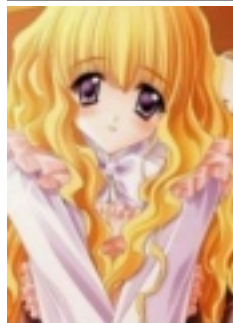

Nuôi Dưỡng Thỏ Tiểu Thư

Contents

Nuôi Dưỡng Thỏ Tiểu Thư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	44
12. Chương 12	49
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	61
16. Chương 16	66
17. Chương 17	69
18. Chương 18	74
19. Chương 19	77
20. Chương 20	82

Nuôi Dưỡng Thỏ Tiểu Thư

Giới thiệu

Là thế nào đây, cô mới hai mươi bốn tuổi mà người nhà liên tích cực thay cô sắp xếp hẹn hò, Làm hạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-duong-tho-tieu-thu>

1. Chương 1

Bên trong đại sảnh sân bay người đến người đi tấp nập, Giang Dĩ Thành ngẩn ngơ mà trông chờ, ngoại hình xuất sắc dễ dàng hấp dẫn nhiều cái nhìn chăm chú, nhưng ánh mắt anh trước sau vẫn chỉ chú ý đến một chỗ.

Mất thấy người đến cửa khẩu nhập cảnh càng ngày càng ít, khi anh nhin không được mà nhú mào, thì cuối cùng một thân ảnh cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của anh.

Tóc dài mượt bóng xõa xuống, tay kéo một cái vali hành lý không lớn, trên lưng đeo một cái túi nhỏ, một cái váy dài đeo dây mang phong cách Bohemia, cả người cô nổi bật lên là do mang theo loại phong tình nước ngoài.

Cô không phải là kiểu con gái làm cho người ta nhìn thấy một cái thì kinh động, nhưng lại hết sức dần lòng để mà nhìn, lúc đôi mắt phượng xinh đẹp kia nhìn thấy anh thì trong nháy mắt nở ra nụ cười.

Nụ cười kia, làm cho cả người cô đều sáng lên, là sự pha trộn của đáng yêu và thông minh.

“Học trưởng.” Cô kêu.

Giang Dĩ Thành cực kỳ tự nhiên mà cầm lấy vali hành lý trong tay cô, thuận miệng hỏi: “Ngủ ở trên máy bay à?” Đôi mắt có vẻ lim dim buồn ngủ, tóc hơi rối.

Mạnh Giai không có ý tứ lảm mà gãi gãi mặt, nhỏ giọng thanh minh ỉn, “Ngồi máy bay rất nhàm chán nha, em ngủ là bình thường.”

Anh buồn cười nhìn cô một cái, môi hơi cong lên, làm mềm đi đường cong cứng rắn trên gương mặt hơi lạnh lùng. “Công ty còn có buổi họp, em về nhà ngủ hay là đi cùng với anh?”

Nhăn cái mũi thon, cô không chút do dự nói: “Đương nhiên là trở về ngủ, em đến công ty của anh làm gì chứ?” Chẳng lẽ triển lãm?

“Công ty em cũng có phần.” Giang Dĩ Thành bình tĩnh tuyên bố một sự thật.

Mạnh Giai bởi vì lời của anh mà im lặng, bĩu môi đi theo phía sau anh đi ra ngoài.

Anh cũng không nói gì nữa, sải bước đi tới nơi mình dừng xe, tuyệt đối không lo lắng người phía sau có theo được hay không.

Cô nhin không được mà lăm bằm ở phía sau lưng của anh, “Vẫn như vậy không đáng yêu tí nào.” Bất mãn thì cứ bất mãn, nhưng vẫn tăng nhanh bước chân, đi theo phía sau.

Sau khi đi tới vị trí đậu xe, thì Giang Dĩ Thành mở xe ra đem vali hành lý của cô thả vào, sau đó lên xe khởi động máy, rồi ngoảnh mặt ra phía ngoài liếc mắt nhìn người đang quạt tay, “Còn không lên xe?”

Mạnh Giai khom lưng úp sấp lên trên cửa sổ xe mở ra phân nửa, mở trừng hai mắt, nói: “Học trưởng, em có một đề nghị muốn nói với anh.”

“Cái gì?”

“Chùng nào thì anh có vẻ đàn ông một chút với em vậy?”

Ánh mắt thần nhiên quét qua cảnh xuân bởi vì cô khom lưng mà lộ ra, đáy mắt Giang Dĩ Thành có ngọn lửa thoáng qua, nhưng giọng nói vẫn như trước trong trẻo lạnh lùng. “Lộ hết rồi.”

Cô thét một tiếng kinh hãi, vội vàng lui lại đứng thẳng người, tay chỉ anh run mấy cái, mới hung dữ mà cắn răng nói: “Học trưởng, anh học xấu.”

“Gần mực thì đen.” Anh nói xong liếc cô một cái.

Mạnh Giai mở cửa xe bên ghế lái phụ, lên xe, nghiêng đầu trừng anh, “Học trưởng, anh như vậy là không đúng.”

“Chẳng lẽ là anh nên thừa dịp em không biết, mà nhìn lâu một chút?”

Cô theo bản năng mà đưa tay che ngực, rồi mặt bỗng dưng đỏ ửng, buột miệng nói: “Vốn là anh không nên nhìn.”

“Không có gì để nhìn.”

Mạnh Giai tức thì ngực như bị trúng tên, cũng không ngờ học trưởng sẽ nói lời ác độc như vậy, cô không cam lòng mà cúi đầu nhìn mặc dù bộ ngực của cô không sóng to gió lớn nhưng tuyệt đối cũng không phải là sân bay, phần uất mà lắm bầm, “Nào có thảm như vậy!”

Giang Dĩ Thành liếc cô một cái, nâng cửa sổ xe lên, đảo vô lăng, giống như không để ý tới mà mở miệng, “Có cần giới thiệu bác sĩ chỉnh hình ở phương diện này cho em không?”

“Học trưởng, chúng ta mấy năm không gặp, anh có cần thiết vừa thấy mặt đã đánh lên thân thể em, cũng là đánh lên lòng tự tin của phụ nữ như vậy không?” Giọng cô run rẩy hàm chứa oán giận lên án.

“Mấy năm rồi?” Anh hỏi không đầu không đuôi.

Mạnh Giai lại trả lời rõ ràng, “Bốn năm.” Cô biết là anh hỏi cô đã rời khỏi Đài Loan mấy năm.

Sau đó trong xe đột nhiên yên tĩnh.

Không hiểu sao, Mạnh Giai lại chột dạ, ánh mắt liếc nhìn chung quanh, nhưng không dám liếc người lái xe bên cạnh một cái.

Xe chạy vững vàng ở trên xa lộ cao tốc, cảnh vật hai bên càng không ngừng lui về phía sau cực nhanh.

Máy điều hoà bên trong xe thổi o o, trái tim Mạnh Giai thấp thỏm bất an. Đấu tranh cả nửa ngày, cuối cùng cô cũng ngưng ngưng mà mở miệng đánh vỡ im lặng.

“Học trưởng.”

“Ừ?”

Làm sao bây giờ? Hình như anh không muốn để ý đến bộ dáng của cô.

Mạnh Giai chớp chớp mắt, trên khuôn mặt mang nụ cười lấy lòng, nói: “Cũng đã lâu như vậy rồi, chúng ta cũng đừng lật lại nợ cũ có được hay không?” Cũng biết người này nhất định nhớ kỷ thù này, năm đó đúng là lúc đi không có nói với anh ấy, cũng không còn để lại phương thức liên lạc cho anh ấy, thật là nhỏ mọn!

“Trí nhớ anh rất tốt.” Anh bình tĩnh mà tuyên bố.

“Em cũng không biết vì sao anh lại tức giận,” Bất tri bất giác, giọng nói của cô mang theo mấy phần hờn dỗi, “Coi như em ra đi không từ biệt, rõ ràng được lợi cũng chính là anh.” Năm đó cô không nói một tiếng mà biến mất, trở thành người không thiếu nợ, anh rõ ràng là nên hoan hô nhảy múa, mà không phải là gián tiếp hỏi liên lạc qua các bạn học, để rồi sau đó có bộ dạng giận dữ với cô.

“Em biết.” Vẻ mặt của anh lạnh lùng nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

“Anh không thích thiếu nợ người ta chứ sao.” Mạnh Giai lúng ta lúng túng nói, sau lại không nhận được mà giải thích thay mình, “Em cũng chưa nói không cần anh trả tiền lại nha.” Xem ra biên lai mượn đồ đã bị cô mang ra nước ngoài rồi.

“Ra đi không từ biệt, không để lại tin tức.” Lạnh lùng lên án, giọng điệu giống như người chồng đang oán giận.

Sau đó mặc dù cũng liên lạc được với cô, nhưng mỗi lần cô đối mặt với vấn đề của anh đều làm cho anh cười ha hả.

“Lúc ấy bà nội em qua đời, anh đến bên kia giải sầu, nhất thời không có suy nghĩ nhiều như vậy.” Nhớ tới người bà mà cô thương yêu, tâm tình của cô không tự chủ được mà giảm xuống.

Giang Dĩ Thành nắm lấy tay lái thật chắc. Năm đó anh không thể phân thân, không thể ở bên cạnh với cô vẫn luôn là tiếc nuối lớn nhất của anh.

“Đừng nói những việc đó nữa. Anh xem, không phải là khi em có khó khăn, thì đầu tiên đã nghĩ đến nhờ học trưởng anh giúp đỡ ư, học trưởng cũng đừng giận em nữa, có được hay không?” Giọng điệu không tự chủ được mà hơi có phần nũng nịu.

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Ai. . . .” Cô hơi nản lòng mà tựa lưng vào ghế ngồi, ỉu xiu nói: “Học trưởng, rõ ràng em vẫn còn rất trẻ có đúng hay không?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, không lên tiếng.

“Chẳng lẽ bây giờ em phải dựa vào hện hò để giải quyết chuyện chung thân đại sự (cả đời) sao? Có thảm như vậy hay không chứ.” Giọng nói không kèm được mà như đưa đám, thật sự là cô bị họ làm cho vô lực rồi.

Ánh mắt Giang Dĩ Thành hơi trầm xuống, đường cong của khóe miệng trong nháy mắt hơi lạnh lẽo. Hện hò?

“Học trưởng, em thoát nhìn không có chút giá trị như vậy sao?”

“Ừ.”

“Học trưởng —” Mạnh Giai làm như thật mà che ngực, còn thiếu phun ra một ngụm máu để hợp với tình hình .

“Anh đang lái xe, đừng làm quá.”

“Anh làm hại em mà còn nhẹ nhàng như vậy, thật là khiến người ta tức lộn ruột mà.” Người đầu tiên mà cô nghĩ đến nhờ giúp đỡ chính là anh, cảm thấy nhất định anh sẽ đứng ở cạnh mình, kết quả — thật tàn nhẫn, coi như cô không biết nhìn người!

“Mua bảo hiểm chưa?” Anh đột nhiên phóng tới một câu.

Mạnh Giai thành thật mà gật đầu, “Mua rồi.”

“Người được lợi là ai?”

Cô lập tức cảnh giác nhìn chăm chăm anh, “Anh nghĩ mưu tài hại mệnh?”

Giang Dĩ Thành nghiêng đầu quét qua cô một cái, sau đó tiếp tục mất nhìn phía trước nói: “Hôm nay hẳn là nên để cho tài xế cùng đi, bây giờ lái xe cùng nói chuyện với em thực sự không an toàn .”

“” Cô thật sự bị đả thương.

Kế tiếp thì cô giận dữ mà im lặng, nhắm mắt dưỡng thần, sau đó bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi trong khi xe đang di chuyển ổn định.

Giang Dĩ Thành điều chỉnh nhiệt độ của máy điều hoà, lại lấy áo khoác âu phục đặt ở chỗ ngồi phía sau mà đắp lên cho cô, anh mang theo vài phần cứng chịu mà hơi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt ngây thơ đang ngủ, muốn đưa tay sờ cô, đúng là vẫn không có thay đổi hành động.

Lần này nếu cô đã trở lại, vậy anh cũng sẽ không để cho cô rời đi, thời gian bốn năm, đủ lâu, sự chịu đựng của anh cũng đã cạn. Huống chi lúc người nhà cô bức hôn thì tới tìm anh nương tựa, tự mình đã có lựa chọn tốt nhất, anh không chấp nhận, về tình về lý đều nói không được.

Mạnh Giai bị đánh thức, vừa xuống xe đã thấy toà building “Xương Đạt”, thì cô không nhận được mà mang theo mấy phần bất mãn nhìn người con trai bên cạnh.

“Học trưởng, em rõ ràng đã nói qua là muốn về ngủ.” Thế nhưng thừa dịp cô ngủ mà kéo tới công ty, thật là quá đáng.

“Em ngủ trên đường rồi.” Đây là trả lời của anh.

Mạnh Giai len lén vùng vằng với bóng lưng anh mà ra oai, tâm không cam tình không nguyện mà theo sát bước chân của anh.

“Chào Tổng giám đốc.”

Vừa nhìn thấy ông chủ nhỏ đẹp trai tiến vào công ty, tiểu thư ở quầy tiếp tân lập tức dùng nụ cười ngọt ngào của các cô mà nhà nhận hoan nghênh anh.

Đồng thời, ánh mắt tò mò rơi vào trên người cô gái ở phía sau anh.

Cũng khó trách các cô ấy tò mò, kể từ khi Tổng giám đốc nhận lấy xí nghiệp của gia tộc, tựa như là người cuồng công việc, nghiêm túc, không gần nữ sắc, ở trên thương trường mọi việc đều thuận lợi, ở nơi tình yêu nam nữ lại rõ ràng, quả thật có thể khoe khoang là người đàn ông tốt của thời đại mới.

Hôm nay đột nhiên anh ấy dẫn một tiểu thư trẻ tuổi nghênh ngang vào công ty, đây quả thực là bất quá lớn nhất năm nay nha.

“Này này, học trưởng, anh chậm một chút, chân dài thì giỏi sao.”

Hai tiểu thư ở quầy tiếp tân trợn to mắt nhìn tiểu thư kia đuổi theo Tổng giám đốc, cuối cùng quyết định đưa tay ôm lấy một cánh tay của Tổng giám đốc mới coi là ổn định thân thể của mình, sau đó lại bị vị Tổng giám đốc nhà các cô không biết thương hương tiếc ngọc mà lôi vào thang máy.

Bên trong thang máy, Mạnh Giai ôm cánh tay của Giang Dĩ Thành vừa thở vừa oán trách, “Học trưởng, anh chờ em một chút thì sẽ chết sao, anh phải biết hôm nay em giày cao gót sáu tấc, đi bộ cũng đã rất cực khổ rồi.”

“Tự làm tự chịu.”

“Anh không cảm thấy váy này rất xứng với giày sao?”

Hình như lúc này Giang Dĩ Thành mới chú ý tới điểm này, nghiêm túc quan sát cô trên dưới một lần, sau đó khẳng định nói: “Vóc người kém một chút.”

Mạnh Giai dùng sức nắm chặt cánh tay của anh, quả thật muốn đưa tay bóp chết anh.

Đinh một tiếng, cửa thang máy mở ra, mà người giả vờ làm việc ở bên ngoài cũng đều rất tinh tường thấy tình hình này.

Mới vừa rồi tiểu thư ở quầy tiếp tân đã dùng đường dây nội bộ báo cho bọn họ biết cái tin bất quá lớn này, thậm chí có nhân viên khác tầng cũng đích thân tới hiện trường, lấy danh nghĩa đưa công văn chạy lên lầu xem náo nhiệt.

Chỉ thấy một tiểu thư mặc váy dài dây đeo hai tay để trên không, có vẻ đang chuẩn bị bám lên cổ của Tổng giám đốc bọn họ, hình ảnh cứ như vậy dừng ở trước mắt.

Nhìn lại Tổng giám đốc của bọn họ, không hổ là người trải qua sóng to gió lớn, giống như ở trước núi tuyết sụp đổ mà ung dung mặt không đổi sắc, hoàn toàn không thấy tiểu thư kia đang giương nanh múa vuốt, ngay cả khi bước ra thang máy thì rất là nhẹ nhàng nói một câu làm ọi người cười ngất.

“Dem móng vuốt thu lại, chờ để móng tay dài thì lại hù dọa anh.”

Bọn họ cũng cảm thấy tiểu thư kia tức thì nhìn qua một lúc, rồi nhanh chóng hoàn hồn mà lao thẳng tới bóng lưng của tổng giám đốc bọn họ.

“Học trưởng —” dưới chân lão đảo một cái, cả người Mạnh Giai mất khống chế mà ngã về phía Giang Dĩ Thành, cô có chút tuyệt vọng mà nhắm nghiền hai mắt. Lần này nhất định mất mặt!

Không nghĩ tới Tổng giám đốc còn có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân a. Đây là tiếng lòng của tất cả nhân viên ở Xương Đạt khi thấy một màn như vậy.

Ở khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc kia, Tổng giám đốc lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà xoay người lại xông về phía trước, nguy hiểm tiếp được tiểu thư kia.

Cũng không có phát sinh đau đớn như trong tưởng tượng, mùi thuốc lá nhàn nhạt lao vào trong mũi, Mạnh Giai hơi mở mắt ra, nháy lông mi hai cái, từ từ ngẩng đầu, nhìn người làm đệm thịt ỳnh, cô ngưỡng ngưỡng cười cười.

“Học trưởng. Cảm ơn nha.”

“Còn không đứng dậy?” Giang Dĩ Thành đã sớm phát cú rồi.

Mạnh Giai vội vàng từ trên người anh đứng lên.

Mặc dù bộ dáng chật vật, sau khi Giang Dĩ Thành đứng lên, trước tiên vẫn là xác định cô bình yên.

Oa Oa! Một màn này làm rớt không ít mắt kiếng của nhân viên Xương Đạt, nhưng giây kế tiếp Tổng giám đốc của bọn họ làm một chuyện khiến mọi người càng bị dọa hơn —

Giang Dĩ Thành đem áo khoác âu phục ở trên tay choàng lên trên người cô.

Mạnh Giai không hiểu nhìn anh.

Anh bình tĩnh giải thích, “Lộ hết.”

Cô lập tức che ngực, cắn răng nói: “Bại hoại!”

Giang Dĩ Thành đưa tay kéo tay trái của cô xuống, xoay người đi đến phòng hội nghị, “Bằng phẳng như vậy, quả nhiên là thân thể phát dục không cân đối.”

“Xúc phạm thân thể —” Mạnh Giai không khỏi phẫn uất.

Đám nhân viên tròn mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhau nhìn ngoài cửa sổ. Chẳng lẽ hôm nay có cơn đại hồng thủy? Hay là ngày tận thế đã tới?

Có điều, Tổng giám đốc mở cuộc họp nhân viên quản lý mà mang người vào làm gì?

Nghi ngờ a nghi ngờ.

2. Chương 2

Nhìn các tinh anh âu phục thẳng thớm ở trong phòng họp, Mạnh Giai cảm giác mình giống như tiểu bạch thỏ xông lầm vào rừng cây, so với không khí đứng đắn nghiêm túc ở nơi này hoàn toàn khác nhau, nhất thời tay chân hơi luống cuống, không nhận được mà né tránh ở sau lưng học trưởng.

Giang Dĩ Thành mặt không đổi sắc mà kéo cô đến chỗ chủ tịch ngồi xuống, nhận lấy văn kiện thư ký đưa tới, mở ra rồi trầm giọng nói: “Bắt đầu đi.”

Ánh mắt của người tham dự hội nghị rõ ràng đang xẹt qua trên người lộ vẻ hơi khấn trương của Mạnh Giai, sau đó giống như Tổng giám đốc của bọn họ, bắt đầu bình tĩnh mà báo cáo.

Mạnh Giai buồn bực mà cúi đầu xoắn ngón tay.

Hơn 10’ sau, cô ở trước mặt học trưởng mà túm lấy hai tờ giấy, tìm một cây bút, sau đó vui mừng tự đắc mà ở bên cạnh vẽ tranh.

Đợi đến lúc hội nghị kết thúc, đám quản lý lục tục rời đi, thì Giang Dĩ Thành đưa tay rút giấy ở dưới tay cô đi.

Cô lập tức chột dạ đứng lên, tính cướp đường mà chạy.

Trên cổ tay đột nhiên có một lực đạo đến khiến cho cô mất thăng bằng, rồi ngã lên trên người anh, anh thuận thế đưa tay siết chặt ở hông của cô, phòng ngừa cô chạy mất, lúc này mới tự tiểu phi tiểu mà giờ giấy ở trên tay lên.

“Hử?”

Liếc trên giấy có ghi chú ba chữ to “Giang Dĩ Thành” là bức họa đầu heo thân người, Mạnh Giai hơi nhếch môi, không dám lên tiếng. Cô đã bị người bắt ngay tại trận, giải thích nữa chính là muốn chết.

“Vẽ cũng không tệ, rất sinh động.” Giọng nói của anh nghe bình tĩnh như trước.

“Học trưởng —” Cô sai rồi có được không.

“Eo hơi thô.” Tay của anh đang đo ở eo của cô, sau đó thản nhiên mở miệng.

Mạnh Giai nhất thời nổ tung, “Giang Dĩ Thành, anh khốn kiếp, bốn tiểu thư mập ở đâu?” Eo của cô cho dù không phải thon dài, cũng tuyệt đối không phải là eo thùng nước.

“Một bàn tay hoàn toàn không ôm được.” Anh nghiêm trang nói, vẫn không quên lấy tay làm mẫu.

“Sao anh không chết đi.” Một tay ôm được chính là cây trúc, sẽ coi là không đầy đủ dinh dưỡng.

Giang Dĩ Thành dễ dàng lấy móng vuốt muốn tạo phản của cô xuống, mang người ngồi lên bắp đùi của mình, giọng nói mang theo chút ý cười hiểm thấy mà nói: “Đang phát điên?”

“Hừ.” Cô chỉ lo tức giận, cũng không có chú ý tới tư thế bây giờ của hai người hơi mập mờ.

Tay đẩy cửa của thư ký cứng ở nơi đó, sau đó nhanh chóng rút chân đã bước vào một nửa về, thức thời ôm bản ghi chép của hội nghị trở về vị trí của mình.

Mùa xuân của ông chủ đã tới, thuộc hạ vẫn là phải thức thời một chút, nếu không dòng nước lạnh Seberia sẽ đột kích, người bình thường sẽ chịu không nổi.

Điều chỉnh tâm tình của mình, Mạnh Giai quyết định không chấp nhận với người đàn ông có nhân phẩm ác liệt xấu xa, đoạt lấy giấy ở trong tay anh, hai ba lần xé nát bậy.

“Hủy thi diệt tích.” Giang Dĩ Thành lý giải gật đầu.

Mạnh Giai nghiêng đầu há mồm định nói gì đó, lại đột nhiên ý thức được tư thế bây giờ của hai người có chút bất thường, mặt bỗng dưng đỏ hồng, tim đập rộn lên, phảng phất mãnh liệt đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, làm cho người ta kinh hoàng thất thố.

Cô nuốt nước miếng, tay chân luống cuống mà muốn từ trên người anh đứng dậy, lại nhất thời vô ý mà ngã vào trong ngực anh lần nữa, ngược lại so với tư thế mới vừa rồi còn mập mờ hơn.

Ánh mắt của Giang Dĩ Thành sâu thẳm, nhìn cô không chớp.

Mạnh Giai không dám nhìn anh, lúc này cô di chuyển cũng không được, bất động cũng không xong, lúng túng đến mức muốn đào hố chôn mình. Làm sao lại vừa vịn ngồi vào chỗ đó chứ?

Khi phát hiện thân thể của mình đang dần dần biến hóa thì Giang Dĩ Thành đẩy cô ra, như không có việc gì mà mở miệng, “Đi thôi, đến phòng làm việc của anh ngồi một chút.”

Cô đỏ mặt không lên tiếng.

Hai người từ phòng họp đi ra, một người sắc mặt như thường, bước chân thông dong, một người sắc mặt lại đỏ hồng, ánh mắt dao động. Tình hình như thế thì sẽ khiến cho người bên ngoài nảy sinh ý nghĩ kiêu diễm.

Mùa xuân của ông chủ đã thật sự tới rồi!

Hai người một trước một sau đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, sau khi đóng cửa lại, Mạnh Giai cẩn thận quan sát sắc mặt của Giang Dĩ Thành, sợ hãi mà mở miệng.

“Thật xin lỗi, học trưởng.” Hai anh thất thố! Đàn ông quả nhiên là động vật dựa vào nửa người dưới mà suy nghĩ, thế nhưng vì khinh địch như vậy mà xúc động.

Giang Dĩ Thành không nhịn được mà ho khan một tiếng.

Mạnh Giai lập tức im miệng. Lúc này vẫn là đừng nên vuốt râu hùm, vạn nhất học trưởng then quá hoá giận thì sẽ không tốt.

“Mệt không?”

Cô không hiểu mà nhìn sang.

Giang Dĩ Thành rung ở phía dưới, trong lòng thở dài. “Em sai giờ mà còn đi tới đây, có muốn vào bên trong nghỉ ngơi một chút không, ngủ bù?”

Mạnh Giai lập tức gật đầu như bầm tãi. Lúc này tốt hơn là đừng nên ở cùng một chỗ với anh, tránh cho tất cả mọi người lúng túng.

Thấy cô vào phòng nghỉ ngơi, trong lòng Giang Dĩ Thành cũng thở phào nhẹ nhõm, chuyển qua ghế da làm việc cúi nhìn cảnh phố ngựa xe như nước ở ngoài cửa sổ, âm thầm cảnh báo mình không thể nóng vội.

Phải biết rằng, tiểu bạch thỏ Mạnh Giai này rất dễ dàng bị hoảng sợ.

“Học trưởng, anh không phải là Tổng giám đốc sao?”

“Ừ.”

“Bình thường Tổng giám đốc đều có tiền?”

“Ừ.”

“Người có tiền thì cũng không phải chỉ có một căn nhà, có phải không?”

“Ừ.”

Mạnh Giai đưa tay vuốt lồng ngực của mình, cố chịu đựng không đưa ra móng vuốt về phía anh, bởi vì người đàn ông ở bên cạnh đây lúc nào cũng chỉ có chữ “Ừ”.

Hít một hơi thật sâu, cô dùng loại tiếng nói gần như gằm thét hỏi: “Vậy anh mang em tới chỗ ở của anh làm gì?” Cô mới không cần biến thành ở chung với anh.

Nhớ đến một màn kia phát sinh ở công ty, lòng của cô lại không chịu thua kém mà cổ vũ reo hò, mơ hồ cảm thấy tiếp theo nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó, nói thật, cô chưa bao giờ dám có ý kiến gì với học trưởng vạn người mê này, cô sợ nhất là phiền toái, hơn nữa bà nội cũng luôn nói với cô, tìm chồng cũng phải tìm chân thành thật thà.

Loại người như học trưởng, theo tiêu chuẩn của bà nội, có lẽ chính là có thể xem xét, nhưng ngàn vạn đừng si tâm vọng tưởng.

Cho nên nếu như trái tim đã từng chọn rộn, thì cũng bị lý trí của cô đè xuống.

Giang Dĩ Thành đưa tay nhấn huyết Thái Dương, tiện tay đem cái chìa khóa ném lên trên bàn trà, nói lỏng cà vạt, sau đó đặt mông ngồi vào ghế sa lon, không có hình tượng gì mà mở rộng tứ chi, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn bộ dạng kia của anh như không có ý định quan tâm mình, thì Mạnh Giai càng giận hơn. Cô từ cửa đi tới như có cảm giác không tồn tại vậy, ngay cả giày ở trên chân không kịp thay nữa.

“Chân không chua sao?”

Cô sưng sốt một chút, sau đó theo bản năng mà cúi đầu nhìn chân, thành thật trả lời: “Chua.”

“Tháo ra đi.”

“À.” Cô ngoan ngoãn đá giày qua một bên, sau đó cảm thấy có gì đó không đúng, chân mày nhíu lại, rất có khí thế vỗ một cái lên trên bàn trà, sau đó ngũ quan nhăn nhó mà che đôi tay hơi đỏ của mình, chực khóc.

Đau quá!

Ánh mắt của Giang Dĩ Thành cũng không mở ra. Nghe thấy tiếng cũng biết cô lại làm chuyện ngu xuẩn rồi, từ khi hai người biết nhau, cô vẫn như vậy, mà anh đã bình tĩnh từ lâu.

Một cô bé ngốc như vậy, lại có thể bình an sống đến bây giờ, anh vẫn cảm thấy đây là chuyện rất thần kỳ.

Nhưng mà, sự thật đã chứng minh, Mạnh Giai vẫn chính là một sự tồn tại thần kỳ.

Năm đó cô thậm chí không nhớ rõ anh đã mượn nợ cô, mà số tiền đó là do cô đem tiền xài vật khổng lồ của mình cho anh mượn để vượt qua nguy cơ tài chính của xí nghiệp gia tộc. Đoán chừng nếu như anh không có chủ động đưa biên lai mượn đồ cho cô, có lẽ cô cho rằng chuyện này không có phát sinh nên đã quên mất.

Cho nên, tiểu bạch thổ vô tâm này không một chút nhớ thương nào, mà ở Mỹ bốn năm, anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, anh gần như cho rằng anh cần phải đi qua để bắt cô trở về. Cũng may, bây giờ cô tự mình chủ động nhảy trở về.

Cảm giác được ghé sa lon bên cạnh trầm xuống, anh khẽ nhếch môi dưới.

“Học trưởng.” Giọng nói mang theo một chút lấy lòng và làm nũng.

“Ừ.”

Mạnh Giai lặng lẽ nắm quả dấm rất nhanh, ở trên đầu anh vung hai cái, giọng đáng thương nói: “Anh không thể cho em một căn nhà anh không thường ở sao?”

“Anh không muốn đến lúc đó đi nhật xác của em.”

Quả thực rất ác độc. Mạnh Giai cắn răng chịu đựng, “Ở Mỹ em vẫn luôn ở một mình.”

“Đây là Đài Loan.” Anh nhắc nhở cô.

“Cũng giống nhau thôi.” Cô bắt được cánh tay của anh lắc lắc.

“Muốn ở một mình như vậy?”

“Một mình nhiều tự do.”

“Không được.” Anh không chút do dự mà cự tuyệt cô.

“Nếu không phải là sợ dưỡng tim được, thì em về nhà ở.” Cô không nhận được mà lâu bầu.

Giang Dĩ Thành không mở mắt, chỉ đưa tay vuốt vuốt huyệt Thái Dương, giọng nói để lộ mấy phần mệt mỏi. “Ngoan, đừng làm rộn, hôm nay anh rất mệt.”

Nhìn bộ dáng anh có vẻ kiệt sức, Mạnh Giai không thể làm gì khác hơn là tạm thời thỏa hiệp, đôi mắt đảo lòng vòng, ánh mắt rơi về phía phòng bếp. “Học trưởng anh nghỉ ngơi một chút đi, em đi nấu cơm.” Hối lộ anh một chút là được, thật sự là không muốn ở cùng với anh.

“Được.”

Đến phòng bếp, vừa nhìn thấy mức độ sạch sẽ có thể nhìn thấy người, Mạnh Giai cũng biết nơi này trên căn bản chỉ là bày biện. Nghĩ cũng biết, học trưởng con người bận rộn như vậy, là không có nhân hạ để mà xài đến nơi này.

Cho nên mở tủ lạnh ra, thấy nguyên liệu dự trữ cần cỗi đến mức đáng thương thì cũng thấy không có gì quá kỳ quái.

Một bó rau cải, một trái cà chua, một bó mì sợi, còn có hai quả trứng, cô đoán nguyên liệu này, e rằng đều là người giúp việc theo giờ nấu cơm lần trước còn dư lại.

Đồ không nhiều lắm, nhưng Mạnh Giai chấp nhận, cũng không còn cảm thấy quá khó.

Đợi cô mang lên bàn hai chén mì nước thơm ngào ngạt thì khẽ nghiêng người ngồi, rất hài lòng, sau đó nghiêng đầu hướng ra phía ngoài hồ: “Học trưởng, ăn cơm.”

Đang mơ màng ngủ, Giang Dĩ Thành bị mùi thơm của thức ăn dụ cho tỉnh lại, nghe cô kêu, không nhận được cười, tiện tay kéo cà vạt ném qua một bên, lau mặt, đứng dậy đi tới.

Vừa thấy anh tới, Mạnh Giai liền không nhận được mà nhúm mày, “Đi rửa mặt rồi trở lại.”

Giang Dĩ Thành lại làm như không nghe thấy, trực tiếp ngồi vào trước bàn ăn cầm đũa lên rồi khởi động.

Mạnh Giai trừng mắt, sau đó từ từ đóng miệng lại, ngồi xuống chỗ của mình, có chút oán hận mà cầm đũa lên ăn mì.

Tốc độ tiêu diệt chén mì kia nhanh chóng, Giang Dĩ Thành có chút ý nghĩ, ánh mắt quay một vòng ở phòng bếp đã được dọn dẹp sạch sẽ, lại rơi vào trên người đang chậm rãi ăn mì ở đối diện.

“Còn nữa không?”

Cô lập tức lấy tay bảo vệ chén của mình, nhìn anh phòng bị. “Không có, phòng bếp nhà anh quả thực là xóm nghèo, ngay cả hai chén mì này đều là miễn cưỡng mới làm ra được.”

“Trên căn bản anh không mở lửa.”

“Nhìn cũng biết.” Cô tỏ vẻ hiểu.

“Tài nấu nướng của em không tệ.” Anh không tiếc mà khen ngợi.

Mạnh Giai có chút đắc ý giương cằm, “Dĩ nhiên, bốn tiểu thư cũng không thể bạc đãi bụng của mình.” Hơn nữa ở Mỹ nếu không tự mình ra tay, mà muốn ăn món ăn quê hương thì phải đến phố người Hoa, phiền toái muốn chết luôn.

Giang Dĩ Thành liếc cô từ trên xuống dưới một lần, không nhẹ không nặng nói: “Xem ra em không am hiểu làm món đủ đủ.”

Cô thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Người đàn ông này sao lại không xem cô là phụ nữ như vậy, lời như thế mà có thể nói trắng ra với cô lần nữa sao?

Nhạo báng cô xong, tâm tình của anh vui vẻ hơn rất nhiều, đứng dậy đi tới phòng rửa tay, vừa đi vừa nói: “Anh đi rửa mặt, một chút nữa sẽ dẫn em đi ra ngoài mua đồ.”

Mạnh Giai nhăn nhăn lỗ mũi, đang cầm chén nghĩ nên mua đồ gì?

Giang Dĩ Thành từ phòng rửa tay đi ra rồi trở về phòng thay quần áo, chờ anh thay xong đi ra ngoài thì cô cũng đã ăn mì xong, rửa xong bát đĩa.

“Muốn mua cái gì?” Thật ra thì cô muốn nói là cô không muốn mua gì cả.

Nhưng anh không trả lời cô, chỉ nói: “Đi thôi.”

Cô suy nghĩ một chút, nhăn nhăn cái mũi, đi theo phía sau anh, lại lầu bầu ở trong lòng.

Bốn năm không gặp, học trưởng thật sự là càng ngày càng bá đạo.

3. Chương 3

Ban đêm ở Đài Bắc vẫn phồn hoa mà bận rộn .

Nhìn ánh đèn nê ông muôn màu muôn vẻ và dòng xe cộ chạy qua lại không dứt qua cửa sổ xe, Mạnh Giai nhỏ giọng nói, “Vẫn là mảnh đất này có cảm giác thân thiết.”

Nghe được lời của cô, Giang Dĩ Thành chỉ hơi cong môi dưới, cũng không lên tiếng.

“Học trưởng, rốt cuộc là chúng ta đi đâu mua đồ?”

“Đến rồi.”

Mấy phút sau, Giang Dĩ Thành vững vàng lái xe vào vị trí đỗ xe, sau đó hai người xuống xe đi vào Gia Nhạc Phúc.

Nhưng thật ra thì Mạnh Giai không thoải mái, cô vẫn cảm thấy đàn ông giống như học trưởng chắc chắn sẽ không vào siêu thị lớn như thế này, quả thực anh là nên sống ở trong phòng làm việc sạch bóng sáng sửa lại có đầy đủ lạnh lẽo nghiêm túc, hoàn toàn cảm thấy anh đã thoát khỏi bầu không khí cuộc sống của người bình thường, trên người đã sớm dán lên nhãn hiệu hạng sang, cao quý, lãnh ngạo.

“Đi thôi.” Thấy cô hơi thất thần, anh cực kỳ tự nhiên mà nắm tay của cô đi vào trong.

Suy nghĩ của Mạnh Giai có chút rời rạc nhưng cũng không phản đối, ngoan ngoãn đi theo anh.

Đối với việc Giang Dĩ Thành có dáng dấp giống như minh tinh, vừa vào siêu thị thì rất nhanh có không ít ánh mắt đưa tới, có mấy cô gái trẻ tuổi dựa vào việc chọn đồ mà len lén quan sát anh.

Bản thân của anh cũng không có cảm giác gì, chỉ là cẩn thận nhìn giá trên hàng hoá, thỉnh thoảng cầm vài thứ ném vào trong xe đẩy.

Mạnh Giai cũng đã tập trung vào chọn lựa hàng hoá trên chiếc giá. Vừa rồi ở chỗ ở của học trưởng, cô cảm thấy không có cái gì cần mua, nhưng vào siêu thị rồi, thì đột nhiên phát hiện có rất nhiều thứ muốn mua.

Dần dần, Giang Dĩ Thành không nhìn hàng hoá nữa, mà ánh mắt quyến luyến nhìn cô tập trung chọn đồ.

Vốn là tóc dài đang xõa nhưng đã bị cô dùng một cái khăn lụa cùng màu với quần ở đang mặc mà buộc lên, có vẻ gọn gàng nhẹ nhàng thoải mái.

Cô mua đồ cũng không phải là tiện tay chọn là được rồi, mà là cẩn thận so với hàng hoá cùng loại ở trên giá, sau đó chọn lựa loại mình hài lòng lại có giá tiền thích hợp .

Mạnh Giai thoát nhìn vẫn chính là bộ dạng dịu dàng động lòng người, hoàn toàn không có loại xa hoa phung phí mà được nhà giàu có nuôi lớn, cho nên năm đó lúc cô lấy ra một số tiền lớn như vậy cho anh mượn thì anh quả thật là trợn mắt hốc mồm.

Người không thể nhìn bề ngoài, chính là nói người như Mạnh tiểu bạch thảo, nhìn cô thường ngày có thói quen sinh hoạt tiết kiệm, cho dù ai cũng nhìn không ra cô là người có bối cảnh lớn.

Mạnh Giai ở trong khu vực rau tươi chọn mấy thứ mình yêu thích rồi ném vào xe đẩy, rồi sau đó tính đến bên kia xem một chút.

“Chọn mấy loại cá, anh thích ăn.”

Thình lình nghe thấy giọng nói của Giang Dĩ Thành, Mạnh Giai sợ hết hồn, lúc này mới nhớ tới anh vẫn đi ở bên cạnh mình, không nhận được nên mấy phần oán hận mà nghiêng đầu trừng mắt liếc anh một cái.

“Còn có thịt bò, thịt bò nạm.”

Mạnh Giai tiếp tục trừng anh.

Về mặt Giang Dĩ Thành tự nhiên lại còn nói mấy nguyên liệu nấu ăn, cuối cùng hình như còn tổng kết một câu, “Bây giờ nói cho em biết, về sau lúc đi mua em sẽ biết.”

“Em biết chuyện này để làm gì?” Cô không nhận được mà lâu bầu một tiếng, nhưng vẫn theo lời anh mới vừa nói mà cẩn thận chọn lựa nguyên liệu thích hợp.

“Giang tổng!” Một giọng nói vui mừng đột nhiên từ bên cạnh truyền đến.

Mạnh Giai nghe tiếng thì ngẩng đầu nhìn lại, là một tiểu thư thời thượng có mái tóc dài gọn sóng, dáng người nóng bỏng, trên mặt không chút che dấu vui mừng và kinh ngạc.

Cô yên lặng nghiêng đầu nhìn lướt qua vẻ mặt không có việc gì của học trưởng, nhăn mũi, tiếp tục tập trung chọn nguyên liệu. Cô đều biết trước kia học trưởng rất có duyên với khác phái, huống chi mấy năm nay anh lại quản lý việc kinh doanh xí nghiệp của gia tộc , giá trị con người lại càng bất phàm, nói vậy phụ nữ thích anh chỉ nhiều hơn chứ không ít, trên thực tế, cô thậm chí cảm thấy chỗ ở của anh không có nhảy ra một mỹ nữ diễm dứa lẳng lơ thì thấy hơi bất thường.

Như bây giờ, ngược lại là bình thường, nhưng, ngược lại có cảm giác buồn bực, sao lại thế này?

Lắc lắc đầu, cô buộc mình phải tập trung vào nguyên liệu ở trước mắt, không được suy nghĩ lung tung nữa.

“Tôi đang ở trên thang cuốn thấy anh, thì còn tưởng rằng nhìn lầm rồi đó chứ.” Giọng nói của Hà Thục Ái tràn đầy vui mừng.

Cô và người bạn lên nhà hàng trên lầu dùng cơm, thang máy đầy người rồi, nên mới đổi đi thang cuốn, không ngờ lại gặp được tổng giám đốc Xương Đạt, có hợp tác với xí nghiệp Hà thị của bọn họ.

Giang Dĩ Thành chỉ thản nhiên gật đầu hỏi thăm, “Hà tiểu thư.”

“Anh muốn mua cái gì, tôi giúp anh chọn nha, chuyện như vậy bọn con gái chúng tôi khá am hiểu.”

Anh đưa tay chỉ về phía Mạnh Giai đang cầm hai túi thịt bò nạm, “Cô ấy đang chọn.”

Ánh mắt của Hà Thục Ái tối sầm lại, sau đó lấy một ánh mắt cực kỳ soi mói quan sát Mạnh Giai, giọng nói khô khan hỏi: “Là bạn của anh?”

Hoàn toàn mất hết hưng phấn lúc mới vừa thấy anh rồi.

“Học muội.” Đối với câu trả lời, anh không keo kiệt .

“Là thiên kim nhà nào?”

“Nhà cô ấy không có kinh doanh.” Giọng nói của Giang Dĩ Thành thản nhiên. Anh không cảm thấy mình nói dối, trên thực tế, cha mẹ trên hộ khẩu của Mạnh tiểu bạch thỏ quả thật không phải là người làm ăn, chỉ là công chức bình thường.

“À.” Ánh mắt của Hà Thục Ái không nhịn được mà lộ ra một chút khinh bỉ.

Lại là một cô gái hám giàu muốn leo lên quyền quý!

“Những thứ kia có gì tốt mà chọn, trực tiếp cầm lấy đất tiền nhất, tốt nhất là được.” Cô ấy thấy Mạnh Giai không ngừng so sánh, thì không nhịn được càng xem thường hơn.

Giang Dĩ Thành chỉ giương môi dưới, cũng không lên tiếng.

Khi anh nhìn, Mạnh Giai là rất thích quá trình mua sắm này, anh cũng thích cô có thói quen sinh hoạt đơn giản chất phác như thế, tính tình khiêm tốn.

Mạnh Giai chọn thịt xong rồi bỏ vào xe đẩy, sau đó liếc mắt nhìn bọn họ, cái gì cũng không nói mà xe đẩy đi về phía bên kia.

Điểm này ánh mắt cô vẫn phải có. Chẳng qua là, vừa nghĩ tới cuộc sống riêng của học trưởng thì ra cũng không có chừng mực, tâm tình đột nhiên trở nên rất tệ.

Giang Dĩ Thành thấy thế thì nhú chân mày lại, đôi mắt chợt loé lên, mang theo mấy phần cao thâm khó lường mà nhìn về phía đôi mắt của cô, rồi lễ phép nói với cô gái đang vẫn nói văng nước miếng: “Ngại quá, Hà tiểu thư, tôi muốn đi qua giúp học muội đẩy xe.” Nói xong, rồi trực tiếp xoay người bỏ đi.

Hà Thục Ái có chút giật mình sững sờ nhìn anh bước đến bên cạnh cô gái thoát nhìn bình thường đó, sau đó từ từ nắm chặt tay.

“Em dùng nhãn hiệu này?”

Mạnh Giai đang nghiêm túc chọn đồ dùng sinh lý, thỉnh thoảng nghe tiếng của Giang Dĩ Thành, nhất thời bị dọa sợ đến mức bỏ đồ trong tay ra.

Quay đầu đi, lại thấy bộ dạng người đàn ông kia có vẻ thản nhiên, không có một chút xấu hổ.

Thì ngược lại chính cô cảm thấy rất xấu hổ. Chính là vì cô thấy anh đang cùng tiểu thư kia nói chuyện, mới quay tới chọn những đồ dùng sinh lý này, kết quả anh cũng đã đi tới và không e dè.

Giang Dĩ Thành cong người nhặt túi băng vệ sinh kia lên, giương lông mi dưới. “Cái này có muốn không?” Mạnh Giai ngây ngốc gật đầu.

Anh bỏ đồ vào xe đẩy.

“Còn cần gì” Anh rất tự nhiên hỏi.

Mặt của cô từ từ đỏ lên, hơi mở mắt, lên tiếng nhắc nhở “Học trưởng.”

“Làm sao vậy?” Anh ung dung hỏi.

Mạnh Giai cũng ngượng ngùng thay anh, tiến lên hai bước, kéo tay áo của anh, thấp giọng nói: “Người khác đều đang nhìn anh đó.”

Bên cạnh có mấy cô gái trẻ tuổi mang theo hâm mộ mà quan sát bọn họ.

Bạn trai anh tuần đẹp trai lại dịu dàng chăm sóc, đúng là khiến cho các cô gái hâm mộ ghen tỵ và muốn có

Mặc dù lúc này Giang Dĩ Thành không mặc âu phục giống ban ngày, nhưng anh mặc đồ thoải mái, ngược lại ít đi phần lạnh lùng nghiêm nghị, thêm mấy phần tao nhã thanh thoi, càng hấp dẫn ánh mắt con gái hơn.

Anh đến gần Mạnh Giai, hơi nghiêng người ở bên tai cô nói nhỏ hỏi: “Người khác nhìn anh, em đỏ mặt cái gì?”

Cô chợt đẩy anh ra, mang theo mấy phần buồn bực mà trừng anh.

Người này vậy mà bỏ đá xuống giếng, thật là quá đáng!

Ở bên cạnh các cô gái bàn luận xôn xao, truyền đến mấy tiếng cười.

Tay của Mạnh Giai dán vào khuôn mặt bị nung đỏ, bước nhanh rời khỏi chỗ giá hàng hoá này.

Giang Dĩ Thành khẽ mỉm cười, chậm rãi đẩy xe ở phía sau cô.

Cuối cùng rời khỏi Gia Nhạc Phúc, thì bọn họ xách bốn túi đồ lớn.

Lúc xuống xe, Mạnh Giai muốn xách hai túi đi thang máy, bị Giang Dĩ Thành cự tuyệt.

“Để anh xách là được rồi.”

“Em không có dễ hư như vậy, trước kia mua đồ đều là tự em xách.” Đồ còn nặng hơn thế cô cũng từng xách qua.

Ánh mắt Giang Dĩ Thành loé lên, “Bây giờ có anh.”

“Nhưng mà rất nặng đó.” Cô vẫn không yên lòng.

“Xem thường anh sao?” Anh nhướn mày.

Vừa thay anh hơi khó chịu, Mạnh Giai thức thời mà cầm miệng, ngoan ngoãn im lặng mà đi tới thang máy.

Đợi đến lúc học trưởng xách toàn bộ đồ vào nhà, thì cô bắt đầu phân loại sắp xếp lại.

Lúc này Giang Dĩ Thành cũng không có đi tới để ý nữa, mà trở về phòng rửa mặt, thuận tiện thay bộ quần áo ở nhà rồi đi ra.

Đợi đến lúc đem mọi thứ trở về vị trí cũ, cả người Mạnh Giai cũng dính mồ hôi, lau mồ hôi hột rỉ ra ở trên trán một chút, cô hài lòng gật đầu một cái, duỗi lưng một cái.

“Khỏe không?”

Động tác đột nhiên cứng đờ, thiếu chút nữa thì eo của cô bị đau.

Từ từ xoay người, nghiêng đầu nhìn thân ảnh nhàn nhã đang tựa vào ghế sa lon, cô chớp mắt một cái rồi hô lên.

“Giang Dĩ Thành, anh có thể đừng đột nhiên như vậy mà lên tiếng làm em sợ không?” Thiếu chút nữa là hù chết cô, quen ở một mình, đột nhiên bên cạnh có thêm một người thật là quá kinh khủng.

Giang Dĩ Thành cau mày.

“Học trưởng, hay là anh sắp xếp cho em chỗ ở khác đi, em thật không quen ở cùng với người khác.”

Mây nhíu lại chắc hơn.

“Hôm nay anh đã dọa em rất nhiều lần, ở nơi này, em không thể không bị anh hù dọa ra bệnh tim.”

“Quen là tốt.”

Mạnh Giai ghen hòng một lúc, sau đó nhìn chằm chằm anh tức giận nói: “Không cần vô tình như vậy, anh cho em mượn phòng ở vài ngày, cũng không phải là không trả, chuyện xong rồi, thì em sẽ đi.”

“Mấy ngày?”

Ánh mắt của cô lập tức cúi xuống thấp. Đúng vậy, phải mấy ngày, dường như chỉ sợ không ai thèm lấy cô vậy, tiếc xem mắt đoán chừng đều sắp xếp đến năm sau đi.

Nghĩ tới đây, cô nhục chí mà ngồi xuống ở trên ghế sa lon, hai tay chống cằm, rầu rĩ không vui nói: “Vẫn là quên chuyện mượn phòng đi, đoán chừng trong thời gian ngắn là chuyện không xong đâu.”

Giang Dĩ Thành di chuyển đến bên người cô, “Mạnh Giai.”

“Ừ?” Cô liếc anh một cái, có chút hoài nghi.

“Ở cùng với anh không tốt sao?”

“Anh luôn làm em sợ.” Cô hơi bối rối mà cau mày. Hơn nữa lẽ như ban đêm anh mang phụ nữ về, cô ở đây càng xấu hổ hơn?

Trên thực tế, nghĩ đến cảnh đó, cô đã cảm thấy cái cảm giác ngực buồn bực đã trở lại.

Anh không nhận được mà cười, “Là do em quá tập trung mà quên mình.”

Mạnh Giai đưa tay để dưới mắt, gạt đầu, “Đúng vậy, sống một mình đã lâu cũng không quen ở cùng người khác.”

Giang Dĩ Thành đột nhiên hơi đau lòng, kim lòng không đành mà sờ lên mái tóc dài của cô, gọi thật thấp, “Tiểu Giai.”

Cô kinh ngạc nhìn cô, bởi vì trong giọng nói của anh có cảm xúc không nói nên lời, hốc mắt không nhận được hơi cay.

Anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, vỗ lưng của cô nhẹ nhàng.

“Em có thể dựa vào anh, còn có —— thật xin lỗi.” Không có thể ở bên cạnh em lúc em cần có người ở bên cạnh nhất.

“Học trưởng ——” nước mắt không khống chế mà chảy ra, cô vùi đầu vào trong cái ôm dịu dàng lại khô ráo của anh, hấp thu từ trên người anh phần an tâm và bao dung kia.

Anh hơi buộc chặt cánh tay.

“Em nhớ bà nội” Giọng của cô nghẹn ngào không thể tránh khỏi.

“Hôm nào cùng em đi thăm bà cụ.”

“Ừ.”

Mạnh Giai đẩy anh ra, đưa tay lau khô nước mắt ở trên mặt, cười lớn nói: “Để cho học trưởng chê cười, em cũng không biết tại sao đột nhiên lại buồn quá.”

“Không sao, đi rửa mặt đi, thay quần áo ở nhà, chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Được.”

Cô trở về phòng cầm quần áo tắm rửa, sau đó vào phòng tắm để tắm rửa.

Bên trong phòng khách trong tại Giang Dĩ Thành nghe tiếng nước chảy ào ào, ánh mắt mặc dù vẫn nhìn chăm chăm vào TV, nhưng cái gì cũng không có vào mắt.

Hắn là nên để cho cô đến phòng ngủ của mình tắm rửa, tắm ở bên ngoài thật sự là quá nhiều thần kinh của anh.

Anh không chịu nổi mà dùng sức xoa xoa huyết Thái Dương của mình, ép mình chú ý tiết mục trên tivi, tuyệt đối không được nghĩ đến bộ dạng nhỏ nhắn ở bên trong phòng tắm.

Bây giờ tại sao TV cũng khó xem như vậy? Dùng sức hất hộp điều khiển tivi trong tay ra, Giang Dĩ Thành ngã về phía sau ghế sa lon.

“Dĩ Thành, tối nay đi uống một chén đi, ” Trần Tử Hàn bước vào phòng làm việc của bạn tốt, trên khuôn mặt anh tuấn sáng ngời mang nụ cười bất cần đời.

Anh ấy là một trong số ít người có thể chưa thông báo mà xông thẳng vào phòng làm việc của Giang Dĩ Thành, trên căn bản, bởi vì anh ấy cứ năm ba ngày lại tới la cà, nhân viên ở Xương Đạt gần như đều biết anh ấy là nhân vật thế nào.

Giang Dĩ Thành khép lại văn kiện đã ký xong, ngẩng đầu nhìn anh ấy một cái. “Cô đơn?”

Trần Tử Hàn hào phóng gật đầu, “Đúng vậy, cô đơn khó nhịn, cô đơn một mình khó ngủ.” Nói xong leo lên bàn làm việc của anh, không đứng đắn mà nháy mắt mấy cái. “Giang tổng, đời này cậu thật sự tính làm Liễu Hạ Huệ thứ hai sao?”

“Đi.” Giang Dĩ Thành trừng mắt liếc anh ấy một cái.

Anh mới sẽ không vì bộ mặt lạnh của anh ấy mà lùi bước, ngược lại tiến sát vào anh ấy, bộ dạng có vẻ Bất Quái.

“Nghe nói trước đây không lâu cậu một vị học muối đi dạo siêu thị lớn?” Tối hôm qua tham dự tiệc bán hàng từ thiện, nghe Hà Thục Ái nói thì anh sợ hết hồn.

Bọn họ đều là đời thứ hai của xí nghiệp nên có biết nhau, nhưng anh và Hà Thục Ái còn có thêm quan hệ bạn học thời đại học.

“Ừ.”

Trần Tử Hàn lập tức kêu to lên, khó có thể tin mà nhìn bạn tốt. “Có thật không?” Anh còn tưởng rằng là Hà Thục Ái nói lung tung.

“Thật.”

“Là tiểu học muối nào, có khuôn mặt như thế nào?” Anh cực tò mò nha.

“Muốn biết?” Anh ra sức gật đầu.

“Buổi tối đến nhà tôi ăn cơm.”

4. Chương 4

“Tôi không có hứng thú với ăn cơm, nói một chút về tiểu học. . . .” Giọng nói bỗng nhiên dừng lại, mặt anh có vẻ “Kỳ lạ” nhìn chằm chằm bạn tốt. “Cậu kim ốc tàng kiều (giấu người đẹp ở trong nhà)?” Thiên hạ may mắn rồi, nhất định là vậy.

“Cô ấy tạm thời ở chỗ của tôi.”

Trần Tử Hàn lập tức cười vô cùng mập mờ, kề vai sát cánh với bạn tốt, “Nghe ý là còn chưa có thuận lợi?”

Giang Dĩ Thành từ chối cho ý kiến mà nhìn anh ấy.

Anh ấy lập tức tỏ vẻ hiểu biết, “Tôi hiểu, làm anh em thì nhất định sẽ giúp cậu.”

“Không cần cậu quan tâm.” Minh cũng không muốn biến khéo thành vụng.

“Thật không cần?” Trần Tử Hàn mở to mắt.

“Không cần.” Anh cự tuyệt như đinh chém sắt.

“Đi đi, còn làm việc gì nữa, phải biết tiền là vĩnh viễn kiếm không hết, mau mang tôi đến nhà cậu, tôi muốn xem tiểu học muối đến tột cùng là có vẻ đẹp như thế nào, mà khiến cho cậu mê thành bụi cây vạn tuế nở hoa.” Trần Tử Hàn vừa nói vừa dùng sức khép công văn trên bàn anh lại, kéo anh đi ra ngoài.

Giang Dĩ Thành thở dài, “Không chịu nổi cái tính nôn nóng này của cậu.”

“Tâm động không bằng lập tức hành động chứ sao.” Trần Tử Hàn ra vẻ đắc ý.

“Chưa chắc cô ấy hoan nghênh cậu.” Anh rất thực tế mà nhắc nhở bạn tốt.

Mặc dù anh mở miệng mời, nhưng lại thành một phần của trò đùa, nào biết cái tên điên khùng này không những tưởng thật, còn kéo anh quang minh chánh đại mà trốn việc.

“Người ngọc thụ lâm phong (đẹp trai tuần tú), hào phóng tự nhiên như tôi đây, có cô gái nào mà không hoan nghênh tôi.”

“”

Hai người vào thang máy, Trần Tử Hàn vẫn lấy trạng thái hưng phấn không bình thường mà thúc giục bạn tốt lái nhanh một chút.

Đợi cuối cùng rồi cũng đến chỗ ở của Giang Dĩ Thành, anh ấy gần như là lấy loại tâm tình không thể chờ đợi mà nhấn chuông cửa.

Mạnh Giai đang ở nhà bếp nấu súp thì nghe chuông cửa có chút ngoài ý muốn. Cô ở đây hơn một tuần, chưa từng có khách đến thăm, suy nghĩ một chút, hẳn là học trưởng quên mang chìa khóa rồi, nhưng —— ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Mới năm giờ, sao hôm nay anh ấy tan việc sớm vậy?

Vừa nghĩ vừa đi, nhưng người còn chưa đi tới cửa, thì cửa đã mở ra.

“Vào đi.”

“Học trưởng ——” Mạnh Giai có chút kinh ngạc mà nhìn người chạy đến trước mặt mình, cô ngạc nhiên nghi ngờ ánh mắt nhìn về phía Giang Dĩ Thành đang đối diện.

“Bạn của anh, Trần Tử Hàn.”

“Trần tiên sinh, xin chào.” Cô thu hồi kinh ngạc, rất có lễ phép mà chào hỏi.

Trần Tử Hàn vừa vào cửa thì bắt đầu quan sát cô.

Nhìn bộ dáng của cô ấy, nhiều lắm là hơn hai mươi, mái tóc dài buông xuống, khuôn mặt trắng sáng, cả người thực gọn gàng nhẹ nhàng thoải mái.

Mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, đeo cái tạp dề hình một bộ phim hoạt họa, lúc cười lên có loại cảm giác rất đáng yêu, khiến cho người ta cảm thấy thực thả lỏng.

“Học muội này tôi chưa từng gặp qua.” Trần Tử Hàn cực kỳ xác định, “Cô ấy là học muội của cậu lúc nào?” Anh bắt đầu hoài nghi bạn tốt trâu già gặm cỏ non, giết hại hậu bối.

” Lúc năm thứ nhất đại học đã biết, ” Giang Dĩ Thành ngừng lại, “Khi đó cô ấy học cao trung.” Vốn chỉ là một đoạn nhạc đệm của cuộc đời, sau lại biến thành giọng chính, số mạng có đôi khi là cái gì đó rất kỳ diệu.

Anh lập tức dùng một ánh mắt không giống vậy mà quan sát bạn tốt lần nữa, cuối cùng chắc chắn hai tiếng. “Không nhìn ra, cái tên này thật khó chịu.” Vậy mà che giấu kỹ như vậy.

“Chúng tôi không lui tới nhiều lắm.” Giang Dĩ Thành nói thật. Hai người vẫn chính là thân nhiên, thỉnh thoảng đụng phải thì chào hỏi, sau đó cô thì đậu đại học mà anh đang học, cũng không phải là học muội trực thuộc của anh, đương nhiên sẽ không cố ý lui tới.

Trần Tử Hàn lập tức khi dễ anh, nghĩ thầm, không lui tới nhiều lắm, bây giờ thì cho người ta đến nhà mình ở trọ.

Ánh mắt của Mạnh Giai di chuyển qua lại giữa hai người, rốt cục cũng không nhịn được mà lên tiếng, “Tôi và học trưởng có quan hệ gì nhất định phải điều tra nguyên nhân sao?” Cô có chút không hiểu.

“Đang làm gì mà thơm vậy?” Giang Dĩ Thành đi về nhà bếp nhìn một chút, rất tự nhiên mà giúp cô đem một luồng tóc ở bên gò má dịch ra sau tai.

“Đang nấu súp.” Cô nói xong lại không nhịn được mà mỉm cười, “Em hầm cách thủy đã sáu giờ rồi đấy.”

Nhìn hành động giữa hai người, trong lúc bất chợt Trần Tử Hàn rất hâm mộ, lại có chút ghen tỵ, còn có chút không hiểu là cảm thụ gì. Bạn của mình, thậm chí có việc lớn như vậy mà mình không biết, lúc này là không xem anh như anh em chứ sao.

“Hai người ngồi trước, em đi làm mấy món ăn.” Mạnh Giai cười với hai người, rồi xoay người trở về nhà bếp tiếp tục làm việc.

Vừa thấy cô rời đi, Trần Tử Hàn chợt túm lấy bạn tốt, nghiêng răng bức cung nói: “Thành thật khai ra, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hất tay của anh ấy ra, Giang Dĩ Thành đưa tay nói lỏng cà vạt, ngồi xuống ghế sa lon, còn chưa cầm ly nước, thì lại bị người ta đè, bất đắc dĩ, anh chỉ có thể đầu hàng.

“Được, tôi nói.”

“Coi như cậu thức thời.”

“Năm đó cô ấy bị côn đồ chặn đường bắt chẹt, tôi đi ngang qua nên cứu cô ấy, sau đó thì biết nhau.” Giang Dĩ Thành báo cáo đơn giản.

“Không nghĩ tới là tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân.” Trần Tử Hàn cười cực kỳ mập mờ.

Giang Dĩ Thành háy anh ta một cái. Nhớ lại, năm đó đáng về Mạnh Giai có vẻ yếu đuối, giống như ngày hôm qua vậy.

Câu cổ của bạn tốt, Trần Tử Hàn giảm thấp giọng nói xuống nói lên nghi vấn, “Đã có bắt đầu tốt đẹp như vậy, sao cậu còn chưa có thuận lợi? Nói thật ra đi người anh em, tôi đã sớm hoài nghi phương diện nào đó của cậu có bệnh nên không tiện nói ra, cậu hãy thành thật nói ra, có phải như vậy không?” Câu trả lời của anh lại là cho bạn tốt một đấm vào ngực.

Trần Tử Hàn khoa trương mà che ngực, kêu thảm một tiếng, “Mưu sát hử.”

“Thôi đi.” Giang Dĩ Thành đuổi chân đá anh ấy một cước, để cho anh nghiêm chỉnh chút.

“Học trưởng, anh và Trần tiên sinh có muốn uống bia trước hay không?”

Trần Tử Hàn nháy mắt với bạn tốt, “Thật sự rất hiền lành nha.”

Giang Dĩ Thành cười, cất giọng nói: “Được, em không cần nấu quá nhiều, ba, bốn món ăn là đủ rồi.”

“Biết.” Chỉ chốc lát sau, Mạnh Giai đã bưng mấy món đồ nhắm đến phòng khách, đặt lên trên bàn trà, lại đem mấy lon bia tới.

“Học muội cũng phải uống chung nhé?” Trần Tử Hàn giơ bia tay trong hỏi.

Cô cười lắc đầu, “Không được, tôi không quen uống cái này.”

“Vậy em quen uống gì?” Trần Tử Hàn thuận miệng hỏi.

Không nghĩ tới câu trả lời của Mạnh Giai lại làm cho anh ấy bị sặc.

“Rượu trắng.” Cô cười ho hai tiếng, bổ sung: “Đổi nước.”

Trần Tử Hàn ho lợi hại hơn.

Giang Dĩ Thành cũng không nhịn được cười. Cô vẫn chính là cô gái rất thú vị.

Đợi Mạnh Giai trở về nhà bếp tiếp tục nấu ăn, Trần Tử Hàn thật vất vả mới ngừng ho khan, giọng nói mang theo mấy phần xúc động nói: “Tiểu học muội này của cậu thật là không thể nhìn bề ngoài.” Lại còn là người ranh mãnh.

“Về sau cậu sẽ biết.”

Trần Tử Hàn dùng sức gật đầu. Cũng đúng, cô gái có thể khiến cho anh em nhà mình động lòng, đúng là không thể quá bình thường.

Không lâu sau, Mạnh Giai lại bưng tới một mâm sườn kho tàu, còn rất nghiêm trang mà nhắc nhở, “Học trưởng, Trần tiên sinh uống bao nhiêu cũng không sao, nhưng anh chỉ có thể uống ba lon, không thể nhiều hơn.”

“Tại sao?” Trần Tử Hàn quả thật tò mò.

Giang Dĩ Thành chẳng qua là thản nhiên nhìn cô, cũng không nói chuyện.

Mạnh Giai trả lời như chuyện đương nhiên, “Tôi hiện tại ở chỗ của học trưởng, nếu như tôi không ở đây, đương nhiên là không cần lo.”

Bà nội nói đàn ông say rượu là dễ dàng mất lý trí nhất, con gái phải học để bảo vệ mình.

Ánh mắt của Giang Dĩ Thành sâu kín di chuyển.

Trần Tử Hàn không hiểu mà há miệng, chợt hiểu được ý trong lời nói của cô, không nhin được mà cười, rồi dùng sức vỗ vỗ một bên bả vai của bạn tốt, gật đầu nói: “Tiểu học muội lo lắng là đúng.” Khó trách Dĩ Thành đến giờ còn không có thuận lợi, ha ha.

Anh tỉnh bơ mà hung hăng nghiêng chân của bạn tốt.

Cố gắng duy trì vẻ mặt tự nhiên, chờ Mạnh Giai rời đi, thì Trần Tử Hàn lập tức kêu đau, “Cậu đặt chân cũng quá hung ác đi.”

“Hừ.” Giang Dĩ Thành tiếp tục uống bia, lạnh lùng liếc anh chàng một cái.

“Là tiểu học muội nói, cậu có bản lãnh thì phát về phía cô ấy đi.”

Anh tự tay lấy bia, Trần Tử Hàn lạnh tay lẹ mắt mà dè lại.

“Tiểu học muội nói, chỉ có thể ba lon, uống nữa thì vượt chỉ tiêu.” Anh vừa nói vừa nhin cười, nhin đến mức hai vai run lên.

Giang Dĩ Thành có chút không được tự nhiên mà chuyển ánh mắt. Thật là —— thua cô rồi.

Mang món súp cuối cùng lên bàn, Mạnh Giai cũng ngồi vào bàn trà bên kia bắt đầu ăn cơm.

“Tiểu học muội, tại sao em lại tới ở chỗ của Dĩ Thành?” Anh thật sự rất tò mò, mới vừa rồi anh đã cảm thấy nội tình không đơn giản.

Mạnh Giai suy nghĩ một chút mới nói: “Một vài nguyên nhân riêng, tôi không tiện nói ra, xin lỗi nha, Trần tiên sinh.”

Trần Tử Hàn đương nhiên mất mặt mà sờ sờ lỗ mũi.

Giang Dĩ Thành gấp một miếng cà xào vào trong chén cô.

“Cám ơn học trưởng.”

Trần Tử Hàn phát hiện, nếu như không ai chủ động mở miệng, thì tiểu học muội này chắc là sẽ không nói chuyện, chỉ im lặng mà ăn cơm của mình, tao nhã mà phép tắc, vừa nhìn chính là nhận được giáo dục tốt.

Nhìn lại bạn tốt một chút, ánh mắt nhìn về phía cô ấy luôn là không tự chủ mà mang theo cưng chiều, chỉ sợ trừ người trong cuộc, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra anh có ý với cô.

Đôi mắt đi lòng vòng, Trần Tử Hàn di chuyển về phía vị trí của bạn tốt, tiến tới rỉ tai với anh, “Người anh em, trận chiến này đánh không được tốt đâu.”

Giang Dĩ Thành gật đầu một cái, bày tỏ mình đã biết từ lâu.

Mắt phượng xinh đẹp của Mạnh Giai như có điều suy nghĩ, di chuyển giữa hai người đàn ông này, sau đó khẽ nghiêng đầu, có phần hiểu ra.

Bên cạnh học trưởng vẫn không có phụ nữ, chắc không phải là vì anh ấy yêu đàn ông chứ?

Vốn là ánh mắt trầm tĩnh mà đột nhiên sáng người, cười híp mắt nhìn hai người đàn ông ở đối diện.

Giang Dĩ Thành chợt lạnh run, có loại dự cảm không may.

Sau khi tiến chân Trần Tử Hàn nâng cốc cơm no, thì bộ dạng của Mạnh Giai ra vẻ “con nít tò mò ” ngồi vào bên cạnh học trưởng, nháy mắt quan sát anh.

Anh nhíu mày, chờ cô mở miệng.

Sau khi chuẩn bị hơn nửa ngày, cuối cùng cô cũng quyết định nói thẳng: “Học trưởng, có phải anh thích Trần tiên sinh không?” Thật ra thì anh là con à.

Mặt Giang Dĩ Thành nhất thời tối thui. Rốt cuộc là cô kiếm đâu ra cái đáp án quỷ quái đó vậy?

Vừa thấy sắc mặt anh không tốt, Mạnh Giai không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, lui về phía sau lặng lẽ đi chuyển đi, sợ hãi nói: “Em chỉ là thấy anh và Trần tiên sinh rất thân thiết.” Vừa thấy anh giờ tay, cô lập tức ôm đầu, khoa trương mà hét chói tai, “Học trưởng, em sai rồi, đừng đánh em.”

Anh dở khóc dở cười, cúi đầu nhìn tay của mình một chút, sau đó đi thịt huyết Thái Dương.

“Mạnh Giai.” Anh đè nén tâm tình, cố gắng mở miệng dịu dàng.

“Học trưởng.” Cô đáng thương nhìn quanh từ trong khe cánh tay, “Em không phải cố ý.”

“Anh không thích đàn ông.”

“Thật ra thì yêu đều thiêng liêng, cho dù là đàn ông.” Mạnh Giai không nhịn được mà biểu đạt lập trường của mình, nhưng mà giọng nói lại càng lúc càng nhỏ, bởi vì đỉnh đầu của học trưởng bốc khói. Cô lập tức nhận tội đền tội, “Em sai rồi, học trưởng, đừng nóng giận.”

Giang Dĩ Thành hít sâu một hơi. Con tiểu bạch thỏ này ở Mỹ bốn năm rốt cuộc là học xấu rồi, khó trách phương diện nào đó cũng không hiểu biết, thì ra là thông minh của cô đều dùng ở chỗ khác.

Thật sự là lo lắng cho tiền đồ.

5. Chương 5

Đứng ở trước toà nhà công ty Xương Đạt, Mạnh Giai thực muốn than thở.

Cô thật sự không muốn tới nơi này, cô là người không có thiên phú kinh doanh, sợ nhất là phải ở chung với những người lòng dạ khó lường.

Ngửa đầu nhìn trời hít thật sâu, cô không khỏi buồn bực mà nghĩ, tại sao cô lại cố tình có quan hệ kéo không rõ, bỏ không xong với những người này?

Có lúc cô không nhịn được mà tự hỏi, nếu như biết đem tiền cho anh mượn sẽ có kết quả này, năm đó cô có thể làm như vậy hay không đây?

Cô không phải là người xa xỉ lãng phí, của cải cô có được đủ cho cô sống đến già.

Cho nên, cô chưa từng nghĩ tới đem tiền để ra tiền, nhưng đã có người làm thay cô, mà lại làm tốt hơn tưởng tượng. Vì vậy, cuối cùng cô cũng như thế đầu.

Thật ra thì, cô vẫn muốn nói một câu với học trưởng chính là —— trả lại tiền em cho anh mượn là được.

Do dự nửa ngày, cô vẫn phải nhắc chân đi vào.

“Xin chào Tiểu thư, xin hỏi tìm ai?”

“Giang Dĩ Thành.”

Tiểu thư quỳ tiếp tân cẩn thận quan sát cô gái mặc T-shirt, quần bảy phân ở trước mặt một chút. Nhớ tới lần trước là theo Tổng giám đốc đến công ty, thoát nhìn quan hệ rất thân mật, cho nên rất nhanh chóng gọi đường dây nội bộ vào phòng tổng giám đốc xin phép.

“Mạnh tiểu thư, Tổng giám đốc mời ngài đi lên.”

Mạnh Giai nói cảm ơn, còn chưa bước đi, thì đã nghe thấy một mùi nước hoa nồng nặc, không nhận được mà lấy tay bịt mũi nghiêng đầu nhìn sang.

“Là cô!” Hiển nhiên, đối phương thấy cô thì rất kinh ngạc.

Cô chớp mắt một lúc, sau đó nhớ lại chính là cô gái mà ngày đó cùng với học trưởng đi dạo siêu thị lớn thì gặp được, rồi cô lễ phép cười chào. “Xin chào.”

“Cô đến tìm Giang tổng sao?”

“Đúng vậy.”

“Cô cho rằng cô có thể với tới anh ấy sao? Không nghĩ nghiêm chỉnh tìm một công việc, lại không đứng đắn mà có chủ ý một bước lên trời, thật sa đoạ.” Trong giọng nói của Hà Thục Ái khó nén chán ghét khinh bỉ.

Mạnh Giai tính tình tốt vẫn duy trì nụ cười, “Nhờ có lời hay của Hà tiểu thư, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.” Cô không cần công việc cũng không chết đói nhé, huống chi cô cũng không có đến mức miệng ăn núi lở. Nếu người ta nói không phải là mình, cô dĩ nhiên là sẽ không tức giận.

Hà Thục Ái ngược lại bị cô ấy thản nhiên mà không vui.

Về mặt cô ấy tự nhiên mà xoay người đi tới thang máy.

“Cô chờ một chút, tôi cũng muốn đi gặp Giang tổng, vừa may cùng đường.”

Mạnh Giai không hề hử gì cả, chờ cô ấy từ phía sau vượt qua.

Trong thang máy chỉ có hai người các cô, bắt đầu không ai lên tiếng.

Sau cùng, vẫn là Hà Thục Ái không nhận được yên lặng mà đánh vỡ trầm mặc giữa hai người.

“Cô đừng có si tâm vọng tưởng nữa, Giang tổng không phải là người đàn ông cô có thể có được.” Soi mói quan sát cách ăn mặc của cô ấy, “Cả người cô đều tràn ngập nghèo hèn keo kiệt, cùng anh ấy đứng chung một chỗ sẽ làm anh ấy mất thể diện.”

“Trên thực tế, tôi chưa từng nghĩ qua phải có được anh ấy.” Phong cách ăn mặc của cô từ trước đến giờ đều lấy thoải mái làm chủ, không cần quan tâm đến ánh mắt người bên cạnh, cho dù là sạp hàng ven đường cô cũng mặc cực kỳ thoải mái và hào phóng, không có nơi nào mà không dám đi.

Tự nhiên bị giọng nói nhẹ nhàng của cô ấy kích thích, vẻ mặt gần như nhăn nhó mà nhìn cô ấy nói: “Vậy bây giờ cô tới đây quán lấy anh ấy ——”

Mạnh Giai khẽ mỉm cười, giơ túi giấy dai trong tay. “Tôi tới đưa đồ cho anh ấy.” Trời mới biết cô tuyệt đối không muốn đến nơi này, cảm thấy chỗ như thế không hợp với cô.

Sắc mặt Hà Thục Ái trở nên rất khó coi, bởi vì cô nghĩ đến một khả năng. Lúc cô định mở miệng muốn nói gì đó thì cửa thang máy mở ra.

“Mạnh tiểu thư, Tổng giám đốc đang đợi cô.” Bên ngoài là vẻ mặt tươi cười của thư ký Trần.

Mạnh Giai cũng không có suy nghĩ nhiều, mà trực tiếp vào phòng làm việc của Giang Dĩ Thành.

“Học trưởng, phiền toái về sau ra cửa thì anh mang toàn bộ đồ của anh đi, biết rõ thời điểm này em cần bản không dậy nổi còn nói em đưa đồ tới đây.”

“Bên trong có giường.” Anh đưa tay nhận lấy túi giấy dai cô đưa tới, rồi tiếp tục lật xem hồ sơ trong tay.

“Hai người quả nhiên là ở cùng một chỗ .”

Giọng nói từ cửa truyền tới khiến cho hai người cùng nhau nhìn sang, Mạnh Giai bĩu môi, mà Giang Dĩ Thành thì nhú mày, mặc kệ vị Hà tiểu thư này là vì công hay là vì tư mà đến.

“Hà tiểu thư tới sớm thật”

Lúc này Mạnh Giai cảm thấy hình như mình không nên ở lại, vì vậy nói: “Học trưởng, anh đang có việc bận, có lẽ em nên đi về ngủ, em đi trước.”

Giang Dĩ Thành do dự rồi gật đầu, “Cũng được, đi đường cẩn thận chút.” Ngừng một lúc rồi gọi đường dây nội bộ “Thư ký Trần bảo tài xế đưa Mạnh tiểu thư trở về.”

Mạnh Giai suy nghĩ một chút cũng không có phản đối, cười với hai người nam nữ có sắc mặt dị thường, rồi đi ra cửa.

Đi ra khỏi phòng làm việc, cô mới quay đầu lại liếc mắt nhìn, cảm thấy Hà tiểu thư đó thật đáng ghét, sau đó nhú mày, tâm tình của mình đối với loại này không hiểu sao mà càng ghét hơn.

Giang Dĩ Thành vừa vào cửa nhà thì cũng cảm thấy có gì đó không đúng, chờ thấy được valy hành lý quen mắt bên cạnh ghế sa lon, thì ánh mắt của anh trầm xuống.

Lúc này Mạnh Giai từ phòng khách mình ở đi ra, trên người là áo thun không tay nhẹ nhàng cùng quần lửng bầy phan rộng thùng thình, trên vai đeo một túi cao bồi nhẹ.

Ánh mắt của hai người đột nhiên đụng vào nhau, cô hơi mỉm cười, chào hỏi trước.

“Học trưởng, anh đã trở về.”

“Em phải đi?” Giọng nói của anh hơi nặng, hình như đang miễn cưỡng đè nén gì đó.

Nhìn valy hành lý một chút, Mạnh Giai cúi đầu xuống cười.

“Hai ngày nữa là ngày giỗ của bà nội, em muốn đi về nhà với bà.” Hai ngày nay cô luôn không tự chủ được mà nghĩ đến Hà Thục Ái, cũng không nhịn được mà suy đoán quan hệ của học trưởng và đối phương, nhất định nguyên nhân là cô và học trưởng ở cùng nhau, không thấy anh thì sẽ không suy nghĩ.

“Em không phải là. . . .” Anh không nói tiếp.

Mạnh Giai đương nhiên biết ý của anh, “Nếu quả thật bọn họ muốn tìm em, tránh cũng vô dụng.” Mấy ngày qua có một số việc cô đã hiểu, cho nên mới có quyết định này.

Cái này đương nhiên anh hiểu, chẳng qua là anh không muốn cứ như vậy mà để cho cô rời đi.

“Căn nhà mấy năm rồi không ai ở. . . .”

“Hai ngày trước em đã cho người qua quét dọn.”

Giang Dĩ Thành từ từ nhếch môi. Xem ra là cô đã nghĩ xong từ lâu rồi. “Ở đây không quen?” Anh cẩn thận hỏi.

Mạnh Giai cười, vẻ mặt vô cùng đáng yêu.

“Không có đâu, em ở rất thoải mái, nhưng mà, dù sao nơi này cũng không phải nhà của em, cuối cùng em cũng phải đi.” Ở ngắn hạn thì có thể, nếu mà ở lâu dài, cuối cùng cũng không thích hợp.

Hướng chi, cô phát hiện có một số việc hình như đã bắt đầu thoát khỏi kiểm chế, vì bảo vệ tim của mình, vẫn nên giữ một khoảng cách thích hợp với học trưởng.

Giang Dĩ Thành cũng không hiểu ý nghĩ thật sự của cô, nhưng anh cũng không vội, trong lòng anh đã có quyết định từ lâu, bây giờ chỉ cần từ từ tiếp cận mục tiêu của mình là được rồi.

Trước khi con mồi sa lưới sẽ luôn giãy giụa, anh có lòng tin là cuối cùng sẽ bắt được con tiểu bạch thỏ này, nhưng trước đó, anh không thể hù dọa cô.

Ý nghĩ quay một vòng, anh khẽ nhướn mày, nói vài câu: “Cho nên em là chờ anh về để tạm biệt, ngay cả bữa ăn tối tạm biệt cũng không có định làm?”

Mạnh Giai đột nhiên hơi ngượng ngùng, đúng là cô đã quên nấu bữa ăn tối trước khi chia tay. “VẬY KHÔNG BẰNG HỌC TRƯỞNG ĐƯA EM VỀ, EM MỜI ANH ĂN MỘT BỮA Ở GẦN ĐÓ.”

“Muốn đi mà lại miễn cưỡng sao?”

Trên mặt cô mang theo khó xử, “Anh đi qua thì phải sửa sang lại một chút, nếu như tự mình làm, thì có thể thời gian rất chậm.”

Giang Dĩ Thành đi tới, kéo valy hành lý của cô qua, đi ra ngoài. “Đi thôi, đưa em về.”

Trong lòng Mạnh Giai thở dài, trong lòng biết đây là anh quyết định sẽ ăn cơm tối ở nhà cô.

Nhà Mạnh Giai cách xa nội thành, vị trí có hơi vắng vẻ, phòng thì cũ kỹ, cũng là nhà biệt lập, diện tích cũng coi như rộng rãi, là nhà mà tổ tiên họ Mạnh để lại.

Sau khi tiến vào, vườn hoa trong sân có sức sống dồi dào, có dấu vết vừa mới sửa chữa qua.

Trên đất được lát bằng gạch đá xanh rất cổ xưa, có một cảm giác trở về với thiên nhiên.

Mở cửa đi vào, ấn xuống chốt mở đèn điện thì cả phòng sáng ngời lên.

Trong phòng có vật dụng cũ kỹ được xưng tụng là đồ cổ, cũng có các loại điện gia dụng hiện đại.

Mạnh Giai đi đến gần mặt tường trước phòng ăn, có chút đau buồn mà đưa tay vuốt lên tấm ảnh gia đình.

Vợ chồng họ Mạnh cười rục rịch và nụ cười hiền lành thân thiện của Mạnh lão thái thái, cùng với thân ảnh nhỏ nhỏ xinh xắn rúc vào trước người bọn họ.

Cô gái nhỏ trong hình khoảng chừng ba, bốn tuổi, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn, đôi mắt hí cong cong, hơi ngẩng đầu lên nhìn cha mẹ bên cạnh.

Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai của cô, giọng nói trầm thấp của Giang Dĩ Thành truyền vào trong tai của cô. “Không mời anh uống ly nước sao?”

Mạnh Giai cúi đầu thu cảm xúc lại, nghiêng đầu cười. “Thiếu chút nữa đã quên rồi, chủ nhân như em thật là không xứng chức.”

Vừa trở về, mặc dù phòng đã mời người dọn dẹp qua, nước nóng cũng không có, nhưng cũng may, cô bảo người của công ty chuyên dọn dẹp nhà cửa mua giúp đồ bỏ vào tủ lạnh, nên có thức uống.

Cô lấy hai chai trà xanh thả lên bàn trà, sau đó kéo valy hành lý qua. “Trước tiên em đem đồ đặt vào trong phòng, sau đó nấu cơm, phiền học trưởng đợi một lát.”

“Ừ”

Thời gian đã không còn sớm, cho nên Mạnh Giai cũng không vội sửa sang quần áo của mình, mà cất hành lý xong, thì ra ngoài rửa tay chuẩn bị nấu cơm.

Giang Dĩ Thành cầm trà xanh đứng ở cạnh cửa, nhìn thân ảnh bận rộn ở phòng bếp, vẻ mặt dịu dàng mà chuyên chú, một lúc mới đi trở về phòng khách ngồi xuống sofa.

Mạnh Giai làm ba món ăn một súp đơn giản, sau đó gọi anh qua ăn cơm.

Bọn họ ngồi đối diện nhau giống như một đôi vợ chồng nhiều năm tương kính như tân, lặng lẽ ăn cơm, cũng không có trao đổi gì nhiều.

Sau khi ăn xong, hai người chuyển ra phòng khách ngồi, Mạnh Giai còn cắt đĩa trái cây ra.

Ánh mắt lơ đãng nhìn đồng hồ cổ xưa treo trên tường, cô do dự rồi mở miệng nhắc nhở, “Học trưởng, khuya lắm rồi ——”

“Anh biết.” Anh nói.

Mạnh Giai nhất thời không biết nói tiếp thế nào. Học trưởng hình như không có nghe thấy ý của cô, nhưng rõ ràng là anh hiểu được.

“Ngày mai trở lại thăm em.”

“A.”

Đợi tiền bước người xong, thì Mạnh Giai đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Ngày mai anh ấy còn tới nữa à?

Không hiểu nổi, cô có chút buồn bực, loại cảm giác này tựa như biết rõ phía trước có cái hố, cô đã nghĩ ra biện pháp tránh được, có người không nên kéo cô nhảy xuống, người kia là —— Giang Dĩ Thành.

Ngày hôm sau, Giang Dĩ Thành không tới.

Mấy ngày sau đó cũng không xuất hiện.

Mạnh Giai cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà có chút an tâm, giống như cuộc sống của cô cũng sẽ không thay đổi vậy, cô có thể giống như ốc mượn hồn vậy, bảo vệ pháo đài của mình, bảo vệ tim của mình.

Để cây viết trong tay xuống, duỗi lưng ra, cô nhắm mắt lại để cho ánh mắt cay được nghỉ ngơi một chút.

Trên mặt bàn rộng có một ít bản vẽ phác thảo rải rác lộn xộn, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện tất cả đều là hình nhân vật xinh đẹp, mà quan trọng tất cả đều là nam.

Nghỉ ngơi một lúc, Mạnh Giai mở mắt, lướt nhìn thư phòng một lần, bĩu môi, lại duỗi thẳng lưng.

Chân đạp trên bàn một cái, cái ghế vừa trượt về phía sau, thì người đứng dậy.

Vốn là thư phòng chỉnh tề sạch sẽ, lúc cô tiến vào chiếm giữ thì mấy ngày sau đã thay đổi diện mạo, trở nên vô cùng lộn xộn.

Các loại manga, bản đồ phác thảo, sách, vứt khắp nơi.

Mạnh Giai vịn cổ trái phải một lúc, đem mấy tờ giấy ở bên chân nhặt lên tiện tay ném lên trên bàn, sau đó đi ra bên ngoài tìm đồ ăn.

Đang cầm ly nước nóng, cô đi tới bên cửa sổ phòng khách nhìn ra phía ngoài một chút, lại nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường. Thế giới này hẳn là xế chiều rồi, không giống vẻ buổi sáng.

Cái này cũng không thể trách cô, lúc thì cô bận rộn lúc thì nghỉ ngơi, ngày đêm chẳng phân biệt được, thường thường trôi qua trong mơ hồ.

Ở chỗ của học trưởng thì cô còn nghỉ định kỳ, lại không dễ dàng phân tán và kiêu ngạo, trở lại địa bàn của mình đương nhiên là lộ nguyên hình.

Bây giờ mái tóc dài mượt của cô bị tùy ý kẹp ở sau ót, trên người mặc một cái áo ngủ hình phim hoạt họa không có tay và dài ôm sát hông, đôi chân dài tuyết trắng cứ như vậy mà lộ ra sáng choang.

Đưa tay gãi gãi đầu, cô đi tới phòng bếp tắt lửa, bụng mì đã nấu xong đi tới phòng ăn.

Mới ăn hai miếng thì nghe chuông cửa vang lên, cô hoài nghi mà dừng đĩa lại.

“Ai vậy?”

“Anh”

Mạnh Giai theo bản năng mà nhú mào, vì mình thờ dài, không tình nguyện mà đứng dậy mở cửa.

6. Chương 6

Giang Dĩ Thành đang ngây người ở ngoài cửa, sau đó nhanh chóng đi vào đóng cửa lại, giọng nói không nhận được mà mang theo mấy phần tức giận.

“Em mặc như vậy mà ra mở cửa?”

Cô cúi đầu nhìn một chút, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu ngắc đầu, “Làm sao vậy?”

Cô ấy không biết bộ dạng của mình làm cho người ta tội phạm à? Giang Dĩ Thành đưa tay xoa bóp huyệt Thái Dương mơ hồ nhảy lên, đưa tay lôi cô đi vào phòng khách.

Mùi mì ăn liền xông vào mũi, khiến cho chân mày anh càng nhíu chặt hơn. “Em ăn mì ăn liền?”

“A, em đói bụng, lại không muốn làm cơm nên đã nấu mì để ăn.” Đây cũng không có gì lạ, cô thường như vậy mà, mì ăn liền là thực phẩm cần thiết trong sinh hoạt hàng ngày của cô.

“Vừa tỉnh ngủ?”

Cô gãi gãi đầu, “Em vẫn chưa ngủ, đang định ăn mì xong thì sẽ đi ngủ.” Có chút buồn bực mà nhìn vào phòng ăn trước mặt, cô thật sự đói bụng, nhưng lại không muốn cứ như vậy mà bỏ học trường lại, còn mình thì chạy đi ăn mì.

“Đi ăn mì trước đi.”

“A, được, rất nhanh thôi.”

“Không cần vội, anh tới đây cũng không có việc gì.”

Mạnh Giai chạy về phòng ăn, Giang Dĩ Thành chậm rãi mà theo sát tới, ngồi đối diện với cô.

Vừa ăn mấy miếng, thì cô cảm thấy có gì đó không đúng, không nhận được mà ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đối diện, khi đưa mắt nhìn anh, thì trước khi mở miệng, cô đã theo bản năng liếm môi dưới trước.

“Nếu không thì em nấu cho anh một gói mì nha?” Dùng loại ánh mắt này nhìn cô, cô rất không được tự nhiên.

“Anh không đói bụng” Trời mới biết động tác mới vừa rồi của cô, khiến cho anh mất khống chế. Ánh mắt của anh không để lại dấu vết mà quét qua bộ ngực của cô.

Anh dám đánh cuộc cô ấy không mặc áo lót! Ánh mắt dời xuống, nghĩ đến dưới áo ngủ của cô có đôi chân dài trắng nõn, anh đã cảm thấy cổ họng căng lên, nơi nào đó của thân thể có chút rục rịch.

Âm thầm hít sâu một cái, anh khó khăn mà đưa mắt chuyển qua chỗ khác.

Ăn mì xong, Mạnh Giai vốn là nghĩ sẽ trở về phòng rửa mặt rồi thay quần áo, nghĩ nghĩ một lúc, dù sao cũng đã như vậy rồi, dứt khoát không đi thay, có lẽ học trưởng chỉ tới xem một chút rồi đi ngay lập tức thôi.

“Học trưởng, sao bây giờ lại tới đây?” Hình như công ty vẫn chưa tới giờ tan sở, nhưng anh ấy là Tổng giám đốc, không cần xin phép với ai.

Giang Dĩ Thành do dự rồi mới nói: “Giúp anh một chuyện.”

“Cái gì?”

“Buổi tối tham dự tiệc từ thiện với anh.”

Khuôn mặt của Mạnh Giai nhất thời xụ xuống, “Học trưởng ——” cô không thích loại trường hợp đó, hơn nữa cô rất buồn ngủ, chỉ muốn ngủ.

Anh im lặng, chỉ nhìn cô.

Cô vùi đầu vào hai tay, rên rỉ một tiếng, tìm lý do, “Em không có trang phục thích hợp.”

“Một chút sẽ đi mua.”

“Học trưởng, anh không thể tìm người khác sao?” Cô tin có rất nhiều cô gái nguyện ý.

“Không tiện.”

“Bây giờ em rất buồn ngủ, hai ngày rồi không ngủ.” Cô giả vờ ủ rũ.

Giang Dĩ Thành lộ vẻ xúc động, rồi nhíu mày suy nghĩ một lát, nói, “Đi lướt qua thôi, sẽ không mất nhiều thời gian.”

“Học trưởng, anh không thể vô lại với em như vậy, cái này không phải là thái độ anh đi nhờ vả người.” Cô đưa tay đập hai cái lên trên bàn.

“Rửa mặt đi, rồi chúng ta ra cửa.”

Mạnh Giai mắng một câu mơ hồ không rõ, sau đó đứng dậy đi rửa mặt.

Vì vậy trên mặt Giang Dĩ Thành lộ ra nụ cười nhạt.

Lựa chọn lễ phục cũng không tốn bao nhiêu thời gian, thứ nhất, Mạnh Giai không phải là người khó chịu, thứ hai, dáng người của cô chắc chắn cũng không dễ dàng bị soi mói.

Đơn giản trang nhã, một bộ lễ phục dài màu trắng hở vai, mang một đôi giày cao gót màu bạc, nổi bật lên khí chất tao nhã tinh tế của cô.

Giang Dĩ Thành hết sức hài lòng với bộ lễ phục này, làm nổi bật lên bộ ngực tròn xinh xắn của cô, eo hình giọt nước càng lộ vẻ ngực lớn eo thon của cô.

Đợi đến khi thợ trang điểm uốn mái tóc dài thành gợn sóng lớn, xoa ở trên bờ vai trắng nõn mịn màng, thì nụ cười thần nhiên của cô đã câu hồn của anh đi thành công.

Anh vẫn chưa từng thấy bộ dạng của cô qua trang phục lộng lẫy, đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô được trang điểm, thì quyết định cô vẫn nên mặc mặc khiêm tốn là tốt nhất.

Cô chói mắt tựa như ánh sáng rực rỡ của một viên bảo thạch, tỏa ra ánh sáng khiến cho không ai có thể bỏ rơi, bất tri bất giác sẽ khiến cho người ta cam tâm trầm luân, mà anh không muốn cùng người khác chia sẻ vẻ đẹp của cô.

Đưa tay che miệng ngáp một cái, Mạnh Giai lắc lắc đầu, để im tĩnh táo một chút. “Học trưởng, còn có thể chứ?”

“Có thể.” Anh đi lên trước một bước, đột nhiên cúi người ấn xuống môi cô một nụ hôn.

Trong nháy mắt đó, Mạnh Giai đang buồn ngủ thì bay sạch trơn, khó có thể tin mà che môi của mình nhìn anh chằm chằm.

Giang Dĩ Thành nhìn cô, vẻ mặt tự nhiên. “Xin lỗi, vốn là muốn hôn mặt.”

Chợt cô rất muốn không có chút thực nữ mà cho anh một cước. Hôn mặt và hôn miệng khác nhau rất nhiều sao, rõ ràng là anh chạy thẳng tới miệng của cô mà.

Đám thợ trang điểm ở bên cạnh khẽ nghiêng đầu cười trộm. Tổng giám đốc này rất quang minh chính đại mà ăn đậu hũ, lấy cớ cũng không có thành ý và vô sỉ.

“Giang Dĩ Thành ——” Cô không nhịn được muốn tranh cãi.

Anh đưa tay ôm eo cô, phát ra một tiếng cười khê. “Rất đẹp.”

Quả nhiên là động vật dựa vào nửa người dưới để suy nghĩ, cô xinh đẹp, thì anh cũng không nên nhào lên hôn chứ. Cô tiếp tục trừng anh.

“Đi thôi, thời gian không còn nhiều đâu.” Giang Dĩ Thành gạt đầu với người bên cạnh một cái, rồi ôm người rời đi.

Mạnh Giai nhin cơn tức giận vào trong lòng, vừa ra khỏi salon trang điểm thì lập tức hất anh ra, bước đi đến ven đường muốn bắt taxi.

“Mạnh Giai!” Anh đuổi theo kéo cô lại, giọng nói có một chút bất đắc dĩ. “Đừng làm rộn.”

Cô lấy mu bàn tay lau môi của mình, tức giận nói: “Sao anh lại như vậy, đây là nụ hôn đầu của em? ? ?” Cũng không duy mỹ, cũng không lãng mạn, chỉ là vì anh nhất thời thấy sắc đẹp mà trong lòng vui vẻ, nói một cách thẳng thừng, cô tức giận nhất là thái độ lỗ mãng của anh, mà không phải là chuyện anh cướp đi nụ hôn đầu của cô.

Động tác của Giang Dĩ Thành cứng đờ, sau đó chợt dùng sức kéo cô vào trong lòng ngực mình. “Thật xin lỗi, ”

Người đang giãy giụa lại vì ba chữ này mà sợ run lên.

“Đừng tức giận nữa có được không?”

“Không được.” Nghĩ đến nụ hôn đầu của mình cứ như vậy mà mất đi, cô không cam lòng, hơn nữa sao anh luôn luôn trêu chọc cô chứ!

“Vậy em hôn lại đi.”

Mạnh Giai chợt nghiêng đầu, hai tròng mắt phóng hỏa, thiếu chút nữa hô lên. “Em không có ngốc.” Hôn lại, thua thiệt vẫn là cô nha.

Sau một khắc, thì Giang Dĩ Thành lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà hôn cô.

Không giống với chuồn chuồn lướt nước như lúc trước, lần này là loại cảm xúc sâu lắng cuồng loạn ừn ừn kéo tới.

Cô giãy giụa, xác thực là bị người siết chặt.

Lúc cô cảm thấy mình sẽ thở không nổi mà hít thở không thông thì cuối cùng anh cũng buông môi cô ra, ấn xuống trán của cô, thở dốc nói: “Thật xin lỗi, anh thật sự không khống chế được mình.” Anh đã nhận quả lâu rồi.

Cô nhìn anh, ánh mắt lại hoang mang, có mê mang cũng có tức giận, quả thật là luống cuống nhiều hơn.

Cô biết học trưởng lâu như vậy, chưa từng thấy qua bộ dáng này của anh, rất xa lạ. Nhưng ngược lại thích thích nhảy loạn, lại nóng đến mức cô không biết làm sao, có chút mùi vị ngọt ngào từ trái tim dâng lên, lại bị cô dùng sức nén xuống.

Thừa dịp cô đang mất hồn giật mình sững sờ, thì Giang Dĩ Thành ôm vai cô đi tới bên cạnh xe, nhét người vào, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất mà lên xe.

Nghe tiếng khóa xe lại, Mạnh Giai chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt phòng bị mà nhìn anh hỏi: “Anh còn muốn làm gì?”

“Thời gian không còn sớm lắm, không thể chậm trễ.”

Cô khó có thể tin mà nhìn anh chằm chằm, “Anh cảm thấy bây giờ em sẽ đi cùng với anh sao?”

Anh bình tĩnh mà khởi động xe, giọng điệu thản nhiên. “Em sẽ.”

Mạnh Giai không nhận được mà nắm chặt quả đấm, tức giận nói: “Sẽ không.” Tại sao anh tự tin như vậy? Chẳng lẽ cô chính là bị người chiếm tiện nghi trắng trợn như thế, cũng sẽ tự nhận xui xẻo sao?

Giang Dĩ Thành nhìn về phía trước, nói: “Trang điểm lại một chút đi”

“Không muốn.”

Anh thản nhiên bổ sung một câu, “Rất rõ ràng.”

Mạnh Giai tức giận từ trong túi xách tay lấy ra cái gương, vẻ mặt như bị nung đỏ, vốn là màu môi hoàn hảo, bây giờ thì rõ ràng nhìn thấy dấu vết xốc xếch và son môi bị ăn sạch.

Trong đầu bỗng dưng nổi lên tình huống nụ hôn nóng bỏng mạnh mẽ của anh, đột nhiên, cô xấu hổ muốn chết. Mới vừa rồi đứng ở bên đường, cũng không biết có bị ai thấy hay không?

“Em muốn về nhà.”

“Chúng ta đi chào hỏi, rồi sau đó trở về.”

“Bây giờ anh hãy đưa em trở về.” Cô kiên trì.

“Anh thích em.”

Cô giật mình bởi lời tỏ tình bất ngờ này, ánh mắt mở thật to, im lặng nhìn anh.

Giang Dĩ Thành nghiêng đầu nhìn cô một cái, lộ ra một nụ cười khiến cho tim phụ nữ đập thành thịch. “Cũng yêu em, cho nên không phải là anh nhất thời bị điều khiển.” Có một số việc vẫn là nói rõ ràng, nếu không cô sẽ không biết nghĩ như thế nào.

Đầu Mạnh Giai đột nhiên hóa thành đồng hồ. Bọn họ biết nhau đã lâu rồi, lâu đến mức giống như một thói quen. Cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ thích cô, anh đối với cô không tệ, lại không để cho cô nghĩ tới có một loại tình cảm như thế này, cho tới nay cô đều cho rằng bọn họ là hai loại người hoàn toàn khác nhau, có thể làm bạn bè cũng đã rất không dễ dàng rồi.

Người yêu?

Cô chưa từng nghĩ tới, cô có gì đáng để anh thích?

“Em không hiểu.” Dè nén tâm tư rối loạn, cô chậm rãi mở miệng.

Không thể che giấu, lòng của cô vì lời tỏ tình của anh mà rung động, nhưng tràn ngập chính là hoang mang và hoài nghi, còn có một loại cảm giác vừa mong đợi lại sợ bị tổn thương.

Giang Dĩ Thành đưa tay sờ mái tóc dài của cô, phát ra một tiếng cười khẽ. “Sau khi chúng ta trở về hãy nói, trước tiên hãy trang điểm lại, buổi tiệc rất nhiều người.”

“Em không phải là tiểu miêu tiểu cẩu.” Cô giận.

Anh nở nụ cười.

Mạnh Giai lại buồn bực. Cảm giác học trường là số phận của cuộc đời cô, giống như sau khi gặp gỡ anh, cho tới bây giờ cô cũng chưa khi nào chiếm được ưu thế, vẫn luôn bị anh chèn ép.

Cho nên nói, cô thật sự không thích và để tâm vào chuyện giao thiệp với người khác quá nhiều, rất buồn bực nha.

7. Chương 7

Nghiêm chỉnh cả buổi tối, tinh thần của Mạnh Giai đều hoảng hốt, cho đến khi nhìn thấy cửa nhà càng lúc càng gần, thì cuối cùng cô cũng có loại cảm giác sắp được giải thoát.

Đột nhiên xe quay lại một lúc, hẳn là muốn quay đầu, tâm của cô cũng lập tức căng thẳng, phòng bị mà nhìn về phía người lái xe.

Giang Dĩ Thành không nói gì, chỉ bình tĩnh điều khiển tay lái, nhìn thẳng phía trước.

“Học trường, anh muốn làm gì?”

“Về nhà”

“Anh dừng xe, đến nhà em rồi.”

Anh không lên tiếng, ngược lại xe đột nhiên tăng nhanh tốc độ.

Thẳng thắn mà nói, anh đã hơi chán nản loại trạng thái tiến một bước, lui ba bước này của hai người, nếu như hôm nay cứ như vậy mà để Mạnh tiểu hổ rời đi, thì quan hệ của bọn họ sẽ chỉ đảo quanh tại chỗ, có lẽ, anh cũng nên mạnh mẽ hơn một chút, không để cho cô tránh né nữa.

Mạnh Giai giận đến mức ở trên khoá an toàn của cửa xe mà đập hai cái, cắn răng nói: “Giang Dĩ Thành, em chưa bao giờ biết anh vô lại như vậy.”

“Ừ”

Cô không dám tin, anh vậy mà lại thẳng thắn thừa nhận?

Cuối cùng, cô thở phà phò mà nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nói một chữ với người đàn ông ở bên cạnh nữa.

Đợi đến khi xe dừng ở dưới lầu chỗ ở của Giang Dĩ Thành thì Mạnh Giai tức giận không xuống xe.

Phương pháp của anh rất đơn giản, trực tiếp đưa tay ôm cô ra, dùng chân đá lên cửa xe, sau đó sải bước đi về phía thang máy.

Mạnh Giai trợn mắt hốc mồm.

Nhớ lúc mới quen học trường thì ấn tượng anh cho cô chính là khá lạnh lùng, không thích nói chuyện. Sau khi nhà anh gặp chuyện không may, thì anh trở nên trầm mặc ít lời hơn, thậm chí tăng thêm âm trầm, đối với người luôn là xa cách mà phòng bị.

Mấy năm nay, mặc dù bọn họ vẫn liên lạc với nhau, nhưng bình thường chỉ chat webcam tán gẫu, ngoại trừ cảm thấy lời nói của anh trở nên ác độc, thì cũng không có cảm giác gì khác.

Nhưng mà, tối hôm nay anh lại cho cô quá nhiều kinh sợ, cô đột nhiên hoài nghi người trước mắt không phải là Giang Dĩ Thành mà cô biết.

Đến lúc vào cửa nhà, Giang Dĩ Thành cũng không vội để cô xuống, mà lẳng lặng cúi đầu nhìn người trong ngực.

Về mặt cô như có điều suy nghĩ, không biết đang suy nghĩ gì mà mày nhíu lại, đôi môi hơi trề, cô gặp phải chuyện nghĩ không ra hoặc là trong lòng có bất mãn thì về mặt đều như thế, giống như một con mèo con mê mang và phẫn uất, do dự có nên lộ ra móng vuốt giấu ở trong tay hay không.

Anh ôm cô đến sofa ngồi xuống, cũng thay cô cởi giày trên chân ra.

Mạnh Giai rút cục cũng hồi thần lại, đưa tay muốn đẩy anh ra.

Giang Dĩ Thành vội đưa tay buộc chặt, tránh cho cô đẩy ngã xuống.

“Buông em ra.” Cô vừa xấu hổ vừa sốt ruột.

Anh như mong muốn của cô mà buông tay ra, Mạnh Giai đưa chân muốn xuống đất.

“Chúng ta nói chuyện một chút.”

Động tác của cô ngừng lại, từ từ nghiêng đầu nhìn anh, trầm mặc trong chốc lát, mới nói. “Nói chuyện gì?”

“Nói về chúng ta.”

Mặt của Mạnh Giai không nhịn được lại đỏ lên.

“Anh thích em.” Anh nhìn chăm chăm vào mắt của cô, nghiêm túc nói.

Cô chớp mắt, không lên tiếng.

“Thích đã lâu rồi.” Anh cũng phối hợp đi xuống đất nói: “Cho anh một cơ hội chăm sóc em có được không?”

Lần đầu tiên bị người ta tỏ tình trực tiếp ở trước mặt, đối tượng còn là người mà mình đã từng thâm mến, bỗng Mạnh Giai cảm giác tay chân luống cuống, đôi mắt cũng không biết nên nhìn chỗ nào, trái tim càng lo lắng hơn.

Cho đến lúc vừa rồi, cô còn đang hoài nghi mọi chuyện tối nay đều là do mình nằm mơ, nhưng bây giờ anh lại rất nghiêm túc, đã vậy còn nói từ thích cô, làm cho cô ngay cả muốn làm bộ coi như không có gì phát sinh cũng không được.

Theo lý, cô nên cảm thấy vui mừng, nhưng cô lại làm đả điệu muốn trốn tránh, cô không thích ném quá nhiều tình cảm vào một người, thậm chí là lệ thuộc vào, bởi vì người quan tâm cô đến cuối cùng cũng sẽ rời bỏ cô, ba mẹ, bà nội cũng thế.

“Em.” Há miệng, rồi lại không biết nên nói gì, cuối cùng ảo não mà cắn cắn môi.

“Em không thích anh sao?” Anh dẫn dắt từng bước.

Thích chứ, thậm chí đã từng thâm mến! Ánh mắt phức tạp của Mạnh Giai nhìn anh.

Giang Dĩ Thành không thể giải thích được nhiều, nhưng ít ra thì có thể khẳng định cô không ghét anh, thờ phào nhẹ nhõm, rồi tiếp tục nói: “Em cũng không ghét anh, như vậy thử lui tới với anh đi.”

“Tại sao rõ ràng là anh hỏi em, nhưng lại dùng giọng tuyên bố?” Cô không nhịn được mà hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Anh siết chặt cằm của cô, ánh mắt mang theo nụ cười: “Em cứ nói đi?”

Cô cảm giác mình bị người ta đào hố rồi, còn bị người quyết định.

“Quá bất ngờ, anh cho em suy nghĩ một chút đi.” Đầu óc cô bây giờ hơi loạn, cần sắp xếp lại một chút.

“Được.” Anh khom lưng nhặt giày của cô lên đưa đến cửa, lại mang dép tới, thả xuống dưới chân cô. “Cả đêm xã giao em cũng mệt mỏi rồi, đi tắm, rồi ngủ đi.”

“Ừ”

Đi tới cửa phòng tắm thì Mạnh Giai chợt nhớ tới một chuyện. “Em không có quần áo ngủ và quần áo tắm rửa.”

“Trước mặc của anh đi.”

Mạnh Giai cau mày, tuyệt đối không thích đề nghị này của anh.

“Cố chịu đựng một đêm đi.”

Cô không đồng ý mà chờ anh, nhưng cũng biết chỉ có thể như vậy.

Giang Dĩ Thành trở về phòng tìm một áo ngủ của mình đưa cho cô.

Mạnh Giai mang theo vài phần bất mãn mà nhận lấy áo ngủ, đi vào tắm.

Từ vòi hoa sen nước chảy ra ào ào, cọ rửa thân thể của cô, cô bịt mắt, vì trước mắt thoát khỏi tình hình mình nắm trong tay mà ảo não rên rĩ.

Lúc này cô tắm có hơi lâu, bởi vì cô không muốn đi ra ngoài quá sớm, không biết phải làm sao mà đối mặt trực tiếp với người đàn ông trong lúc bất chợt ánh mắt trở nên nóng rực.

Anh làm cho cô cảm thấy gặp nguy hiểm, phảng phất mình là con mồi bị anh để mắt tới, mà anh đã suy tính làm sao hạ miệng, hằm hay là thịt kho tàu, để xem anh muốn làm thế nào.

Loại cảm giác này thật sự không tốt, cô cực kỳ không thích.

Sau đó cô liền nghĩ đến một số người trong ngôi biệt thự ở Mỹ, vẫn đối với cô ôm một loại thù địch kỳ lạ, cô vẫn không hiểu mình rốt cuộc ury hiếp ích lợi gì của bọn họ, rõ ràng cô họ Mạnh, người đã đổi tổ tông.

Dùng sức lắc đầu một cái, thở ra một hơi thật dài, cô quyết định không nghĩ nữa, ngủ một giấc thật đã, có lẽ thức dậy sẽ phát hiện chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Lau khô nước đọng trên người, nhìn cái áo ngủ mà học trưởng đưa, cô do dự, sau đó từ từ mặc vào, thân thể không nhận được mà nóng rang. Trong đầu nổi lên nụ hôn và cái ôm nóng bỏng của người đàn ông kia, lòng của cô lại không chịu được mà nhảy loạn.

Đưa tay vuốt vuốt mặt của mình, hít một hơi thật sâu, vuốt ngực, cô kéo cửa ra đi ra ngoài.

“Tắm xong.”

Xông tới mặt chính là giọng nói khiến cho cô e sợ lúc này muốn tránh cũng không kịp.

Cô nhắm mắt nhìn sang, “Xong rồi.”

“Tới đây, anh giúp em sấy tóc.”

Cô nhìn thấy máy sấy trong tay anh, do dự một chút, vẫn là đi tới. Trực giác nói cho cô biết, nếu như cô kháng cự, có thể anh sẽ trực tiếp tới đây bắt người, vì để tránh cho tình huống không được phát sinh, cô vẫn là ngoan ngoãn khuất phục ” ury quyền” của anh còn an toàn hơn.

Động tác của Giang Dĩ Thành rất dịu dàng, cũng có chút cứng rắn, trước kia anh chưa từng làm chuyện như vậy, nhưng anh nguyện ý thay đổi vì cô.

Tóc Mạnh Giai rất mềm mại, lộ ra hương bạc hà, cùng với mùi hương trầm dễ ngủ của sữa tắm, rõ ràng hai người đều dùng sữa tắm giống nhau, nhưng từ trên người cô lại ngửi thấy mùi hương dễ chịu cực kỳ mê người.

Cô mặc áo của mình, ngồi ở bên cạnh mình, để ỉnh sấy khô tóc dài của cô, loại cảm giác này rất hạnh phúc.

Vẻ mặt của Giang Dĩ Thành mềm mại ấm áp, sau đó phát hiện người kia chắc cảm thấy quá thoải mái, nên ngủ thiếp đi? !

Anh cười một tiếng, không vội ôm cô trở về phòng, mà ôm lấy cô, mở ti vi xem tiết mục đêm khuya một lúc, xác định cô đã ngủ say rồi, mới ôm cô trở về phòng khách.

“Ngủ ngon, tiểu bạch thỏ của anh.”

Mạnh Giai ngủ đủ rồi, vừa gãi đầu vừa mở cửa đi ra ngoài thì cô nghe tiếng mở cửa ở bên ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt một chút.

“Vừa tỉnh ngủ?” Vẻ mặt Giang Dĩ Thành khó nén kinh ngạc.

Mạnh Giai hiền lành gật đầu, dùng sức cào mái tóc dài, cảm giác mình hơi mất mặt.

“Thế nào?”

“Anh đã ăn bữa ăn tối rồi.” Anh nói cho cô biết như vậy.

“Đã hai ngày rồi em không ngủ, nếu không phải là đói bụng, em còn muốn tiếp tục ngủ.” Đã như vậy, cô cũng không có gì sợ mà không buông lỏng.

“Anh cho là em đã ăn rồi, sớm biết thì đã giúp em mua một ít thức ăn về rồi.”

“Tủ lạnh có đồ không?”

“Chắc là có.” Giang Dĩ Thành cũng không xác định, “Anh gọi bên ngoài đưa đến giúp em.”

“Em đi xem trước một chút.” Mạnh Giai vừa nói vừa đi về phía phòng bếp. “Học trưởng, không cần, tủ lạnh còn có chút nguyên liệu, em tùy tiện làm một chút là ăn được rồi.”

“Được.” Anh cũng không nói gì nữa, trở về phòng rửa mặt thay quần áo.

Anh thay quần áo ở nhà ra ngoài thì Mạnh Giai đang bưng chén mì ăn.

Anh im lặng, rồi ngồi vào bên kia bàn ăn.

Ăn xong miếng mì cuối cùng, thì cô từ từ thả đũa trong tay xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn anh.

Giang Dĩ Thành nhướng nhướng mày, chờ cô mở miệng.

“Thật ra thì, anh cũng không hiểu rõ em.” Cô nói rất nghiêm túc.

“À?”

“Em thích cái gì, ghét cái gì, đến tột cùng có bí mật gì, những thứ này anh đều không biết.”

“Ở chung lâu thì sẽ biết.”

“Mọi người thường thấy đều là mặt tốt đẹp khác của một người, nhưng không biết mặt không tốt đẹp kia, cho nên sẽ cho rằng đối phương chính là người mình muốn, đưa đến một quyết định sai lầm.”

“Em muốn nói anh thích em là một loại ảo giác sao?”

Mạnh Giai không chút do dự mà gật đầu, “Đúng.” Hơn nữa bọn họ xa cách bốn năm, trí nhớ sẽ bị tô điểm cho đẹp, loại cảm giác đó thì càng không đáng tin.

Mặc dù nghĩ như vậy trong lòng rất mất mát, nhưng chuyện sai lầm nên sớm dừng lại, đây là cho anh cũng là muốn tốt ỉn.

Giang Dĩ Thành cười, cao thâm khó lường mà nhìn cô, im lặng.

Cô rút tờ giấy ra lau miệng, cúi đầu tránh ánh mắt của anh.

“Học trưởng, chúng ta không thích hợp đâu.” Đúng vậy, cho tới nay không phải là cô luôn tự nói với mình như vậy sao?

“Chưa thử qua làm sao biết không thích hợp chứ.” Giọng điệu của anh nhàn nhạt, không nghe ra cái gì tâm tình.

“Bỏ đi, không nói nữa, em trở về phòng ngủ.” Cô đứng dậy, chén cũng không dọn mà đi về phía phòng.

“Đợi chút.”

Tay bị kéo, Mạnh Giai không thể làm gì khác hơn là dừng lại, có chút bất đắc dĩ mà xoay người.

Một giây kế tiếp, cô liền bị người ôm vào trong ngực, trước mắt tối sầm lại, môi đã bị hôn.

Cô muốn giãy giụa, nhưng bị anh đè chặt lại, lưỡi của anh chui vào trong miệng cô, truy đuổi đùa giỡn với lưỡi của cô, dường như muốn đem nó hút vào trong miệng mình vậy.

Bàn tay to của anh quần áo vội vàng vuốt ve thân thể của cô, cuối cùng lại trượt vào bên trong áo, cầm một vú của cô xoa nắn.

Muốn tránh tay càn rỡ của anh, ngược lại làm cho dây áo ngủ bị kéo, trong lòng đột nhiên hoảng sợ. Cô sợ chuyện sẽ không thể văn hồi, không ngờ theo bản năng mà cự tuyệt.

Giận chạy lên tới não, Mạnh Giai hung hăng dẫm một cước lên chân của anh. “Tại sao?” Cô tức anh, lại tức mình hơn, thế nhưng vì anh dừng lại mà thất vọng.

Giang Dĩ Thành nhíu mi, cố ý kéo tay của cô dán xuống bộ vị đã kích động của anh, hài lòng nghe được cô thở hổn hển, híp mắt nguy hiểm, nhẹ nhàng nói: “Mạnh Giai, không thử một chút làm sao biết chúng ta không thích hợp chứ, ít nhất em cũng cảm thấy được anh rất muốn em?”

“Đây chẳng qua là thú tính, cũng không đại biểu cái gì.” Cô cố giữ vững tỉnh táo mà phản bác.

Không ngờ tới cô lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, anh không khỏi sững sốt một chút, rồi chợt khẽ cười.

Anh nhẹ hôn xuống môi cô, “Không, đây là lực hút giữa nam nữ, đừng nói một chút cảm giác em cũng không có.”

Mạnh Giai lại giẫm anh một cước, cắn răng nói: “Buông tay, nếu động dục thì đi ra ngoài tìm người khác.”

“Em hy sinh một chút là được rồi, quá trễ nên khó tìm người.”

Cô tức giận muốn đẩy anh ra, lại khép áo ngủ ngon vào, dùng sức mà buộc lại.

Giang Dĩ Thành chỉ im lặng nhìn cô cười.

Mạnh Giai xoay người muốn đi, lại không cam lòng mà quay lại nhìn chằm chằm anh. “Gần đây có phải hormone của anh bài tiết quá thịnh hay không, sao lại có vẻ như tùy thời đã thú động tình vậy, anh còn nhào lên gặm như vậy, em sẽ tuyệt giao với anh.” Nói xong đi hai bước, lại quay lại: “Loại tình huống như anh, em muốn đáp ứng lui tới với anh, chỉ sợ sau một khắc anh sẽ đem em áp lên trên giường ăn sạch sẽ, anh cảm thấy em ngu như vậy sao?”

Lần này cô xoay người đi không có quay đầu lại nữa, trở về phòng trực tiếp đóng cửa, hơn nữa khóa lại.

Bên trong phòng khách, Giang Dĩ Thành ngón trỏ khẽ vuốt ve trên môi mình, trong mắt tràn đầy ý cười. Mạnh tiểu hổ nổi giận quả thực cực kỳ đáng yêu.

Cô nói một chút cũng không sai, chỉ cần cô gật đầu đáp ứng lui tới, anh sẽ bằng tốc độ nhanh nhất mà kéo người lên giường, dù sao anh cũng đã nhìn lâu như vậy rồi.

Ngược lại không nghĩ tới cô ấy có thể sắc bén mà nhìn ra điểm này như vậy, xem ra trước mắt cô ấy còn chưa muốn thất thân, vậy thì phối hợp với cô ấy thả chậm tốc độ một chút vậy, nếu không tiểu bạch thỏ này phát điên, thì đúng là không biết sẽ có phản ứng kịch liệt gì đây.

Mà Mạnh Giai vào phòng khách, dựa lưng lên trên cửa dùng sức thở hào hển, trong lòng đập thình thịch.

Ngày mai nhất định phải về nhà, ở dưới mái hiên cùng học trưởng nữa, không chỉ là thất thân, lòng của cô sớm muộn cũng sẽ luân hồi hoàn toàn.

Bà nội nói quá đúng, loại đàn ông này phải giữ một khoảng cách an toàn.

Mạnh Giai ở nhà làm ỏ hai ngày, Giang Dĩ Thành đã tới hai lần, ngay cả cửa cô cũng không để cho anh vào, không nhìn thẳng.

Đúng vậy, cô đang rất tức giận.

Quan hệ của hai người vốn đang tốt đẹp, đột nhiên anh làm như vậy, khiến cô không biết theo ai, trái tim phiền não không chịu nổi.

Nhất là trong đầu đều sẽ hiện lên hình ảnh bị anh ôm hôn, muốn ném cũng ném không được.

Mạnh Giai cảm giác mình sắp điên rồi, cuối cùng cô quyết định ra cửa đi dạo giải sầu một chút.

Mặt trời bên ngoài rất ác độc, thời gian này tốt nhất là không ra cửa, cô lấy bóp làm mũ che nắng để trên đầu, hý sinh không quay lại nhìn mà thẳng bước đi ra ngoài.

Chính là đi lung tung trên đường không có mục đích, ngắm phong cảnh, thấy được người.

Đi được nửa đường, cô mua một chai đồ uống lạnh từ từ uống.

Dùng khăn giấy lau mồ hôi một lần, thuận tay ném vào thùng rác bên đường. Nhìn ghế nghỉ ngơi công cộng ở phía trước, cô bước nhanh tới, đặt mông ngồi xuống.

Nóng quá!

Từ túi trong túi xách cô lấy quạt gió bỏ túi ra quạt ình, cảm thấy thoải mái một chút.

8. Chương 8

Một chiếc xe màu đen từ phía trước chạy qua, cô không chú ý, chỉ giương mắt nhìn toà cao ốc thương mại cách đó không xa.

Xe màu đen cũng từ từ lui lại, sau đó dừng lại ở trước mặt cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một giọng đàn ông trong trẻo truyền tới.

“Mạnh Giai.”

Cô sợ hết hồn, ánh mắt nhìn vào trong xe.

“Quả nhiên là em.”

Cửa xe mở ra, một đôi giày da đặt chế thủ công của Italy kẻ trước người sau hạ xuống đất, sau đó một người đàn ông dáng người thon dài đứng ở trước cửa xe.

Đó là một khuôn mặt hồng huyết, tuấn tú và mịn hoặc, lộ ra mấy phần quý khí, một đôi mắt màu xanh biển giống như phản chiếu lại hai đầm nước xanh thẳm.

Lúc này cặp mắt kia đang nhìn chằm chằm Mạnh Giai không chớp mắt, cô hơi mờ mịt, mang theo hoang mang mà quan sát anh ta.

“Tiên sinh, ngài biết tôi sao?” Rõ ràng cô chưa từng gặp qua anh ta nha, sao bộ dáng của anh ta có vẻ như biết cô?

Người nọ mỉm cười, “Tôi biết em là được.”

Đây là đáp án quỷ quái gì vậy?

Nhìn thấy cô hơi nhếch môi, sắc mặt trầm xuống, người đàn ông khẽ mỉm cười với cô, “Tôi là bạn của anh em Lý Tế Hoa, tôi tên là Hoắc Thanh Lam.”

“Xin lỗi, tôi chưa từng nghe anh trai nói qua.” Tôi đánh càn biết anh là ai, chuyện đó liên quan gì tới tôi.

“Không sao, bây giờ thì chúng ta coi như đã biết.”

Cô hơi buồn cười, lại không muốn làm anh ta bẽ mặt, dù sao cũng không hiểu quan hệ của anh trai với anh ta là như thế nào, bạn bè là từ rất chung chung, dễ thân nhưng sơ.

“Hoắc tiên sinh đến Đài Loan chắc là bàn chuyện làm ăn nhỉ.”

“Ừ, nói chuyện ký hợp đồng.”

Mạnh Giai bây giờ không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta, thấy anh ta có ý muốn tán gẫu, cô không nhận được hơi nhức đầu. “Chuyện làm ăn quan trọng hơn, Hoắc tiên sinh vẫn là mau đi đi.”

“Chẳng lẽ Mạnh tiểu thư không có ý định thực hiện vai trò chủ nhà?”

Chúng ta rất quen sao? Trong lòng cô oán thầm, trên mặt vẫn là duy trì nụ cười. “Chờ Hoắc tiên sinh rảnh thì tôi mời ngài uống trà.”

“Bây giờ tôi cũng không bận rộn.”

Mạnh Giai tức cười trong chốc lát. Người đàn ông này rất không khách khí, bọn họ đây là lần đầu tiên gặp mặt có được không vậy. Làm như bọn họ rất quen thuộc vậy.

“Xem ra Mạnh tiểu thư cũng không thật lòng muốn mời tôi.” Giọng điệu của Hoắc Thanh Lam khó nén thất vọng.

“Đâu có đâu có, nếu Hoắc tiên sinh có rảnh rồi, vậy thì chúng ta đến quán cà phê trước mặt ngôi một chút đi.”

“Được, lên xe đi.”

Nhìn anh ta galăng mở cửa xe, làm tư thế ‘mời’, Mạnh Giai thật sự không biết nói gì.

“Không cần, không bao xa, chúng ta đi qua đi.” Tôi cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, còn không biết lái bài tấy của anh, mà lên xe của anh. Cô ở trong lòng tăng thêm cẩn thận.

Hoắc Thanh Lam cũng không để ý, tiện tay đóng cửa xe lại, dặn dò tài xế, “Tìm một chỗ dừng xe.” Sau đó xoay người nhìn Mạnh Giai, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Nhìn bảng hiệu chắc là không xa, có thể đi khoảng bảy, tám phút.

Đi vào thì cảm nhận được hơi lạnh sáng khoái, Mạnh Giai lập tức cảm thấy cả người cũng dễ chịu.

Gọi hai ly cà phê, hai người ngồi đối diện nhau, trong lúc nhất thời cô không biết nên nói gì với anh ta.

Thật ra thì, cô luôn không am hiểu giao tế với người khác, nhưng người đàn ông trước mắt hình như là quyết tâm muốn dính vào, cô không nhận được mà hơi buồn rầu, người này chắc không phải là một trong những người mà anh trai tìm cho cô đi?

Nghĩ như vậy, thì cô càng thờ dãi.

Cô cũng đã trốn về Đài Loan rồi, sao bọn họ lại không chết tâm chứ. Cô mới hai mươi bốn tuổi, vẫn chưa tới tuổi phải kéo báo động, cô thật sự không vội mà.

“Mạnh tiểu thư thích Latte?”

“Cũng được mà.” Cô không thích uống cà phê, chỉ là cảm thấy sữa tươi trong Latte rất nhiều nên có thể chịu được.

Hoắc Thanh Lam không thể nhú mày mấy lần, sau đó vẻ mặt có vẻ mỉm cười dịu dàng. “Mạnh tiểu thư lớn lên ở Đài Loan?”

“Ừ” Thực không muốn trả lời với anh ta, ánh mắt Mạnh Giai nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vậy nhất định rất quen thuộc với Đài Loan.”

“Không quen.” Không chút do dự mà tưới tắt kỳ vọng của anh ta. Đừng mong tìm cô làm hướng dẫn du lịch, loại khí trời này cô sẽ không ra cửa.

Anh ta bị nghẹn họng một lúc, không nhận được mà cười khan hai tiếng. “Chắc là quen thuộc hơn tôi rồi.”

“Không nhất định.”

“Mặc dù số lần tôi tới Đài Loan không ít, nhưng chưa từng đi khắp nơi.”

“Tôi bốn năm rồi chưa trở về.”

“Lúc tôi rời Mĩ thì Tế Hoa còn lo lắng em trở về Đài Loan một mình không an toàn.”

“Tôi dầu gì cũng lớn lên ở nơi này, anh ấy quá lo lắng rồi.”

“Hoắc tiên sinh, thật là đúng dịp nha.”

Nghe giọng nói này, cô thật muốn ngửa mặt lên trời kêu gào, sao cô luôn đụng phải vị Hà tiểu thư này vậy?

Mạnh Giai ngồi đưa lưng về phía cửa, cho nên Hà Thục Ái đứng ở bên cạnh bàn một lúc mới phát hiện người ngồi đối diện với Hoắc Thanh Lam là cô, lập tức không che giấu được khuôn mặt kinh ngạc.

“Là cô!”

“Chào Hà tiểu thư.” Mạnh Giai lễ phép chào hỏi.

Ánh mắt của Hà Thục Ái quét qua quét lại ở trên người cô và Hoắc Thanh Lam, trong mắt lóe lên vẻ hiểu rõ, trên mặt cười mang theo rất nhiều kiêu diễm. “Thì ra các người biết à.”

“Mới quen không lâu.” Mạnh Giai nói thật.

Cô ta cười rất vui vẻ .

Mạnh Giai không nhận được mà nhúm mày. Cô đại khái cũng đoán được Hà tiểu thư đang suy nghĩ gì. Nhưng, cô cảm thấy đối phương quá nhàm chán, tại sao khẳng định cô là người ái mộ hư vinh?

“Nếu hai vị có chuyện muốn nói, thì tôi không quấy rầy, hôm nào mời Hoắc tiên sinh ăn cơm.”

“Được.” Hoắc Thanh Lam mỉm cười gật đầu.

Chờ Hà Thục Ái tránh đi, anh ta nhìn về phía Mạnh Giai, giọng nói giảm thấp xuống một chút. “Không thích cô ấy sao?”

Cô giương mắt nhìn anh ta, rất khẳng định mà trả lời, “Tính hướng của tôi rất bình thường.”

Hình như không ngờ tới cô sẽ có phản ứng như thế, Hoắc Thanh Lam vỗ một tiếng rồi bật cười.

“Sao em biết cô ấy?” Nhìn thấy Hà Thục Ái và bạn tính tiền rồi ra khỏi quán cà phê, thì anh quay đầu, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Không tính là quen biết, chỉ là vì liên quan đến bạn nên gặp nhau vài lần.” Mạnh Giai nói vài câu ba xạo.

“À” Anh gật đầu một cái.

Mạnh Giai cúi đầu thờ ơ mà quấy cà phê, trong lòng mong muốn uống xong cà phê, thì người này có thể mau mau cút đi, trong lòng cô vốn đang phiền, gặp phải anh ta thì càng phiền hơn.

Trở về cô phải gọi điện thoại hỏi anh trai một chút, đến tốt cùng là đang giở trò quỷ gì?

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên, Mạnh Giai có chút kinh ngạc mà móc ra nhận nghe.

“A lô”

“Cuối cùng cũng chịu ra cửa?” Trong điện thoại di động truyền đến giọng hơi nhạo báng của đàn ông.

“Học trưởng có chuyện gì sao?” Làm sao anh ấy biết cô ở bên ngoài?

“Chuyện đó suy nghĩ thế nào rồi?”

“Chuyện gì?” Cô giả bộ ngu.

“Chuyện lui tới đó.” Anh không sợ làm phiền người khác mà nhắc nhở cô.

“A, nói sau đi.”

“Không cự tuyệt thì coi như em đồng ý.”

“Bắt buộc trúng thưởng không tốt đâu.”

“Mọi người đều quen như vậy rồi, em có can đảm cự tuyệt.” Giọng nói lộ ra ý cười không thể che giấu.

“Nói cũng đúng, mọi người quen như vậy rồi, anh cũng không biết xấu hổ mà ép buộc em.” Giọng điệu của Mạnh Giai hết sức xúc động, khẽ cắn răng, bởi vì cô lại nghĩ tới nụ hôn của anh.

“Buổi tối ra ngoài ăn một bữa cơm, bồi tội với em.”

“Cám ơn, xin nhận lòng tốt, gần đây em không có ý định ra cửa.”

Nhìn vẻ mặt cô phong phú nói chuyện với người ta, so với nói chuyện với mình thì dễ chịu tùy ý rất nhiều, giữa chân mày của Hoắc Thanh Lam hơi chau lại.

“Ồ lam điều?”

Mạnh Giai ngậy người, không nhin được mà nhìn ra ngoài bảng hiệu của quán cà phê để xác nhận , yên lặng không trả lời.

“Định hồng hạnh xuất tường rồi?”

Thiếu chút nữa thì cô bóp võ điện thoại di động, rốt cục không nhin được gằm nhẹ câu, “Xuất cái đầu anh đó.” Bọn họ hiện tại lại không có quan hệ gì.

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười vui vẻ của Giang Dĩ Thành, biểu hiện tâm tình lúc này của anh rất tốt.

“Không có gì nữa, em cúp đó.” Tâm tình của Mạnh Giai cực kỳ khó chịu.

“Không ngại thêm một người chứ.”

“Cái gì?” Cô có chút không được đầu mối.

“Mạnh Giai” đột nhiên sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc, cô cả kinh thiếu chút nữa ném thìa trong tay ra.

Từ từ quay đầu, thì thấy Giang Dĩ Thành từ cửa sãi bước đi vào.

Phản ứng đầu tiên của cô là day huyệt Thái Dương. Nhức đầu nha!

“Không phải là không thích uống cà phê sao, sao lại tới chỗ này?” Anh vừa mở miệng thì đã vạch trần cô.

Sắc mặt Mạnh Giai cứng đờ, thiếu chút nữa nhin không được đập một cước qua.

Hoắc Thanh Lam như có điều suy nghĩ nhìn Giang Dĩ Thành.

Ánh mắt của hai người đàn ông này giao nhau trên không trung, cảm thấy sáng tỏ.

“Đi vào ngồi hưởng khí lạnh, có được không?” Cô buồn bực mà nói.

“Được” Giang Dĩ Thành rất tự nhiên ngồi xuống ở bên cạnh cô, gọi nhân viên phục vụ kêu tách blue mountain.

“Sao anh lại đến đây?” Cô không tin là trùng hợp.

“Anh ra ngoài ký hợp đồng, lái xe đi qua thì thấy em ở chỗ này, nên đi vào.”

Mạnh Giai hoài nghi mà liếc anh một cái, cuối cùng cũng không nói gì.

“Không giới thiệu sao?”

“Hoắc Thanh Lam” chủ động vươn tay.

“Giang Dĩ Thành” Anh cũng tự nhiên hào phóng, nắm lấy tay của đối phương.

Nhìn bộ dạng hai người đàn ông này trò chuyện với nhau thật vui, Mạnh Giai đột nhiên cảm thấy mình rất dư thừa. Hai tình anh đẹp trai cùng ở một chỗ, quả thật là một đôi trời đất tạo nên, hợp nhau lại càng thấy xứng đôi, sự tồn tại của cô thật sự phá hư hình ảnh.

“Em hơi nhút nhát, đi trước một bước.”

“Không có ý định mời anh?” Giang Dĩ Thành nhíu mày.

Mạnh Giai cắn răng, “Em trả tiền rồi mới đi.” Có loại Tổng giám đốc tập đoàn Xương Đạt này thật sự đáng lo ngại.

Anh đưa tay kéo cô xuống, cười nói nhỏ ở bên tai cô, “Buổi tối đi đón em, tiền anh trả thay em.”

Cô tức giận mà hất tay của anh ra, ngay cả quên chào hỏi với Hoắc Thanh Lam mà trốn người.

Hai người đàn ông cách bàn nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, trong không khí mơ hồ có tia lửa.

“Giang Tổng giám đốc quả nhiên tuổi trẻ tài cao, hạnh ngộ.”

“Hoắc CEO khách khí, cũng vậy.”

Lúc này thì bọn họ vứt bỏ hình tượng hoà hợp êm thấm vừa rồi, tản ra vẻ khí thế tung hoành thương trường.

“Các người quen biết đã lâu rồi?” Hoắc Thanh Lam hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

“Cũng tám năm rồi.” Giang Dĩ Thành thờ ơ trả lời.

Ánh mắt của Hoắc Thanh Lam hơi trầm xuống, cười nói: “Lâu như vậy sao?”

Anh tựa hồ có chút cảm khái, cũng nhớ lại một chút. “Đúng nha, bất tri bất giác mà đã qua nhiều năm như vậy, nhưng cô ấy vẫn không thay đổi, rất hiếm thấy.”

“Mạnh tiểu thư là một cô gái thú vị.”

“Ừ” đối với điểm này, anh hoàn toàn đồng ý. Mạnh tiểu thư căn bản là rất thú vị, khi cuộc sống của anh rơi vào thung lũng nếu như không có cô ấy ở bên người, anh cũng không biết mình sẽ biến thành bộ dáng gì.

“Cô ấy hình như chưa có bạn trai.” Hoắc Thanh Lam trực tiếp đánh vào vấn đề quan trọng.

Giang Dĩ Thành cười nhạt, cầm muống nhỏ quấy cà phê một cái, mới chậm rãi nói “Cô ấy đang suy nghĩ làm bạn gái của tôi.”

“À”

Sau đó hai người không nói chuyện với nhau nữa.

9. Chương 9

“Anh hai!” Mạnh Giai rống một tiếng với người đầu bên kia điện thoại.

Một người con trai buồn ngủ bị dọa sợ đến mức tỉnh táo lại mà đưa điện thoại di động dời đi một chút.

“Giai Giai à, sao thế?” Hơn nửa đêm mà vượt biển gọi điện thoại rống anh.

“Ai cho phép anh an bài đối tượng cho em?”

“Anh không có.” Những người bị cô dọa sợ đến mức chạy trốn, anh nào dám làm như vậy, nếu không thì có lẽ cô ấy cũng sẽ không nhận người anh trai như anh đây, ngay cả ba mà cô ấy còn không nhận.

“Hoắc Thanh Lam không phải là do anh tìm đến ?”

Trong nháy mắt đầu óc của Lý Tế Hoa liền rõ ràng, nắm chắc điện thoại di động từ trên giường ngồi dậy.

“Hoắc Thanh Lam đến Đài Loan rồi?”

“Anh ta vừa mới bắt chẹt em một ly cà phê, trời mới biết được là em vốn không biết anh ta, nhưng anh ta lại nói là bạn của anh, em lại không thể xem như không biết.” Cô cảm giác mình là kẻ coi tiền như rác, mặc dù sau đó tiền cà phê không phải là cô trả, nhưng cô vẫn cảm thấy oan ức.

“Khỉ thật, nói lại dám đánh chủ ý lên em, tên khốn kiếp này.” Lý Tế Hoa tức giận mà nói tục.

Mạnh Giai bị cơn giận của anh trai làm ê hoặc, cẩn thận mở miệng, “Nhân phẩm của anh ta rất kém sao?”

“Con ngựa đực này, đừng để cho anh gặp phải, anh sẽ bóp chết nó.” Anh hung ác mà mở miệng mắng to.

“Dùng nhiều sức đó.” Trong lòng cô không có chút đồng tình nào mà còn ủng hộ.

“Giai Giai, không cần để ý đến nó, nó đến cửa thì đuổi đi cũng không sao, đừng để ý đến quan hệ bạn bè của anh và nó.” Anh hai nhà họ Lý tức giận không ít.

“Anh ơi, anh tiếp tục ngủ đi, bye bye.” Mạnh tiểu thỏ quyết đoán kết thúc cuộc trò chuyện, thần thanh khí爽 mà tiếp tục bước đi.

Hô, chỉ cần không phải là đối tượng do anh hai an bài thì tốt rồi, dù sao cô cũng không muốn quan tâm tới tên kia, vừa nhìn thì biết không phải là người lương thiện, ánh mắt nhìn cô chằm chằm còn kinh khủng hơn học trưởng.

Mục đích quá rõ rồi, rõ ràng đến mức làm cô rợn cả tóc gáy.

Thấy tiệm nước giải khát ở ven đường, cô cảm thấy khát nước, đi qua mua ly Hồng Trà ướp lạnh, mới hút một hơi, cơn lạnh còn chưa đi vào trong dạ dày, thì một chiếc xe quen thuộc đang ngừng lại ở bên cạnh.

Cửa sổ xe hạ xuống, người ngồi chỗ tài xế ngoắc ngoắc tay với cô. “Lên xe.”

Mạnh Giai không muốn chú ý đến anh ta, nhưng ánh mắt liếc về chiếc xe màu đen phía sau thì lập tức quyết định lên xe đang đi tới.

Nếu chọn giữa hai người là học trưởng và Hoắc Thanh Lam, thì cô khẳng định sẽ chọn học trưởng, dù sao mọi người cũng đã quá quen thuộc rồi.

“Sợ nóng mà lúc này còn ra cửa?” Giọng nói của Giang Dĩ Thành hàm chứa trách cứ.

“Vốn là muốn giải sầu, kết quả còn phiền hơn.” Nhắc tới việc này, thì cô tức giận.

“Muốn đi đâu?”

Cô chống cằm nhìn về phía trước, nửa ngày cũng không lên tiếng. Trên thực tế, thì cô cũng không biết đi đâu.

“Vậy đến công ty đi.” Giang Dĩ Thành thay cô quyết định.

Mạnh Giai nghiêng đầu nhìn anh, giật giật môi, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Hơn 10’ sau, hai người đi vào toà nhà công ty Xương Đạt.

Lần thứ ba tới nơi này, Mạnh Giai đã rất quen thuộc, ngoại trừ trên đường đi ánh mắt của mọi người đối với cô vô cùng thân thiện làm cho cô có chút thụ sủng nhược kinh (vừa mừng lại vừa lo), thì nơi này không có gì khó chịu.

Cô tất nhiên không biết, vì tâm tình của người nào đó gần đây rất tốt, nên khiến cho không khí làm việc cả Xương Đạt cũng nhẹ nhõm không ít, ở trong mắt nhân viên Xương Đạt, cô chính là công thần, đương nhiên ánh mắt phải cảm kích và thân thiện.

Giang Dĩ Thành muốn cho cô đến phòng làm việc của mình .

Nhưng, Mạnh Giai nghĩ đến gần đây tần số động dục của anh hơi cao, vì vậy quyết cự tuyệt đề nghị này, kiên trì đến chỗ bàn của Trần thư ký cùng anh ấy nghiên cứu ít đồ.

Trần thư ký rất hoan nghênh, vì thế to gan xem như không thấy mặt lạnh của lãnh đạo, anh ấy cảm thấy lấy lòng tổng giám đốc phu nhân tương lai quan trọng hơn lấy lòng Tổng giám đốc.

Dựa theo quan sát của anh ấy, tổng giám đốc phu nhân tương lai chính là tử huyệt của tổng giám đốc.

“Trần thư ký.”

“Mạnh tiểu thư có gì xin nói, tôi nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.” Chính là Tổng giám đốc có bao nhiêu chuyện tình đào hoa, anh cũng nhất định bấm báo chí tiết.

[1] tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: nguyên văn: biết thì sẽ nói, nhất định không giấu diếm

Mạnh Giai đem cái ghế dời đến bên cạnh Trần thư ký, giọng nói cũng giảm thấp xuống một chút, mang theo mấy phần lén lút mà hỏi: “Hà tiểu thư đó với Tổng giám đốc của các anh là quan hệ như thế nào?” Sao lại coi cô như kẻ thù vậy, rõ ràng nhìn thấy học trưởng đối với cô ta rất khách sáo xa cách mà.

“Nghe nói hai nhà là thế giao, từ nhỏ đã biết nhau.”

Cô gật đầu một cái hiểu rõ.

“Bọn họ có hôn ước?” Đám cưới công ty là bình thường, nếu như đây là sự thật, thì cô cũng sẽ không quá kinh ngạc, mặc dù trái tim có chút không thoải mái.

“Không có.” Trần thư ký trả lời như đinh chém sắt.

Mạnh Giai suy nghĩ, trước tiên liếc về phía phòng làm việc của Giang Dĩ Thành một cái, sau đó lại đi đến trước mặt Trần thư ký, thanh âm ép thấp hơn một chút. “Bọn họ có phải từng có một chân hay không?” Nếu không sao Hà tiểu thư đó lại nhìn cô không vừa mắt?

Gần đây quen làm người báo tin rồi, nên Trần thư ký cũng liếc mắt về phòng làm việc của lãnh đạo trước, rồi mới trả lời, “Dựa theo quan sát của tôi, hẳn là không có.” Nếu không thì Hà tiểu thư đã sớm được voi đòi tiên.

“Anh ấy có phụ nữ khác không?” Sợ anh chàng không hiểu ý của mình, cô định nói rõ hơn một chút. “Chính là bạn trên giường.”

Bởi vì đến bây giờ cũng không hiểu học trưởng thích cô ở điểm nào, cho nên cô cũng không nhịn được mà phỏng đoán, có lẽ bốn năm cô rời khỏi Đài Loan, thì học trưởng đã sớm học xấu, anh ấy cũng lấy dính những thói hư tật xấu của các công tử hoa tâm nhà giàu có.

Về mặt của Trần thư ký trong nháy mắt đã nhăn nhó, ánh mắt cực kỳ đồng tình nhìn về phía của phòng làm việc của lãnh đạo. Tổng giám đốc phụ nhân tương lai rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy? Đáng thương cho Tổng giám đốc đã một lòng say mê.

“Ông chủ vẫn giữ mình trong sạch.”

Không ngờ, nghi vấn ngay sau đó của Mạnh Giai lại khiến cho Trần thư ký luôn bình tĩnh đã sụp đổ.

“Không phải anh ấy thích đàn ông chứ? Anh xem, ngay cả thư ký anh ấy cũng tìm đàn ông.” Lúc nói những lời này, thì ngay cả chính cô cũng nói không được. Học trưởng đối với cô háo sắc như vậy, chỗ nào giống Gay chứ, trừ phi anh ấy là lưỡng tính.

“Mạnh tiểu thư ——” Trần thư ký có chút không tin, thậm chí mang theo chút khủng hoảng nhìn cô. “Cô nghĩ quá nhiều rồi.”

Cô có vẻ đắc ý mà nói: “Không phải, căn cứ vào thống kê, trên đời tuyệt đối người yêu khác phái chỉ chiếm có năm mươi phần trăm, có thể thấy được đồng tính luyến ái và lưỡng tính chiếm tỷ lệ không thấp, cho nên tôi hoài nghi là hợp lý.” (haha, bó tay chị luôn đó)

Trần thư ký không nhịn được mà lặng lẽ lau mồ hôi. Cô gái mà tổng giám đốc coi trọng quả nhiên không phải người thường, bây giờ thật sự nên đồng tình với tổng giám đốc.

“Mạnh Giai, có nghi vấn gì thì đến phòng làm việc, anh tự mình giải đáp cho em.”

Điện thoại trên bàn đột nhiên truyền ra giọng nói khiến cho Mạnh Giai giống như bị kim châm đến mức nhảy lên vậy, về mặt oán hận nhìn Trần thư ký đang lau mồ hôi.

“Mạnh tiểu thư, tôi cũng không có biện pháp.” Anh ấy thành khẩn lại mang theo áy náy nhìn cô.

Cô đấu tranh mà nhìn điện thoại, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí mở miệng, “Học trưởng, đột nhiên em nhớ tới trong nhà còn có việc, em đi về trước đây.”

“Hử?” Một âm tiết đơn này tràn đầy nguy hiểm, khiến cho hai người ở bên bàn không hẹn mà cùng lui về phía sau một bước, sau đó liếc mắt nhìn lẫn nhau.

“Mạnh tiểu thư, cô nên vào đi.” Trần thư ký có lương tâm mà đề nghị.

Cuối cùng, Mạnh Giai vẫn là thấy chết không sờn mà đi vào phòng làm việc của Giang Dĩ Thành.

Nói cho cùng, cô cũng hơi sợ học trưởng phát điên.

Không khí ở trong phòng làm việc rất đè nén, còn lạnh như băng nữa.

Mạnh Giai theo bản năng cảm thấy chắc là do máy điều hoà mở quá mạnh, cô liếc mắt về phía học trưởng ở sau bàn làm việc. Cũng không dám nói, vì anh đã là một máy lạnh đang hoạt động.

“Học. . . . học trưởng. . . .” Đối mặt với áp lực quá lớn, giọng nói của cô cũng không nhịn được mà hơi run.

“Tính hướng của anh có vấn đề?” Anh lạnh lùng quét qua.

Cô lập tức kiên quyết lắc đầu, “Không có, tuyệt đối không có, anh chỉ còn kém Bá Vương ngành thượng cung với em thôi, tính hướng sao lại có vấn đề.”

Lời vừa ra khỏi miệng, không khí bỗng biến đổi, từ lạnh như băng đổi thành mập mờ, lúng túng cùng với hồi hộp.

Sau một trận trầm mặc quỷ dị, Giang Dĩ Thành không nhịn được mà cười nhẹ, vì lời nói vừa thốt ra của cô.

Mạnh Giai che tim của mình miệng thở phào nhẹ nhõm. Nụ cười này của anh, áp lực chợt giảm nhẹ.

“Tới đây.”

Cô do dự một lúc, rồi từ từ bước qua.

Giang Dĩ Thành đưa tay, hơi dùng sức một chút đã kéo người lên trên bắp đùi của mình, sau đó cũng không thêm để ý tới mà hôn lên.

Nụ hôn này so với lần trước ở nhà của anh còn cuồng bạo, kích tình hơn, giống như là muốn đem cô nuốt vào bụng.

Theo động tác càng lúc càng vội vàng của anh, chẳng biết lúc nào cả người Mạnh Giai đã bị đẩy ngã lên trên bàn làm việc rộng rãi, áo bị trêu chọc phải mở cao, lộ ra bụng và eo thon trắng nõn, mà tay của Giang Dĩ Thành đã dò vào trong áo lót, xoa nắn đầy đặn của cô, khiến cho cô kháng cự và giãy giụa, còn có không thể khống chế mà thở dốc rên rỉ.

Cô cố gắng đá anh để ngăn cản mất khống chế của anh, lại bị anh chế trụ dễ dàng.

Nhìn cô đang giãy giụa ở trên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kích tình mà ửng hồng, ngọn lửa trong mắt Giang Dĩ Thành càng lúc càng cháy mạnh, hô hấp cũng thấy nặng nhọc hơn.

Anh thở gấp nói: “Mạnh Giai, nếu như tính đàn ông của anh bị em giải thích là tính hướng có vấn đề, nhưng cũng đã để cho em có không gian trốn tránh, thì anh không ngại đổi trình tự một chút.”

Nói xong không để ý cô đang giãy giụa mà ôm ngang lấy cô, đá văng cửa phòng nghỉ ngơi ra, sau đó ném cô lên giường, rồi cả người đè lên, một tay đem hai tay của cô cố định ở trên đỉnh đầu, nửa người dưới áp chế chân đá loạn xạ của cô, ở trong sự giãy giụa của cô, mà rút quần áo lẫn nhau đi, trong mắt Mạnh Giai lóe lên sợ hãi.

“Học trưởng. . . .” Lần này anh ấy thật sự muốn hạ miệng sao?

Trán của Giang Dĩ Thành thấm đầy mồ hôi mịn, nhìn chăm chăm vào mắt cô, giọng nói hơi khàn khàn còn mang theo đè nén thật sâu. “Tiểu Giai. . . .”

Nếu như cô thật sự không muốn, thì anh sẽ dừng tay, chỉ là anh rốt cuộc nên làm gì với cô đây? Sự xuất hiện của Hoắc Thanh Lam làm cho anh có ý thức nguy cơ, khó giải thích nhất chính là thái độ của cô, anh không biết nếu tiếp tục như vậy nữa, thì anh có thể bị cô ép đến điên khùng hay không.

Trong lòng Mạnh Giai thở dài, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hạ thể bị xé nứt đến mức đau đớn làm cho cô không nhận được mà lên tiếng thét chói tai, hồi hận tại sao mình lại không nhẫn tâm, cho dù tên dã thú này ghen cái gì đó thì cũng là do anh ấy tự tìm, cô làm chi lại thành tế phẩm cho anh ấy.

“Chịu đựng một chút.” Giang Dĩ Thành bị cô kẹp chặt mà cả đầu đầy mồ hôi lạnh, nhìn đáng vẻ đau đớn của cô, không dám nóng nảy đi vào.

“Anh khôn nạn.” Cô đau đến mức giọng nói không ngừng run rẩy, nước mắt liền chảy ra, càng chảy càng nhiều, ngọ ngoạy muốn đẩy anh ra, thoát khỏi loại đau đớn làm cho người ta hít thở không thông.

Giang Dĩ Thành khế cắn răng, eo dùng hết sức mà xỏ xuyên qua, rốt cuộc cũng nghe thấy cô phát ra một tiếng khóc kêu, sau đó thân thể cứng đờ.

Anh chôn ở trong thân thể của cô, trùi mền mà hôn miệng của cô, tay cũng không có nhàn rồi mà vuốt ve nụ hoa trước ngực cô, cho đến khi thân thể của cô không còn căng chắc như vậy nữa thì mới bắt đầu chuyển động, đem dục vọng đè nén đã lâu của mình buông thả.

Ánh sáng của phòng nghỉ ngơi từ từ tối lại, giọng của Mạnh Giai do là lúc đầu nên kêu đau, rơi vào kích tình thì sôi trào mà thở gấp rên rĩ, đến lúc này đã trở nên hơi khàn khàn, nước mắt dính bên khóe mắt, đôi môi cũng bị hôn sưng lên, vốn là thân thể trắng nõn lại đầy ‘dấu tay’, là người nào đó đang chứng minh tình yêu.

Cuối cùng dùng sức kéo ra đút vào mấy cái, Giang Dĩ Thành thở hào hển mà áp lên trên người của cô, đưa tay vệt tóc dài ướt đầy mồ hôi ra bên mặt cô, hàm chứa cương chịu mà khế cười một tiếng. “Mệt chết rồi nhỉ.”

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý đến anh.

Giang Dĩ Thành cười siết chặt người của cô, cũng không miễn cưỡng cô mở miệng. Lúc này, theo tính tình của tiểu bạch thỏ thì khẳng định sẽ ằm ỉ. Nhưng trên thực tế, đối với sự ngằm cho phép của cô, anh lại thụ sủng nhược kinh .

Trong lòng của Mạnh Giai rất loạn, phát sinh chuyện như vậy cô cũng không biết nên làm gì. Cô vẫn hi vọng duy trì quan hệ như ban đầu với học trưởng, nhưng mới vừa rồi nhìn thấy anh ấy nhện đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra, gân xanh nổi lên, cuối cùng cô cũng không đành lòng, rõ ràng là vì cô thích người này, nếu không ai lại nguyện ý dưới tình huống này, mà giao lần đầu tiên của mình ra.

“Tiểu Giai.”

“Ừ.”

“Anh không phải nhất thời kích động.”

Mạnh Giai trầm mặc, sau đó phát ra một tiếng thở dài thật thấp. “Em biết, anh có âm mưu từ lâu.” Hôm nay hồi tưởng lại chuyện cũ, thì rất rõ ràng.

Giang Dĩ Thành ôm chặt cô, hôn lên mái tóc dài của cô mấy cái.

“Em muốn đi tắm rửa.” Cô giãy giụa đứng dậy, lúc này mới cảm thấy thật sự đau đớn, hai chân suy yếu gần như vô lực mà chống đỡ cô xuống đất.

“Anh ôm em đi, vừa đúng lúc anh cũng muốn tắm.” Anh không cho cô cự tuyệt mà ôm vào phòng tắm.

Hai người lặng lẽ tắm rửa xong, rồi mặc quần áo vào, chỉ là quét qua bữa bộn trên giường lớn ở bên trong phòng nghỉ ngơi thì vẻ mặt đều khác nhau.

“Cái ga giường đó lấy về đi.” Do dự rồi cô thấp giọng nói.

Giang Dĩ Thành cười gật đầu, biết cô xấu hổ, nên tiến lên xé ga giường rồi tiện tay cuốn lại, cầm cái túi rồi nói đi.

Mạnh Giai trầm mặc theo sát anh ra khỏi phòng làm việc, vào thang máy, xuống lầu, lên xe, sau đó một mồi dựa vào ghế nhắm mắt lại.

Giang Dĩ Thành cảm lấy tấm chăn mỏng ở chỗ ngồi phía sau đắp lên cho cô. Kể từ khi cô về nước, anh đều thả vài thứ đồ lên xe để cô có thể dùng đến.

Cô chỉ mở mắt ra nhìn anh một lúc, rồi nhắm mắt lại. Cô mệt chết đi được, hơn nữa còn có chút chuyện cũng cần suy nghĩ cẩn thận một chút.

10. Chương 10

Khi xe lái đến dưới lầu chỗ ở của anh, lúc Mạnh Giai xuống xe chân còn hơi run, tay nắm chắc ở trên khung xe, không nhận được mà nguyên rửa tổ tông mười tám đời của người nào đó.

Giang Dĩ Thành đương nhiên biết hôm nay mình quá vong tình rồi, vì chột dạ mà chuyển mắt đi, sau đó đi tới đỡ cô, giúp cô đóng cửa xe lại.

“Anh ôm em đi lên.”

Mạnh Giai cũng không nói gì. Bây giờ tình thế đã như vậy, nếu mà cậy mạnh, thì chịu tội vẫn là mình.

“Giang Dĩ Thành, ” cô vùi ở trong ngực anh, nghiêng rằng, rốt cục cũng vẫn không nhận được mà mắng, “Anh là tên khốn kiếp!”

Anh chỉ cười một tiếng, vững vàng mà ôm cô từ trong thang máy đi ra ngoài, đến trước cửa nhà mình, nhìn cô lấy chìa khóa từ trên người anh mở cửa ra, sau đó ôm cô vào nhà.

Anh thả cô lên trên ghế sa lon, cô gục xuống không muốn cử động nữa .

Giang Dĩ Thành nhấn số điện thoại, kêu bên ngoài đưa đồ ăn đến, sau đó an vị bên ghế sa lon, cẩn thận xoa bóp eo giúp cô.

Mạnh Giai không thoải mái, mà bụng lại đói đến mức kêu cô lỗ, tính khí cũng hơi nóng nảy , dùng sức đẩy tay của anh ra, giận dữ nói: “Cút ngay, đừng đụng vào em.”

Anh thấy cô thành linh nổi giận mà sưng sốt, sau đó than nhẹ một tiếng, yên lặng ngồi qua một bên.

Tiểu bạch thổ phát điên thì hãy cho cô ấy có thời gian bình phục lại .

Trong phòng lại yên lặng, hai người đều không nói chuyện, chỉ có tiếng đồng hồ treo trên tường vang tích tắc.

Tiếng chuông cửa phá vỡ yên tĩnh trong phòng.

Giang Dĩ Thành đi ra ngoài xách thức ăn bên ngoài đưa đến, sau đó đi vào đặt lên trên bàn trà.

Hôm nay nói cho cùng là do anh quá mức, có lúc dáng vẻ của đàn ông bày ra thấp một chút cũng không có gì, huống chi đối tượng là tiểu bạch thổ nhà anh, thấp nữa cũng không sao.

Vốn là Mạnh Giai đã hơi buồn ngủ nhưng nghe được mùi thơm của thức ăn, mơ mơ màng màng mà ngẩng lên đầu mở mắt, bụng cũng rất phối hợp mà phát ra tiếng cô lỗ.

Giang Dĩ Thành nhận cười không được, “Xem ra là đói bụng lắm rồi.” Khó trách tính khí kém như vậy.

Mạnh Giai chống người ngồi dậy, cũng không để ý đến hình tượng, nắm đĩa lên rồi khởi động, bởi vì ăn quá nhanh nên bị nghẹn, anh vội vàng rót ly nước đưa tới.

“Hôm nay nhất định là ngày hung của em, mọi chuyện đều không thuận.” Cô không nhận được mà lầu bầu.

Giang Dĩ Thành nhẹ nhàng tiếp một câu, “Chuyện giường khá tốt.”

“Phốc!” Mạnh Giai mới vừa uống vào trong miệng một ngụm súp đã phun ra ngoài, ho đến mức nước mắt cũng chảy xuống, quả thật không biết nên lấy về mặt gì để đối mặt người đàn ông này.

Dùng sức hất tay anh đang đuổi tới võ lưng, cô cố gắng ngừng lại ho khan, nặng nề đặt đĩa trong tay xuống, nhìn thức ăn bị phun bắn, hơi nhếch môi, cuối cùng thật sự là không nhận được mà ngẩng đầu mắng anh:

“Đừng có quá đáng như vậy, dầu gì em cũng lăn trên giường với anh lâu như vậy, không thể để cho em ăn bữa cơm thật ngon sao?”

Lần này đổi lại là Giang Dĩ Thành ho khan. Tiểu bạch thổ nhà anh vĩnh viễn đều ở thời điểm người ta không nghĩ tới, mà nói ra câu kinh người.

“Không ăn nữa, em đi ngủ.” Mạnh Giai đỡ hông của mình đứng lên, mới một bước chân đã cảm thấy giữa hai chân đau nhức đến mức khó chịu, thiếu chút nữa là ngã về ghế sa lon.

Nhìn cô từng bước một di chuyển vào phòng khách, Giang Dĩ Thành đau lòng không thôi, vừa ho khan vừa đứng dậy, đi qua chặn eo ôm lấy cô, đi vào phòng ngủ.

“Em ngủ phòng khách là được rồi.”

“Bây giờ còn ngủ phòng khách hả.” Anh nói như là chuyện đương nhiên.

Mạnh Giai ngậm miệng lại.

Vận động quá độ nên Mạnh Giai kêu ai ai nằm ở trên giường ba ngày, trong thời gian này, tổ tông nhà họ Giang bị thăm hỏi vô số lần.

Mà Giang Dĩ Thành người khởi xướng tạo thành mọi chuyện cũng bị cô đuổi chạy qua phòng khách ngủ, ý chí kiên định cự tuyệt anh đặt một bước chân vào phòng ngủ.

Vào ngày thứ tư, thì cuối cùng Mạnh Giai cũng bò dậy vận động ở trong phòng một chút, cuối cùng thân thể cũng không còn đau nhức giống như bị xe tải lớn nghiền qua nữa.

Vui vẻ mà tắm rửa sạch sẽ, cô đeo túi của mình rồi nghênh ngang rời đi.

Bây giờ nhà của học trưởng chính là hang sói, cô ngu mới có thể tiếp tục dưới hang này.

Cô cũng không cho lái xe đến trước cửa, mà là đến chỗ cách mấy trăm mét thì dừng lại, gió chạnh vạng lộ ra một tia lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy thích tận bộ.

“Mạnh tiểu thư.”

Thình lình nghe thấy có người gọi, hơn nữa giọng nói cũng không xa lạ lắm, trong lòng Mạnh Giai lập tức kinh sợ.

Từ từ giương mắt nhìn sang, thì thấy Hoắc Thanh Lam mặc tây trang, ôm một bó hoa hồng to đứng ở cửa nhà mình mỉm cười nhìn cô.

Chạng vạng, gió nhẹ, vương tử anh tuấn đang cầm một bó hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, đứng ở cửa nhà nữ nhân vật chính, ánh mắt say mê.

Đây là hình ảnh xa xỉ xinh đẹp cỡ nào, bất kỳ một cô gái nào cũng ước mơ trong tình yêu của mình cũng sẽ có một màn này.

Nhưng Mạnh Giai chỉ nhẹ nhàng nhún mày, lễ phép và lạnh nhạt hỏi: “Hoắc tiên sinh tìm tôi có việc sao?”

“Thích hoa này không?”

Nhìn bó hoa hồng đỏ lớn ở trước mắt, vẻ mặt Mạnh Giai không thay đổi, cũng không đưa tay nhận. “Tôi không thích hoa cỏ.”

“Mạnh tiểu thư cứ không nề mặt như vậy sao?”

“Thật sự không thích.” Cô kiên trì.

“Lần trước Mạnh tiểu thư mời tôi một ly cà phê, tối nay tôi bánh ít đi, bánh quy lại, kính xin Mạnh tiểu thư nề mặt tôi cùng nhau ăn bữa cơm.”

Trong lòng Mạnh Giai thở dài, trên mặt hơi mỉm cười, nói: “Không đúng dịp rồi, tối nay tôi đã có hẹn rồi, hơn nữa tiền cà phê lần trước là học trưởng của tôi trả.” Anh có thể cân nhắc đi mời anh ấy.

“Mạnh tiểu thư hình như không thích tôi lắm.”

Cô quyết định tốc chiến tốc thắng, “Anh trai tôi nói, anh đến cửa, thì tôi trực tiếp đuổi anh đi ra.”

Khóe miệng Hoắc Thanh Lam nhất thời co quắp một lúc, anh ta không ngờ cô lại thành thật như vậy, càng không ngờ tới đây là ý của bạn tốt.

“Xin lỗi, mặc dù anh là bạn của anh trai tôi, bây giờ cũng không có giao tình gì với anh, hơn nữa anh trai tôi cũng đã nói như vậy, thì tôi càng không muốn có quan hệ gì với anh.”

Cô cự tuyệt trực tiếp lại rõ ràng.

Từ trước đến nay Hoắc Thanh Lam chưa từng bị thất bại, cho tới nay anh ở trong đám phụ nữ đều thuận lợi, mặc kệ là hướng về phía người của anh hay là hướng về phía bối cảnh của anh, cho nên đây là lần đầu tiên bị người không chút khách khí mà cự tuyệt ngay mặt như vậy, thậm chí ngay cả che giấu cô ấy cũng lười.

“Tôi sẽ nói với anh trai cô rõ ràng.” Bạn tốt nhiều năm đến thời khắc mấu chốt lại cản anh.

“Ừ.” Các người có thể từ từ mà nói.

“Ngày mai tôi rời khỏi đây, như vậy Mạnh tiểu thư có thể sắp xếp ăn bữa tối với tôi không?”

“Không.” Làm người ta không nghĩ tới là, cô không chút do dự mà cự tuyệt.

Hoắc Thanh Lam kinh ngạc nhìn cô.

Mạnh Giai mặt không đổi sắc mà nhìn anh, rất bình tĩnh móc ra chìa khóa, nói: “Phiền nhường một chút, tôi muốn mở cửa.”

Anh theo bản năng tránh ra.

Cô mở cửa, đi vào, sau đó một tiếng ầm đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Hoắc Thanh Lam nhìn hoa hồng trong tay mình, đột nhiên cảm thấy rất châm chọc lại buồn cười.

Nhìn cửa đóng một chút, suy nghĩ một chút về vẻ mặt thâm trầm bình tĩnh kia của Mạnh Giai, lại nghĩ lại tới ở chỗ bạn tốt thấy trong DV một khuôn mặt tươi cười đáng yêu làm cho người ta muốn cắn một cái, anh nhất thời có loại ham muốn lập tức bay trở về Mỹ đánh Lý Tế Hoa một trận thật đau.

Anh thật vất vả mới quyết định theo đuổi một cô gái, sau đó kết hôn sinh con, kết quả người bạn tốt nhất lại ngáng chân anh, rõ ràng lần trước thái độ của cô cũng không tệ lắm .

Dùng sức nắm chặt bó hoa trong tay, Hoắc Thanh Lam tái nhợt mà lưu luyến đi về phía xe của mình, anh quyết định không đi Hongkong mà trực tiếp trở về Mỹ.

Không đem người nội bộ xử lý tốt thì không được, kế hoạch theo đuổi vợ này của anh căn bản không có biện pháp tiến hành.

Lâm vào cảm xúc của mình nên anh không có chú ý, mình lái xe đi qua sát bên xe màu xám tro của Giang Dĩ Thành, nhưng Giang Dĩ Thành lại thấy rất rõ ràng, chân mày không khỏi cau chặt lại.

Lái xe đến ngoài cửa lớn của nhà họ Mạnh, anh xuống xe, móc chìa khóa ra mở cửa đi vào.

Nghe tiếng, Mạnh Giai đang rót ly nước đá uống đã đi tới cửa ngoài sân nhìn, sau đó kinh ngạc mà tròn to mắt.

“Sao anh tiến vào được?” Rõ ràng cô đã đóng cửa .

Giang Dĩ Thành lắc lư chìa khóa trên tay, nói như chuyện đương nhiên: “Mở cửa đi vào.”

“Anh làm thêm cái chìa khoá lúc nào?”

“Lúc em ngủ.” Anh cũng không có ý giấu giếm.

Mạnh Giai nhất thời nổi dóa.

Anh lướt qua cô đi vào nhà, như không có việc gì mà hỏi câu, “Mới vừa rồi Hoắc Thanh Lam tới?”

“Ừ.”

“Nói cái gì?”

“Nói mời em ăn cơm, còn cầm một bó hoa hồng to.” Nói xong, cô không nhận được mà bĩu môi.

“Em có vẻ thích cây xương rồng và cầm chướng.” Giang Dĩ Thành tự nhiên rót ly nước đá uống, vừa uống vừa nói.

Mạnh Giai lập tức trừng anh, “Anh đang cười nhạo em hả?”

“Không dám.” Nhưng nụ cười trong mắt anh cũng không chút che giấu. Sở dĩ Mạnh tiểu thỏ thích nhất cây xương rồng, nguyên nhân rất đơn giản, đó là thực vật duy nhất cô nuôi sẽ không chết.

“Anh đến nhà em làm gì?” Cô không thân thiện mà nhìn anh.

“Ngủ, ăn cơm.”

“Anh thật vô lại.”

“Quá khen.”

“Nhà em không hoan nghênh anh.” Cô chỉ chỉ ra phía cửa, ý bảo anh có thể biến.

“Chỗ anh rất hoan nghênh em, cùng nhau trở về đi.”

“Nằm mơ đi.” Cô không nhận được lại nổi giận.

Giang Dĩ Thành không muốn cãi nhau, nói lỏng cà vạt, cởi áo khoác tây trang xuống ném qua một bên, rất lười biếng mà nằm vật xuống ghế sa lon, hai tay tựa vào sau ót, nhìn về mặt tiểu bạch thỏ bĩu môi tức giận nói: “Lúc này cũng không còn sớm, nấu cơm đi, anh đã đói bụng.”

“Anh xem em là người ở miễn phí hả?” Cô dùng sức thả cái ly trong tay lên trên khay trà.

Anh thoải mái nhắm mắt lại, nói: “Hôm nào chuyển công ty qua tên em thì thế nào?”

“Anh cẩn thận buổi tối bị Giang lão thái gia báo mộng.”

Xương Đạt là ông nội anh sáng lập, mặc dù ba anh là chủ tịch, nhưng chỉ là trên danh nghĩa nên đã sớm mặc kệ mọi chuyện, trên căn bản cổ phần đều ở dưới tên anh.

“Vì cháu trai, ông nội anh sẽ tha thứ cho anh.”

“ ” Sắc mặt của Mạnh Giai thay đổi mấy lần, cuối cùng hơi cắn răng, xoay người đến phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Cùng một người quá quen thuộc, có lúc cũng không phải là chuyện tốt, học trưởng vô lại với cô, quả thật thuận buồm xuôi gió đến mức làm cho người ta giận sôi.

Cô không nhận được mà đem dao phay bấm lên trên thót gổ.

Nghe động tĩnh ở phòng bếp, Giang Dĩ Thành nhắm mắt dưỡng thần ở trên ghế sa lon chỉ nhếch khóe miệng, dần dần ngủ thiếp đi.

11. Chương 11

Tia nắng ban mai xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào bên trong nhà, sáng sớm ở nơi này yên tĩnh mà nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng xem ra trên giường lớn KingSize cũng không an bình lắm, hai thân ảnh trần truồng đang dây dưa gắt gao.

Giang Dĩ Thành cuối cùng chạy nước rút để ỉnh buông thả ở trong cơ thể cô, ôm thân thể của cô mà thở hổn hển, giọng nói hơi lộ ra khàn khàn kêu gọi.

“Anh sẽ kêu chút đồ ăn, em đừng ngồi dậy.”

“Ừ.” Mạnh Giai nhắm mắt lại đáp ứng, vốn là mệt mỏi lại bị anh giầy vò một lúc, thì càng không còn sức lực.

“Thời gian đi Nhật Bản dời lại mấy ngày đi.”

“Cái gì?”

“Anh đi cùng em.”

Mạnh Giai đưa tay xoa bóp mi tâm (ấn đường), đẩy anh ra, rồi kéo mềm qua. “Xem náo nhiệt hử, không muốn.”

Giang Dĩ Thành lập tức dỉnh lên, dán vào vành tai của cô nhẹ giọng nói: “Coi như là du lịch kết hôn trước, phong cảnh núi Phú Sĩ rất tuyệt.”

Cô không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp đá anh văng ra, rất kiên định nói: “Em tạm thời chưa muốn kết hôn.”

“Em còn có ý khác?”

“Em muốn có nhiều ý tưởng.”

“Tiểu Giai, anh nghiêm túc.”

Mạnh Giai trầm mặc một hồi, mới nói: “Giang Dĩ Thành, em vẫn chưa nghĩ tới.” Cô luôn cảm thấy rằng hôn nhân thật sự làm cho người ta sợ hãi, đầu năm nay những chuyện này thay đổi quá nhiều, chính là tình yêu tốt đẹp chỉ có thể tìm trong chuyện xưa, nghĩ rằng chính là một loại bi ai.

Nghĩ đến người mẹ đã qua đời, thì lòng của cô càng nặng nề. Chẳng phải ba cũng đã từng kiên định yêu duy nhất, nhưng mà lúc mẹ cô bệnh tật không chịu nổi, thì yêu phụ nhân đương nhiệm trẻ tuổi xinh đẹp.

Con người thâm trầm nhìn người trong ngực, Giang Dĩ Thành thở dài ở trong lòng. Trong lòng cô có chuyện đè nén, anh biết, nhưng cô vẫn không chịu nói, anh cũng không tiện hỏi.

Có lúc, anh không thể hiểu nổi trong đầu cô đang nghĩ cái gì, hai người hiện tại đã như vậy rồi, cô cũng không vội vã muốn anh phụ trách cưới cô, thậm chí chỉ cần anh vừa nhắc tới chuyện kết hôn, thì cô liền kháng cự.

Nếu không phải là rất hiểu rõ tâm tính của cô, thì anh đã hoài nghi trong lòng cô cuối cùng có mình hay không.

“Tóm lại, anh chờ em.”

Mạnh Giai không nhịn được mà nghiêng đầu nhìn anh.

Khuôn mặt tuần lãng của Giang Dĩ Thành đắm chìm ở bên trong tia nắng ban mai, giống như phủ thêm một tầng ánh sáng rực rỡ, ánh mắt của anh thâm thúy mà nhu tình, nhìn cô thản nhiên cười.

Trong lòng của cô đột nhiên xông lên một nỗi chua xót không hiểu được, sau lại bị một sự ảm áp bao vây, cô từ từ nở ra một nụ cười nhẹ, đưa tay ôm hông của anh, nhẹ nhàng nói: “Cẩn thận.”

“Đứa ngốc.” Thật sự yêu một người, vì chờ đợi cô cũng là một loại hạnh phúc.

“Nhanh đi rửa mặt đi, đừng tới trễ.”

“Nếu không hôm nay Tổng giám đốc nghĩ vậy.” Anh nói như thật như giả.

Mạnh Giai đưa tay ngắt bên eo của anh một cái, đẩy anh ra. “Mau đi làm đi, em chịu đựng cả đêm rồi, ai mà có thể lăn trên giường với anh mãi.” Vốn là muốn trở về phòng đi ngủ, kết quả bị anh đè ép giằng co đến tỉnh ngủ, giờ càng buồn ngủ hơn.

Giang Dĩ Thành lập tức không đứng đắn mà ôm cô, kề tai nói nhỏ, “Mới vừa rồi không phải là rất hưởng thụ sao? Bây giờ lại không nhịn được?” Mặt Mạnh Giai hơi phỉếm hồng.

“Ngủ đi, anh chuẩn bị ra cửa.” Anh ấn một cái hôn xuống môi cô, sau đó nhanh nhẹn lật người bước xuống giường.

Nghe cửa phòng đóng lại nhẹ nhàng, Mạnh Giai kéo chăn nhắm mắt lại, cô là thật sự mệt mỏi, nằm chưa được bao lâu đã ngủ mất.

Trong nhà chỉ có chuông trên tường cũ kỹ phát ra tiếng vang, Giang Dĩ Thành chấp tay ở sau lưng đứng trước khung ảnh gia đình, anh đã nhìn lâu rồi.

Mạnh Giai đi đã hai ngày rồi, anh cũng ở chỗ này một mình hai ngày.

Mặc dù biết cô không có ở đây, nhưng anh vẫn không muốn trở về nhà trọ của mình, nơi này là nhà của cô, tràn đầy hơi thở cô để lại.

Trong khung trên tường chỉ là tấm ảnh gia đình cuối cùng của nhà này, Mạnh Giai nói qua, cha mẹ nuôi của cô là vì tai nạn máy bay mà qua đời, chỉ để lại cô hai khoản tiền bảo hiểm bồi thường kéké xù.

Rất nhiều năm sau, từ trước đến nay cô và bà nội sống nương tựa lẫn nhau, cho đến một năm kia, bà nội bởi vì bệnh mà qua đời, sau khi cô làm xong tang sự cho bà nội, thì đột nhiên xuất ngoại, cắt đứt tin tức.

Khi anh qua rất nhiều người mới liên lạc được với cô, sau đó cô mới nói cho anh biết, cô còn có người cô ở Mỹ, mà cô chính là đi tìm bọn họ để nương tựa.

Chẳng qua là, sau đó anh mới biết, người cô đó lúc cha mẹ của cô gặp chuyện không may thì hai năm sau cũng vì bệnh mà qua đời, nhưng cô vẫn ở lại Mỹ tiếp tục đi học, chỉ nói nhà của dưỡng đối với cô rất tốt.

Trên thực tế, anh cũng đoán được cô sẽ dĩ trở về nước, chỉ sợ nội tình không đơn thuần giống như cô nói vậy.

Mạnh tiểu thỏ mặc dù thoát nhìn rất đơn thuần, nhưng trên thực tế thì có móng vuốt, chỉ là ít lộ ra mà thôi.

Ánh mắt của Giang Dĩ Thành không nhìn được mà ném về phía cửa thư phòng đóng chặt, cô chưa bao giờ để cho anh vào thư phòng, anh cảm thấy bên trong có vài thứ mà cô không muốn để cho anh thấy.

Đưa tay vuốt cằm, anh như có điều suy nghĩ rồi đi tới thư phòng, ở cửa suy tư cả nửa ngày, cuối cùng, anh vẫn là không quân tử mà cầm chìa khoá cô để ở nhà mở cửa đi vào.

Thư phòng —— hơi lộn xộn, bày trên giá sách phần lớn là manga, tập tranh. Chỉ có chỗ ới có vài bộ sách kinh tế, tư pháp ..., đoán chừng là ông bà Mạnh lưu lại.

Giang Dĩ Thành nhất thời tò mò, tiện tay rút quyển sách tiện tay mở ra, sau đó mặt của anh tối sầm.

Ngay cả rút mấy quyển sau, thì có hơi tái xanh.

Nhìn xong hơn phân nửa, mặt của anh cũng hoàn toàn tái mét, cuối cùng cũng hiểu tại sao cô luôn hoài nghi anh thích đàn ông.

Sách manga trên giá sách này gần như tất cả đều là khuynh hướng đồng chí, chỉ có một vài tiểu thuyết tình yêu bình thường.

Tay anh gần như là run rẩy mở ra một xấp bản vẽ ở trên bàn sách của cô, quả nhiên đập vào mắt tất cả đều là Nam Nam, thậm chí có phần xích độ rất lớn.

Giang học trưởng giận dữ, không chút do dự mà mở máy tính của Mạnh tiểu thỏ lên, dễ dàng phá giải mật mã tiến vào, thành thạo tìm ra hồ sơ cô che giấu, sau đó đám một quyển lên trên bàn.

Một con thỏ trắng như tuyết thoát nhìn đáng yêu, trong đầu lại trang bị đầy thứ tà ác không thuần khiết.

Trước kia, anh vẫn cảm thấy tiểu bạch thỏ nhà mình thuần khiết ngây thơ, sợ rằng người ta cho cây kẹo que thì sẽ ngây ngốc đi theo.

Bây giờ, anh biết mình sai lầm rồi, tiểu bạch thỏ này không cầm kẹo que lừa người khác đi cũng đã không tệ rồi.

Giang Dĩ Thành nhú chân mày lên. Tiểu bạch thỏ không thuần khiết này bây giờ đang ở Nhật Bản, ở địa phương thịnh hành văn hoá tình sắc, chỉ sợ là —— chơi điên rồi, khó trách không gọi điện thoại cho anh.

Giang Dĩ Thành lửa giận công tâm lấy điện thoại di động ra ấn xuống .

Kết quả trong điện thoại truyền đến giọng nữ máy móc cũng không xa lạ. “Điện thoại bạn gọi đã đóng máy.”

Được! Giải lắm!

Giang Dĩ Thành nắm điện thoại di động thật chắc, gân xanh trên mu bàn tay nhảy múa.

Đợi đến lúc Giang Dĩ Thành nhận được điện thoại thì người anh đã đến Nhật Bản.

“Em đang ở đâu?”

“Ở Mỹ.” Giọng của người ở điện thoại đầu bên kia âm lộ ra chút mệt mỏi, làm cho tim người nghe bị nứu chặt.

“Sao lại đến Mỹ?” Rõ ràng cô ấy đang ở Nhật Bản mà.

“Có chuyện.” Cô tựa hồ không muốn nhiều lời.

“Tiểu Giai.” Giang Dĩ Thành cẩn thận gọi cô.

“Ừ”

“Em không sao chứ?”

“Không sao”

Đột nhiên trong điện thoại di động truyền đến một giọng nữ cao vút mà bén nhọn, “Mạnh Giai, ba sống chết chưa biết, mày vẫn còn có tâm nói điện thoại với người khác?”

“Đúng là, bình thường ba thương mày như vậy.”

“”

Điện thoại đột nhiên biến thành một trận đô đô, tay của Giang Dĩ Thành nắm chắc, sắc mặt có một tầng lạnh lẽo, đó là sự thật cô chưa bao giờ nói qua.

Mà Mạnh Giai kết thúc trò chuyện ngẩng đầu cười nhạt với mấy người phụ nữ đang vây mình, cô hơi ngời thẳng người, hai tay vòng ngực, bình thản nói: “Đi quá nhanh, nên phải báo bình an.”

“Mày lừa gạt ai vậy, thân nhân ở Đài Loan của mày đều chết sạch, đâu còn có ai mà cần báo bình an.”

“Ba cũng thiệt là, rõ ràng đã cho con gái làm con thừa tự của nhà người khác, vậy mà còn đem cổ phần của công ty cho nó.”

“Tiếc thay là ba không đáng giá, thậm chí có người không có chút lương tâm, cầm tiền của ông nhưng ngay cả tiếng ba cũng không chịu gọi.”

Mạnh Giai lãnh đạm quét qua một cái, dựa lưng vào thành ghế phía sau, nhắm mắt lại im lặng.

“Mấy người đang làm gì đó?” Một giọng con trai truyền đến mang theo tức giận.

Cô bỗng nhiên mở mắt, nhìn sang, khóe miệng nhếch lên, đứng dậy. “Anh hai”

Lý Tế Hoa nhìn vẻ mặt em gái mệt mỏi, đau lòng ôm vai của cô. “Bay mười mấy giờ, mệt không.”

“Không sao, dưỡng thể nào rồi?”

Anh thở dài trong lòng, “Mới vừa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, bây giờ đã chuyển vào phòng bệnh cách ly rồi, em đi về nghỉ một chút đi.”

“Em đi thăm ông ấy một chút.”

Lý Tế Hoa gật đầu, “Cũng được.”

Bên trong phòng bệnh cách ly cao cấp, trên người cảm đầy ống khí quản mà người nằm yên ở trên giường bệnh, người uy nghiêm và cứng rắn của thường ngày hoàn toàn không còn nhìn ra nữa, tái nhợt yếu ớt đến mức phảng phất tùy thời sẽ biến mất.

Lý Tế Hoa đi tới bên giường bệnh, cúi người nói với cha: “Ba, Giai Giai tới thăm ba.”

Người đang hôn mê đương nhiên sẽ không có phản ứng.

Mạnh Giai lặng lẽ đứng ở cửa nhìn một lúc, sau đó nói: “Anh hai, em về.”

“Anh đưa em đi.”

“Ừ.”

Đưa mắt nhìn xe anh hai rời đi, Mạnh Giai mấp máy môi, kéo hành lý của mình đi về phía nhà trọ.

Về đến nhà, cô vội vào tắm rửa trước, sau đó sấy khô tóc rồi định đi ngủ.

Lúc này, điện thoại di động vang lên.

Nhìn dãy số một chút, cô không tự chủ được mà cười, ấn xuống nút trả lời.

“A lô?”

“Tiểu Giai, em thật sự không có chuyện gì chứ? Có muốn anh đi qua với em không?”

“Không sao, anh không cần phải tới đây. Em đợi hai ngày nữa, rồi sẽ trở về.”

Giang Dĩ Thành trầm mặc một lúc rồi nói: “Đừng chống đỡ một mình, nếu mệt mỏi thì dựa vào trong ngực anh.”

Cô suy nghĩ, rồi từ từ mở miệng, “Thật ra thì, cha mẹ ở Đài Loan của em chính là cậu mợ của em, bởi vì mợ em không thể sinh con, lúc em được chín tháng thì cho làm con thừa tự của bọn họ. Mà dượng em ——” cô dừng lại, giống như phun ra một tảng đá lớn đè ở trong lòng, rồi mới tiếp tục nói: “Mới chính là ba của em.”

Ánh mắt của anh hơi trầm xuống. Khó trách sau khi bà nội cô mất thì phải đi Mỹ. thân nhân ở Đài Loan đều không còn ai, dĩ nhiên bên kia muốn đón cô về.

“Chỉ là, mặc dù em cũng đã cho đi ra ngoài làm con thừa tự, cũng không lớn lên cùng với bọn họ, nên luôn lạnh nhạt, không quen ở đây.” Cô cười nói.

Giang Dĩ Thành cự tuyệt tiếng cười xuôi tai cô đơn của cô. Trước kia thường nghe cô nói quen ở một mình, ở một mình rất tự do, bây giờ anh mới hiểu được chua xót trong chuyện này.

Anh có thể tưởng tượng năm đó cô một thân một mình, không quen cuộc sống ở Mỹ, cùng tình huống ở chung nhà với người không quen.

Tim đột nhiên đau nhói, không nghĩ tới tiểu bạch thỏ kia vẫn cười đến đáng yêu lại không có lo lắng như vậy, cô dùng khuôn mặt vui vẻ lừa rất nhiều người.

Ở nơi này đêm khuya yên tĩnh không có ai, lòng tràn đầy mệt mỏi thì cuối cùng cô mới lộ ra cô đơn vẫn che giấu.

“Tiểu Giai.” Anh nhẹ giọng kêu cô.

“Ừ.”

“Đừng để cho anh lo lắng.”

Cũng nhin không được nữa, nước mắt lướt qua gò má của cô, cô giống như một đứa nhỏ bị ném bỏ, lấy tay ôm mình ngồi chồm hổm trên mặt đất gào khóc.

Cô vẫn còn cầm điện thoại di động ở trên tay, nghe tiếng khóc của cô, tim của Giang Dĩ Thành cũng bị nhéo lại.

Anh em Lý Tế Hoa dừng xe xong đang muốn vào bệnh viện thì thấy một người đang cầm một bó to hoa tươi đang đi tới.

“Tế Hoa, thật đúng lúc nha.”

Nhìn thấy Hoắc Thanh Lam, anh khẽ cau mày, liếc nhìn em gái ở bên cạnh, lúc này mới ngẩng đầu lên nói: “Đúng lúc thật.”

“Tôi tới thăm bác trai, cùng nhau vào đi.”

Nhìn anh ta tự nhiên dừng lại ở bên cạnh em gái, khóe mắt của Lý Tế Hoa co giật, rất khó khăn mà nhịn xúc động muốn đánh ra một quyền, miễn cưỡng gật đầu. “Được”

12. Chương 12

Mạnh Giai bị hai người con trai xuất sắc kẹp ở giữa, nét mặt thản nhiên không có gì thay đổi, đối với những ánh mắt nhìn chăm chú ở quanh mình thì làm như không thấy.

“Tình hình bác trai bây giờ thế nào rồi?”

“Đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, còn lại chính là dưỡng bệnh.”

“Mạnh tiểu thư trở về Mỹ kịp thời ?”

Thấy em gái không có ý lên tiếng, thì Lý Tế Hoa trả lời thay, “Trở về ngày hôm kia.”

“Tế Hoa cậu cũng thiệt là, quan hệ của chúng ta là thế nào, sao em gái cậu trở về mà không cho tôi biết một tiếng.”

Anh không nhịn được mà cắn răng nói: “Cũng là vì có quan hệ tốt nên mới không thông báo.” Đức hạnh của nhà người ai mà không biết, tôi còn không rõ hay sao? Cậu không đánh chủ ý lên em gái tôi, tôi cũng không dám để cho cậu gặp, huống chi bây giờ cậu lòng dạ bất chính (tâm hoài bất quỷ). Người anh trai này sẽ tận hết sức lực bảo vệ, trong lòng thâm oán.

Hoắc Thanh Lam đối với ánh mắt đờ đờ sát khí của bạn tốt làm như không thấy, mỉm cười nói. “Lúc tôi ở Đài Loan nhờ em gái cậu chiếu cố, bây giờ hãy để cho tôi tận tình chủ nhà mới đúng.” Cậu đừng để phòng như cướp chứ, chờ tôi theo đuổi được em gái cậu, vị trí anh vợ này của cậu làm thế nào cũng không chạy thoát được đâu.

Không biết ánh mắt của hai người đàn ông này đang giao chiến, Mạnh Giai nghe vậy chỉ hơi liếc mắt, sau đó nói câu, “Chờ học trưởng tới Mỹ thì Hoắc tiên sinh mời anh ấy một ly cà phê là được.”

Nụ cười trên mặt của Hoắc Thanh Lam cứng đờ.

Lý Tế Hoa thiếu chút nữa thì cười ra tiếng. Em gái bảo bố nhà anh đối với người không có liên quan thì sắc mặt luôn luôn không thay đổi .

“Mạnh tiểu thư, hình như cô đối với tôi có ý kiến rất lớn.”

“Không phải, chỉ là không muốn có dính dáng tới anh.” Cô nói rất thẳng.

Lý Tế Hoa gần như không nhịn được mà vỗ tay cho em gái.

Đang nói chuyện, thì trước mặt có người đi tới, sau đó có một giọng nói vui mừng truyền đến.

“Hoắc thiếu, anh tới thăm ba em à.”

Mạnh Giai ngẩng đầu nhìn, rồi lặng lẽ kéo tay áo của anh trai.

Anh ấy hiểu ý, khoác lên vai của cô rồi từ bên cạnh vòng qua, bỏ đi.

Lặng lẽ liếc nhìn em gái, anh không nhịn được tò mò mà hỏi: “Giai Giai, học trưởng em mới vừa nói là ai vậy?”

Cô liếc anh một cái, không lên tiếng.

“Giai Giai, anh là anh trai của em, anh có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho em.”

“Em và anh ấy biết đã tám năm.” Rất an toàn.

Trong nháy mắt Lý Tế Hoa liền kích động, một phát nắm lấy cánh tay của em gái, giọng nói cũng có chút run rẩy. “Hắn làm cái gì? Bao nhiêu tuổi? Tên gì? Cha mẹ trong nhà làm gì.”

Mạnh Giai buồn cười vỗ vỗ vai anh ấy, “Anh trai, anh đừng kích động như thế, bộ dạng làm như muốn lập tức thay mặt điều tra tổ tông mười tám đời nhà người ta vậy.” Bốn năm cô ở Mỹ, anh trai chính là luôn dọa những sinh vật giống đực xuất hiện bên cạnh cô như vậy.

“Đừng có nói quanh co, mau trả lời anh đi.”

“Chúng ta đi vào thăm dưỡng trước đi.” Cô nâng cằm lên rồi bước hai bước ra bên ngoài phòng bệnh.

Anh bắt mãi em gái cứ nói sang chuyện khác như vậy, nhưng, vẫn tiến lên đẩy cửa đi vào.

“Cha, con và Giai Giai đến thăm cha.”

Lý Tiến Nghiêm nằm ở trên giường bệnh nhưng ánh mắt cố gắng nhìn ra cửa.

Mạnh Giai chậm rãi đi lên trước, rồi khẽ gọi “Dưỡng, con tới thăm ngài, ngài hãy dưỡng bệnh cho tốt.”

Nghe vậy, trong nháy mắt ánh mắt của ông ảm đạm xuống, chỉ yên lặng nhìn cô, há mồm nhưng lại không phát ra tiếng được, Lý Tế Hoa khó xử nhìn thoáng qua em gái, muốn nói lại thôi.

“Thấy dưỡng không sao, vậy thì con an tâm rồi, ngày mai con sẽ trở về Đài Loan .”

Vừa nghe em gái nói như thế, thì anh nhất thời cả kinh.

Lý Tiến Nghiêm cũng khẽ động ngón tay.

Mạnh Giai nói tiếp, “Con biết ngài muốn con ở lại Mỹ, nhưng mà nơi này ——” cô ngừng lại, rồi tiếp tục từng chữ từng chữ một, nhẹ nhàng và kiên định nói: “Không thích hợp với con, con chỉ muốn cuộc sống của riêng mình.”

Ông nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, nháy mắt cũng không.

Cô cũng không tránh đi, chỉ là trong mắt rất bình tĩnh, không gợn sóng.

Cuối cùng, Lý Tiến Nghiêm dời ánh mắt đi.

Mạnh Giai cúi đầu, “Dưỡng bảo trọng.”

Lý Tế Hoa thấy bọn họ đã ngầm hiểu rõ, thì trong lòng thở dài, cũng không tiện nói gì nữa.

Sau khi cùng với em gái đi ra bệnh viện, anh đột nhiên nắm lấy hai vai của cô, giọng nói có ảm đạm đè nén.

“Giai Giai, anh chưa từng có yêu cầu gì với em, nhưng mà bây giờ cha đang bị như vậy, tại sao em không thể ở lại làm bạn với ông?”

“Anh hai, em không muốn ở nhà này nữa.” Ngoại trừ mỗi tháng cha chuyển một khoản tiền lớn đến sổ tiết kiệm của cô, thì năm cô mười tám tuổi còn đem hai mươi phần trăm cổ phần của công ty chuyển sang tên cô, điều này làm cho cô lập tức trở thành con gái nhà họ Lý được chú ý nhất.

Đưa tới rất nhiều ghen ghét mà cô khó có thể chịu đựng, rõ ràng cho tới bây giờ cô đều không muốn tranh giành cùng những người đó.

Tay của Lý Tế Hoa hơi cứng, sau đó cứng rắn nói: “Cha muốn đền bù cho em, anh thương yêu em gái của mình, bọn họ có phần gì mà muốn ý kiến.”

Mạnh Giai cười nhìn anh ấy, và mím môi lại, sau đó nhào vào trong ngực của anh, ôm hông của anh nói: “Anh hai, có anh là em đã rất hạnh phúc rồi, không cần gì nữa.”

Anh lập tức cười híp mắt. “Em là em gái bảo bối của anh, anh không thương em thì thương ai.”

Cô lặng lẽ chảy mồ hôi. Cô thường có loại cảm giác, anh trai giống như một người ba khác của cô, có lúc nhiều ba cũng là chuyện rất phiền não.

“Thừa dịp Thanh Lam còn chưa thoát thân được, anh đưa em rời đi trước.”

Mạnh Giai lẳng lẳng nhìn anh trai mình nói là làm, kéo cô đến bên cạnh xe, mở cửa xe ra thì vội vàng nhét cô vào.

Một lúc sau, rốt cục cô cũng tìm được giọng nói của mình. “Anh hai, anh có cần khoa trương như vậy hay không?”

“Em không biết cái tên Thanh Lam kia công lực như kẹo da trâu, bị nó dính lên cũng không phải là chuyện tốt.”

“Trước kia em chưa từng thấy qua anh ta nha, sao anh ta lại vô duyên vô cớ cảm thấy hứng thú với em?” Cô hoài nghi mà quan sát anh trai.

Sống lưng của Lý Tế Hoa lạnh, rồi nhắm mắt nhận tội, “Tên kia là bạn của anh, anh đang xem lại những hình ảnh quay em, không biết lúc nào thì hần nhảy ra xem.”

Đầu của Mạnh Giai đập lên cửa sổ xe. Cô cũng biết không có lửa làm sao có khói. “Anh hai, em mặc kệ, chuyện này tự anh giải quyết đi.”

“Anh giải quyết, anh giải quyết.” Anh vội vàng hứa.

Xe lái đến dưới chỗ ở của Mạnh Giai thì Lý Tế Hoa dừng xe lại, không vội để cho em gái xuống xe, mà là khuôn mặt nghiêm túc quay đầu nhìn cô.

Bị anh chăm chăm nên cô có chút sợ hãi, không nhịn được mà rút về phía sau, sợ hãi hỏi: “Anh hai?”

“Bây giờ chúng ta nói một chút về chuyện học trường của em.”

Trong lòng của Mạnh Giai lộp bộp một chút, trên mặt xem như không có chuyện gì lạ nói: “Có gì tốt mà nói.”

“Em vẫn liên lạc với hần.”

Cô thành thật gật đầu.

Lý Tế Hoa đột nhiên nóng nảy, “Em vậy mà cùng một người đàn ông giữ vững liên lạc, hơn nữa còn không nói cho anh biết?” Cá tính của Giai Giai, không để người nào ở trong lòng vốn lạnh đậm lại gần như lạnh lùng, nhưng người đàn ông kia được cô để ở trong lòng nhiều năm như vậy, vậy đối với cô tuyệt đối có ý nghĩa.

Mạnh Giai vội vàng trấn an anh trai nhà mình, “Anh hai, bình tĩnh bình tĩnh. Hơn nữa, em cũng có quyền kết giao bạn bè nha, em cũng đã là người lớn rồi.”

“Em trẻ người non dạ, thời này đàn ông hư nhiều như vậy, ai biết tim hần chứa gì.” Lý Tế Hoa trừng mắt. “Không phải là hần biết bối cảnh của em, hướng về phía phần đồ cưới phong phú của em chứ?”

Cô nâng trán rên rỉ, cắn răng nói: “Anh hai, anh đừng nghĩ người ta cũng là con buôn vì công danh lợi lộc như vậy chứ.”

“Anh chỉ có một em gái bảo bối như em, mẹ không có ở đây, em chính là trách nhiệm của anh.” Anh nói lời nghiêm khắc.

Mạnh Giai không nhịn được vỗ một cái vào trên vai người anh trai đang mất khống chế của cô, dùng một giọng điệu đặc biệt thâm trầm nói: “Anh hai, trên thực tế bên ngoài biết, là anh có một em trai, hai em gái, mà em thì không có ở trong đó. Chúng ta ngay cả họ cũng không giống, anh không cần nghiêm túc như vậy.”

“Giai Giai —— em mau nói gia thế bối cảnh của người đó cho anh biết.”

Cô trừng mắt, “Anh mà còn như vậy, em sẽ tức giận thật đó.”

Lý Tế Hoa xoa xoa mi tâm của mình, hít một hơi, vô cùng đau đớn nói: “Em gái anh sắp bị người ta lừa gạt đi, ngay cả đối phương là ai anh cũng không biết, anh làm thế nào báo cáo với người mẹ đã chết đi đây.”

Mạnh Giai che mặt xoay qua một bên. Cái bộ dáng này của anh trai nếu để cho người của công ty thấy nhất định sẽ tiêu tan.

“Anh hai, em đi.” Cô quyết định không nói với anh nữa.

Lý Tế Hoa nắm lấy cô, “Hôm nay em không nói cho anh biết người đó là ai, cũng đừng mong đi ra khỏi xe của anh.”

Đối mặt với anh trai bá đạo như vậy, Mạnh Giai cũng nóng nảy. “Chờ đến lúc, em đương nhiên sẽ giới thiệu cho các người biết, bây giờ nói cho anh biết, thì anh đi quấy rối người ta sao?”

Anh bị cơn giận hiềm thấy của em gái dọa mà sững sốt, sau đó không nhịn được mà hơi chột dạ híp mắt lại, trong miệng vẫn không quên đòi hỏi bảo đảm. “Sẽ giới thiệu anh biết?”

“Sẽ, ” Mạnh Giai tức giận trừng mắt với anh, “Anh là anh của em, anh ấy sẽ phải biết người anh vợ là anh đây.”

Lý Tế Hoa âm thầm nghiêng rằng. Cũng đừng để cho anh biết là tên khốn kiếp nào đã cướp em gái bảo bối của anh đi.

Thật vất vả với trấn an được anh trai nhà mình, nhìn theo xe của anh rời đi, Mạnh Giai rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, từ từ quay lại.

Thật ra thì, thấy cha ở trên giường bệnh cô cũng khó chịu, cũng muốn ở lại chăm sóc ông. Nhưng mà, mỗi ngày sống với công kích của những người đó, thì cô mệt quá. Huống chi, ở Đài Loan còn có người đang đợi cô.

Bước chân từ từ ngừng lại, vốn là động tác móc chìa khóa đã cứng đờ, ánh mắt không thể tin lại vô cùng vui mừng nhìn thân ảnh tựa ở cạnh cửa kia.

Người nọ từ từ đứng thẳng người, cười ảm áp mà cứng chịu với cô. “Tiểu Giai.”

“Học trưởng ——” cô nhào tới anh, chưa từng có một khắc nào như bây giờ, cuối cùng cũng tìm được cảm giác an toàn thuộc về mình.

Giang Dĩ Thành cười đưa tay ôm lấy cô.

Mạnh Giai ôm hông của anh ở trong ngực anh cọ xát. “Sao anh lại đến?”

“Bởi vì không yên lòng,” Anh đem cằm tựa vào đỉnh đầu của cô, giọng điệu nhẹ nhàng hô. “Thấy em không sao, anh mới thấy nhẹ nhõm một chút, về sau không cho phép làm anh sợ như vậy.”

Cô dựa sát vào bộ ngực anh, lắng lắng nghe từng tiếng đập vững vàng mà có lực.

13. Chương 13

Trong cửa ngoài cửa có hai người đàn ông đang đứng đối diện nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Đều anh tuấn cao ngất giống nhau, giống nhau hơn người, giống đôi mắt sáng như đuốc và địch ý bắn tán loạn.

Đó là một loại bản năng, bản năng ngửi được lúc nguy hiểm.

“Là ai vậy?” Trong nhà truyền đến câu hỏi tò mò của Mạnh Giai.

“Giai Giai, em lại dám giấu đàn ông trong nhà?” Lý Tế Hoa nóng nảy, đẩy người đàn ông phía trước ra rồi bước vào phòng.

Vẻ mặt của Giang Dĩ Thành lạnh lùng.

“Anh hai, anh có thể nói chuyện đằng hoàng hay không, cái gì mà gọi là giấu? Nhà em chẳng lẽ ngay cả người khách cũng không thể có sao?” Mạnh Giai không nhịn được mà trả lời lại một cách mỉa mai.

Ánh mắt của Giang Dĩ Thành quét ở trên người hai người mấy lần. Vốn dĩ nói về dáng ngoài, thì Lý Tế Hoa hiển nhiên là thừa kế toàn bộ ưu điểm của cha mẹ, dáng dấp cao lớn đẹp trai, toàn thân lại lộ ra khí chất quý tộc.

Nếu nói là hai người giống nhau, thì có lẽ cặp mắt xéch xinh đẹp kia giống nhau, chỉ là đuôi mắt của Tiểu Giai cong, thời điểm cười lên thì trong mắt yêu có chứa một chút quyến rũ, mà khóe mắt đuôi chân mày của Lý Tế Hoa cũng ở giữa lơ đãng mà lộ ra bén nhọn và kiêu ngạo.

“Chơi thì được rồi, sao em có thể để ột người đàn ông tới đây làm khách? Đàn ông đều là sói nha!”

“Nếu gặp nguy hiểm, thì làm khách ban ngày cũng giống như vậy thôi, chuyện phát sinh và thời gian không có liên quan nhiều lắm.” Cô chính là ban ngày ban mặt bị ăn nha.

Chẳng ai nghĩ tới Mạnh Giai sẽ nói ra một câu như vậy, cho nên hai tinh anh hùng mạnh một phương trên thương trường cùng ngẩn ra nhìn cô.

Lý Tế Hoa hồi thần trước tiên, vô cùng đau đớn mà nhìn em gái không tự biết giữ miệng. “Giai Giai, con gái phải thận trọng.” Sao cái gì cũng dám nói thế.

Giang Dĩ Thành ở bên cạnh hơi híp mắt, tay phải nắm chặt một chút, anh hơi chột dạ.

“Em có chữ nào không thuần khiết chứ?” Mạnh Giai vừa bày món ăn, vừa không hiểu mà ngẩng đầu hỏi.

Anh hai nhà họ Lý nghiêng răng, trực tiếp đi tới bàn ăn ngồi xuống, rồi cầm đũa khởi động. Giai Giai cái gì cũng được, chỉ là càng lớn thì miệng càng không buông tha người ta.

Cô nhú mày, nhìn anh trai không có một chút lễ phép quy củ gì, rồi ném ánh mắt áy náy qua học trưởng. “Tới đây ăn cơm đi.”

Giang Dĩ Thành đương nhiên biết Lý Tế Hoa đang ra oai với anh, nhưng anh không so đo, cũng không thể so đo, dù sao anh đang đối mặt chính là anh vợ tương lai.

Lúc này anh đã chinh đồn ổn thỏa sự khiếp sợ lúc mới gặp gỡ Lý Tế Hoa. Anh đoán bối cảnh của Mạnh tiểu thỏ không đơn giản, nhưng mà bối cảnh tập đoàn ‘Long Đằng’ này đã làm cho anh thất kinh.

Cầm quyền tập đoàn Long Đằng chính là gia tộc đã có lịch sử lâu đời và màu sắc truyền kỳ, nghe nói là hậu duệ của hoàng tộc Đại Đường, phát triển mạnh từ đời này qua đời khác, gia tộc thịnh vượng mà tài lực cũng hùng hậu.

Lý Tế Hoa làm CEO của tập đoàn Long Đằng, đã từng lên tạp chí thời đại mấy lần, được nghe anh ta có năng lực xuất sắc, làm việc kiên quyết, có tiếng là một bàn tay sắt.

Nhưng đó chỉ là ấn tượng mà anh ta dành cho người bên ngoài, bí mật chính là —— làm cho người ta một lời khó nói hết.

Ba người ở trên bàn cơm đều không nói chuyện, bây giờ không khí kia không nói thì tốt hơn.

Mạnh Giai bối cơm, rồi lại cẩn thận quan sát hai người đàn ông ngồi ở bên mình, chỉ sợ bọn họ đột nhiên đập ghế ra rồi đánh nhau.

Mặc dù bọn họ đối ngoại đều là người có bộ dạng ra vẻ khiêm tốn, nhưng cô quá rõ bản sắc lưu manh ở trong xương bọn họ.

Hai người này là người lịch sự biến chất nếu lập tức ra tay, thì cô cũng không thấy kỳ quái, làm khó cô chính là, đến lúc đó mình phải đứng trung lập hay là chọn bên này? Hay là chọn bên kia?

Vấn đề này thật sự làm cho người ta phiền não.

Lý Tế Hoa ăn xong một chén, thì trực tiếp đưa chén cho em gái.

Mạnh Giai nhận lấy theo thói quen, lại lần nữa xới một chén chuyển về cho anh ấy. Cô ở Mỹ bốn năm, đã bị anh trai chà đạp trắng trợn, sai khiến cô cũng làm ọi việc như ý.

Mà Giang Dĩ Thành ở dưới loại thói quen tốt này của Mạnh Giai cũng nhận được chiếu cố cực tốt, tận hưởng đầy đủ kiểu người vợ hiền lành của gia đình ấm áp.

Nhìn người đàn ông đối diện tự nhiên để cho em gái mình phục vụ, thì trong lòng Lý Tế Hoa cũng không thoải mái, tựa như bảo bối của mình bị người ta ngang ngược chia cắt một nửa vậy.

Cảm giác ánh mắt của anh vợ tương lai càng lúc càng không có thiện cảm, thì Giang Dĩ Thành ngẩng đầu cười với Mạnh Giai.

Cô sợ run lên, vội vàng liếc mắt nhìn anh trai.

Lý Tế Hoa bực bội, anh cảm thấy tên đàn ông đối diện đang khiêu khích mình.

Mạnh Giai không nhận được mà ho khan một tiếng, cô cũng nghiêng mắt nhìn trái phải một lượt, rồi rất quyền uy nói: “Ăn cơm.”

Trong nháy mắt, hai tinh anh tung hoành trên thương trường cũng ăn ý liếc một cái, quyết định không nhận tội chộc thỏ con nắm giữ quyền phòng bếp phát ngôn.

Lặng lẽ cơm nước xong, lúc Mạnh Giai ở phòng bếp dọn dẹp, thì hai người đàn ông này dời đến ngồi trên ghế sa lon của phòng khách.

“Hai người biết đã lâu rồi sao?” Lý Tế Hoa đã đoán được đối phương chính là học trưởng mà em gái đã quen biết tám năm, trong lòng giống như chai lọ của gia vị bị đổ, ngũ vị tạp trần.

“Không tính là ngắn.” Giang Dĩ Thành cẩn thận dùng từ, không muốn đối nghịch với anh vợ tương lai.

“Sao trước kia chưa nghe Giai Giai đề cập tới cậu?” Giọng điệu không thân thiện mà tràn đầy chất vấn.

“Tiểu Giai cũng không có nói chuyện trong nhà.” Anh không chút khách khí, trong lòng nham hiểm mà phản kích trở lại.

“Chuyện nhà của chúng tôi dĩ nhiên là không tiện nói với bên ngoài.” Lý Tế Hoa khoé léo chuyển hướng câu hỏi.

“Cô ấy luôn cảm thấy chuyện râu ria không cần nói cho tôi biết.” Giang Dĩ Thành cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Mạnh Giai ở phòng bếp len lén ghé đầu ra liếc nhìn, mặc dù cảm thấy trường hợp hai người ‘ trò chuyện với nhau rất vui vẻ ’ có chút ngoài dự liệu của cô, nhưng chỉ cần không đánh nhau, thì cô đã an tâm rồi. Cho nên, tiếp tục yên lòng dọn dẹp phòng bếp.

Chuông cửa đột ngột vang lên, hai người ở phòng khách cũng không nhận được mà liếc mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt cùng nhau hướng về phía cửa.

“Anh hai, mở cửa.”

Lý Tế Hoa đứng dậy trước một bước, bước nhanh tới mở cửa.

Giang Dĩ Thành chỉ mới đến một nửa người nên từ từ ngồi xuống lại.

“Hoắc Thanh Lam, làm sao cậu biết chỗ này ?” Sau đó ở cửa vang lên giọng nói tức giận của Lý Tế Hoa.

Giọng nói của một người đàn ông trong trẻo mà dịu dàng vang lên theo. “Tế Hoa, cậu cũng ngạc nhiên à, tôi chỉ là thuận đường tới thăm Mạnh tiểu thư một chút.”

“Hừ” Lý Tế Hoa đối với miệng lưỡi của anh ta chỉ cười nhạt.

“Tế Hoa, có lời gì thì chúng ta vào nhà nói, đứng ở cửa khó coi lắm.”

“Nơi này không hoan nghênh cậu.”

“Đây là nhà của Mạnh tiểu thư mà.” Hoắc Thanh Lam không nhanh không chậm mà phản bác lại.

Mạnh Giai dọn dẹp xong thì đi tới phòng khách, liếc nhìn học trưởng trước, rồi mới ném ánh mắt về phía cửa.

Giang Dĩ Thành đi tới bên cạnh cô, không nói một lời mà theo ánh mắt của cô nhìn sang.

“Anh ta vẫn không có buông tha à?”

Nghe giọng điệu anh nhẹ nhàng thậm chí có nhạo báng, thì Mạnh Giai không nhịn nổi liếc xéo một cái, “Em thật sự không có giá như vậy sao?”

“Bây giờ em đã là hàng không bán, cấm chỉ lưu thông.”

“Đi” cô nhiều lắm chỉ coi như là mới vừa bóc niêm phong, người mua cuối cùng vẫn chưa có xác định đâu.

“Tế Hoa, cái này là cậu không đúng né, chúng ta là bạn bè, là anh em, cậu giúp người ngoài mà không giúp anh em, người khác cũng tiến dần từng bước rồi, thậm chí ngay cả cửa cậu cũng không cho tôi vào?”

Lý Tế Hoa nghiêng đầu liếc nhìn, chần chờ một chút rồi cuối cùng cũng tránh người qua để anh ta đi vào.

“Mạnh tiểu thư.”

Mạnh Giai thật sự là không muốn trả lời anh ta, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Hoắc tiên sinh khỏe chứ.” Giang Dĩ Thành lễ phép chào hỏi.

Hoắc Thanh Lam lãnh đạm gật đầu, “Không nghĩ tới Giang tiên sinh lại đến Mỹ, gần đây công ty không bận việc sao?”

Nghe lời nói của đối phương có thâm ý khác, anh cười nhạt, “Tôi tới đón Tiểu Giai. Chuyện của công ty thì có nhân viên.”

Mạnh Giai không hiểu bọn họ đang có bí hiểm gì, nhưng ngược lại thì Lý Tế Hoa như có điều suy nghĩ mà nhìn bọn họ một cái.

Nhìn ba người đàn ông xuất sắc ở trong nhà mình, Mạnh Giai đột nhiên cảm thấy rất nhức đầu, ánh mắt quay mòng mòng ở trên người bọn họ, cuối cùng quyết định. “Anh hai, anh giúp em kêu bọn họ đi đi, đột nhiên em có chút không thoải mái, muốn trở về phòng nghỉ ngơi.”

Nhìn thấy em gái muốn bỏ trốn, Lý Tế Hoa chỉ cứng chịu mà cười cười.

Đường môi của Giang Dĩ Thành khẽ nhếch, ánh mắt mang ý cười.

Trong mắt của Hoắc Thanh Lam lóe lên buồn bực rất nhỏ, nhưng trên mặt cũng không có dao động gì.

Ba người đàn ông đều có ý định.

Giang Dĩ Thành vào phòng ngủ thì Mạnh Giai đã ngủ, ánh đèn vàng ở đầu giường dịu dàng bao phủ cả người cô.

Cô ngủ rất bình thản, lông mi dài tạo thành một vài bóng râm, cánh môi hơi khép, tóc dài xõa ở một bên gối đầu, tóc đen nhánh nổi bật lên màu da của cô càng động lòng người hơn.

Hầu kết của Giang Dĩ Thành cuộn lên mấy cái, dùng sức kéo cổ áo sơ mi, vừa đi vừa cởi nút cài, rồi sau đó đi vào phòng tắm.

Sau tiếng nước chảy ào ào, thì bên hông anh quần một cái khăn tắm đi ra.

Anh cười cúi đầu nhìn người trên giường ngủ say một chút, rồi chợt đem khăn lông lau đầu ném qua một bên, ném khăn tắm lên giường.

Cảm giác nệm lún xuống dưới một chút, bên cạnh thêm một thân thể ấm áp, thì Mạnh Giai trực giác dịch sang bên kia.

Giang Dĩ Thành đưa tay ôm cô trở lại, tay ở dưới áo ngủ cô thăm dò đi vào.

Thân thể bị người trêu chọc khiêu khích, thì Mạnh Giai có chút không cam lòng mà từ trong giấc mộng chậm rãi tỉnh lại, thấy khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc thì theo bản năng cong khóe môi.

Anh nhân cơ hội đó mà cởi áo ngủ của cô xuống, hai thân thể không che đậy tiếp tục dán vào nhau.

Lúc cô hoàn toàn chưa thanh tỉnh thì anh nâng ông của cô vội vàng đi vào.

Mạnh Giai miễn cưỡng lấy tay ôm cổ của anh, cong người nghênh hợp va chạm của anh, trong miệng thỉnh thoảng bật ra tiếng rên rĩ không thể kiềm chế.

Giang Dĩ Thành khép hồ mắt chuyên tâm mà đâm chọc vào, mồ hôi từ trán chảy xuống thân thể to lớn mà cân xứng của anh, rồi rơi xuống thân thể ửng hồng của người ở dưới thân, phảng phất không ngừng đem lửa nóng tích tụ kia, bức đến một cực hạn, đủ để tiến vào cảnh giới tuyệt vời của Thiên đường

Sau khi mọi chuyện kết thúc, thì khuôn mặt của Mạnh Giai khó chịu, lầu bầu nói: “Uống rượu?”

“Ừ.” Anh phủ ở trên người cô không muốn động, hưởng thụ dư vị sau tình yêu.

“Anh hai em không làm khó dễ anh chứ.”

“Không có.”

Cô đẩy đẩy anh, “Xuống đi rồi ngủ.”

“Ừ.” Anh lên tiếng trả lời nhưng không có động đậy.

Mạnh Giai cũng không cưỡng ép, từ từ nhắm hai mắt muốn nhanh chóng ngủ.

“Kết hôn đi.” Sau một lúc trầm mặc, Giang Dĩ Thành nghiêm túc nói.

Không có người trả lời, người phía dưới hình như là ngủ say.

Anh biết cô vẫn chưa ngủ, đưa tay nắm một lọn tóc dài của cô quấn ở trên ngón tay, ở bên tai cô nói giống như mê sảng: “Em kết hôn rồi anh mới có thể yên tâm.” Tên Hoắc Thanh Lam đó quá nguy hiểm, toàn thân đều lộ ra một quyết tâm nhất định, mà tiểu bạch thỏ nhà anh chính là con mồi mà đối phương để mắt tới.

“Học trưởng, em còn chưa tới thời điểm muốn kết hôn.”

“Là anh muốn cưới.”

Mạnh Giai lại trầm mặc một lúc, cuối cùng mang theo giọng nói buồn ngủ: “Đính hôn trước đi.” Cô thật sự sợ anh hai sẽ làm gì đó, hi vọng anh hai nhìn ở tình cảm của ‘ vị hôn phu ’ này mà đừng làm khó học trưởng.

Nghe được giọng điệu của cô buồn lòng, Giang Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm, “Vây cũng được.”

Anh lật người nằm xuống, nhắm mắt ôm cô vào trong ngực.

Sau khi nghe hơi thở người bên gối ngủ say, thì Mạnh Giai vốn cũng đang ngủ say đã từ từ mở mắt ra, yên lặng nhìn Giang Dĩ Thành.

Nói thật, cho tới bây giờ, cô vẫn cự tuyệt hôn nhân, nhưng nếu như có thể tạm thời làm tim của anh an tâm, cũng chặn Hoắc Thanh Lam làm phiền, cô nguyện ý nhượng bộ ở việc này một chút.

Hôm sau, đợi cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, theo thói quen đưa tay vò đầu thì cảm thấy có gì đó không đúng lắm, không nhìn được mà hí mắt, giơ cao tay trái rồi từ từ đưa đến trước mắt.

Giang Dĩ Thành tỉnh trước cô, rồi ôm và quan sát ánh mắt biến hóa của cô.

Trên ngón tay trái có một chiếc nhẫn kim cương dưới ánh mặt trời chiếu ra sáng bóng xinh đẹp, mà vẻ mặt của chủ nhân ngón tay có chút không thật.

“Không thích sao?” Giang Dĩ Thành thấy cô nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kia cả nửa ngày, lại không lên tiếng, thì trong lòng không nhìn được mà lên tiếng.

“Trên người anh có phải luôn mang theo nhẫn kết hôn không?”

“.” Đây chính là vấn đề cô suy tư nửa ngày?

Sáng sớm tỉnh lại, thấy trên tay mình thêm một chiếc nhẫn lóng lánh, không phải là mùng rờ như điên, không phải là cảm động không hiểu, chỉ là nhìn chiếc nhẫn hồi lâu, rồi sau đó hỏi một vấn đề ngoài ý liệu như vậy.

“Mỗi ngày anh đều cất chiếc nhẫn ở trên người có mệt hay không?”

Khóe mắt của Giang Dĩ Thành nhảy lên, “Lo trước khỏi hoạ.” (có phòng bị trước sẽ tránh được tai hoạ)

Mạnh Giai cẩn thận nhìn vẻ mặt của anh, khóe miệng co quắp động đậy một chút. “Học trưởng, em đang suy nghĩ, đến tột cùng có phải là trước kia anh che giấu quá tốt, hay là em quá chậm lụt không?”

“Em quá trì độn.” Anh không chút lưu tình mà cho ra đáp án trực tiếp mà chân thật nhất.

Cô nắm chặt tay phải, sau đó từ từ buông ra, tháo chiếc nhẫn trên tay trái.

Anh nhanh chóng nắm lấy tay của cô, sắc mặt rất đen, rất tối. “Tiểu Giai ——” cô đang khiêu khích với ranh giới cuối cùng của anh.

Mạnh Giai như không có việc gì mà vuốt chiếc nhẫn mấy vòng, sau đó bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Cầu hôn không phải đều là không khí lãng mạn, có hoa hồng cùng bữa ăn tối dưới ánh nến, cùng một người đàn ông thâm tình chân thành. . . .” Nào có ai thừa dịp người ta ngủ mà len lén đeo chiếc nhẫn lên trên tay đối phương?

“Em thích như vậy?” Anh hỏi như xác nhận.

Cô khó có được nghiêm túc mà nghiêng đầu suy nghĩ, rồi lắc đầu, “Cũng không phải, chính là cảm thấy như vậy hình như mới là bình thường, nào có ai giống như anh vậy chuyện gì cũng đều làm ở trên giường.”

Ánh mắt của Giang Dĩ Thành lóe lên. Quả thật hai lần cầu hôn đều là ở trên giường sau khi vận động.

Cô phản ứng nhanh một cước đá anh xuống giường, lấy cái mền che kín lại, rồi ho hai tiếng, mới ở dưới ánh mắt buồn bực của anh lúng ta lúng túng nói: “Túng dục hại thân, phải có chừng có mực.”

Khóe miệng anh hơi run.

“Hơn nữa thời gian không còn sớm, dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị đến sân bay đi.”

Giang Dĩ Thành rốt cục nói không ra lời.

Mạnh tiểu thảo ở thời khắc mấu chốt vẫn là phản ứng mạnh mẽ như vậy, anh cũng không hoài nghi.

14. Chương 14

Đại sảnh sân bay ——

Lý Tế Hoa nhìn chằm chằm lên tay trái có thêm chiếc nhẫn của em gái, anh vội vã chạy tới đưa tiễn nên trong mắt muốn phóng hoả.

Mạnh Giai không để lại dấu vết mà bước đi, chặn ở trước Giang Dĩ Thành. “Anh hai, không phải nói công ty có mở cuộc họp sao, tại sao lại tới đây?”

Lý Tế Hoa túm tay của cô, giọng nói mang theo tức giận không thể che giấu. “Rốt cuộc là hấn làm thế nào mà lừa gạt em? Tối hôm qua không phải là hấn làm chuyện gì chứ? Bằng không các người biết tám năm rồi, sao em lại đột nhiên đáp ứng hấn như vậy?” Anh biết có vài tên đàn ông vì muốn đạt được mục đích, chuyện hèn hạ vô sỉ gì cũng làm được.

Sắc mặt của Giang Dĩ Thành trầm xuống.

Mạnh Giai không được tự nhiên mà ho khan một tiếng, “Không phải vậy, vốn là định ở Nhật Bản đính hôn, kết quả là ba xảy ra tai nạn, nên em không đợi anh ấy đến Nhật Bản thì đã vội vã bay tới Mỹ rồi.”

Giang Dĩ Thành cúi đầu cong môi dưới, đối với sự bảo vệ của cô rất hài lòng. Mặc dù dây thần kinh của Mạnh tiểu thảo chậm chạp, nhưng bản năng phản ứng vẫn là chân thành.

“Sao lại cố tình sau khi gặp anh?” Lý Tế Hoa lông mày chau cao, ánh mắt phóng hỏa bắn về phía người đàn ông núp ở phía sau em gái.

Mạnh Giai không nhịn được nghiêng đầu mà trợn mắt nhìn người đàn ông phía sau một cái. Xem anh chọn thời gian kìa.

Giang Dĩ Thành mỉm cười mà chống đỡ. Em sớm đáp ứng không được sao.

Tại sao em phải đáp ứng chứ? Cô lấy ánh mắt đáp lại.

Tự em nói đi? Mắt của anh cười hỏi ngược lại.

Lý Tế Hoa dùng sức quay đầu em gái lại. “Trong mắt em còn có người anh trai này không?” Làm anh tức chết đi được! Lại ở trước mặt anh trình diễn ý nghĩ đen tối.

Quả thật cô rất mệt mỏi. “Anh hai, anh đủ rồi đó, đây là chuyện riêng của em!”

Anh bị đả kích lớn, “Em vì người đàn ông khác rống anh?”

Mạnh Giai liếc mắt, cúi đầu chấp nhận. “Anh hai, em còn chưa muốn lập gia đình, anh đừng ép em nhé.”

Ánh mắt của Giang Dĩ Thành sáng lên.

Toàn thân Lý Tế Hoa tràn ra cơn giận dữ, đã đột nhiên thu lại không còn một mống, thay vào đó là vẻ mặt phong thái tao nhã. “Giai Giai, ngoan, đừng xúc động, phải biết rằng xúc động là ma quỷ.”

Cô dùng sức gật đầu. Cái này đã thấm sâu vào trong người cô rồi, lúc ấy nếu không phải là xúc động, thì cô cũng sẽ không đem mình cho học trưởng con đại hồ ly kia.

Giang Dĩ Thành như có điều suy nghĩ.

“Anh cũng đừng xúc động, phải biết, nếu anh xúc động, em cũng không thể giữ vững bình tĩnh.” Cô giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, “Được rồi, anh hai, không có gì thì anh trở về công ty đi, bọn em cũng sắp lên máy bay rồi.”

Lý Tế Hoa lướt qua em gái nhìn sang Giang Dĩ Thành, “Chăm sóc con bé tốt.”

Anh gật đầu, “Tôi biết.”

“Bây giờ tôi vẫn chưa tiếp nhận cậu.”

Giang Dĩ Thành chỉ nở nụ cười.

“Giai Giai, từ trước đến giờ thần kinh của em khá lớn, chuyện lập gia đình là lớn như vậy, ngàn vạn phải nhớ rõ, nhất định phải báo cho anh hai biết, đừng bị người bán còn giúp nhân số tiền.” Lý Tế Hoa tận tình khuyên bảo.

“Em sẽ tận lực bán người khác kiếm tiền, anh đừng lo lắng.” Mạnh Giai cam đoan.

Anh thâm trầm xúc động rồi vỗ vỗ vai em gái.

Giang Dĩ Thành cúi đầu che giấu ý cười trong mắt. Mặc dù Mạnh Tiểu Thỏ vẫn dùng hình ảnh khiến cho người ta dễ dàng lừa gạt, nhưng muốn bán cô cũng cần phải có đầy đủ vận khí cùng với thần kinh mạnh mẽ.

Lý Tế Hoa đi ba bước thì quay đầu lại dùng thị lực mạnh mẽ bắn quét qua em gái.

Mãi cho đến khi bóng dáng anh trai biến mất trong tầm mắt, thì cuối cùng Mạnh Giai cũng thở ra, vỗ ngực tự mình nói, “Hô, cuối cùng cũng đuổi đi được anh trai dở hơi này.”

Suy nghĩ một hồi, Giang Dĩ Thành vẫn là không nhịn được hỏi câu, “Tiểu Giai, anh ấy vẫn như vậy phải không?”

Cô ít có lộ ra vẻ mặt nhớ lại, chỉ là vẻ mặt rất phức tạp. “Từ lúc em có trí nhớ thì vẫn cứ như vậy đi.” Cô thật sự vô lực, lại chỉ có thể tiếp nhận, nhất là sau khi mẹ qua đời, anh trai càng thay đổi nghiêm trọng hơn.

Anh khẽ hôn xuống trán cô, giọng nói mang theo ý cười khó có thể che giấu. “Khổ cực em rồi.”

“Ai, là mạng thì phải chịu.”

Giang Dĩ Thành đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía sau, trong nháy mắt con người híp lại có chút không vui thoáng qua.

Nơi đó có một người đàn ông lẳng lặng đứng, dáng ngoài xuất sắc cùng khí chất xuất chúng khiến cho hẳn ta được người khác chú ý, không phải là Hoắc Thanh Lam thì là ai.

Hình như là có phát hiện điều gì đó, Mạnh Giai theo ánh mắt của anh nhìn sang, sau đó hơi nhếch môi.

“Chúng ta đi vào thôi.” Giang Dĩ Thành quyết định tránh đi.

Cô gật đầu đồng ý.

Chỉ là chờ máy bay của bọn họ bay, thì Hoắc Thanh Lam mới biết mình vẫn muốn nhiều hơn.

Âm nhạc êm dịu tung bay ở trong phòng, ánh mặt trời rơi ánh sáng vào căn phòng, có người thoải mái vùi ở trên ghế sa lon gặm quả táo đọc sách, tựa như một con mèo lười biếng.

Cuộc sống của Mạnh Giai vẫn có vẻ tùy tính, mới vừa trở về Mỹ thì cô đã không thích ứng được với tác phong của mọi người ở nhà họ Lý, cuối cùng cô kiên trì chuyển ra ngoài ở.

Rắc rắc một cái, quả táo đã mất đi một góc, sách trong tay cô cũng lật qua một trang.

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, cô vùi ở trên ghế sa lon không nhúc nhích.

Không lâu lắm thì cửa được kéo ra, rồi có người đi vào.

Giang Dĩ Thành xách hai túi đồ bỏ vào phòng bếp, rửa sạch tay, sau đó tới ôm cô vào trong ngực, thân nhiên liếc mắt vào manga ở trong tay cô.

Kể từ khi cô biết bí mật ở thư phòng bị lộ ra, thì ngược lại sau đó không còn che che giấu giấu nữa, trực tiếp quang minh chánh đại xem.

Mạnh Giai chỉ điều chỉnh tư thế để chịu một chút, tiếp tục thưởng thức manga BL của mình, không thêm quan tâm về mặt cùng với ý tưởng trong lòng của người ở sau lưng.

Cô cảm thấy mình tương đối khoan hồng độ lượng rồi, không vì anh tự mình lực lợi việc riêng tư của mình mà trở mặt, cũng đủ để cho anh mang ơn rồi. Còn về phần anh đánh giá cùng với thái độ về sở thích của riêng cô, thì cô không cần phải kiêng dè suy nghĩ.

Thấy cô chuyên tâm xem, Giang Dĩ Thành đã nắm quả táo cô đang cầm trong tay, lại gần rồi gặm một miếng lớn.

Sau đó, Mạnh Giai thuận tay đưa tới khoe miệng cắn thì đã gặm đến hết.

Phản ứng của cô rất thẳng, xoay người đem quả táo còn dư lại một ít nhét vào trong miệng học trưởng, sau đó lấy một quả táo khác từ trên bàn trà tiếp tục gặm.

Giang Dĩ Thành lấy quả táo trong miệng vứt bỏ, sau đó như không có việc gì mà nói: “Ngoài cửa đặt một bó hoa hồng rất lớn.”

Động tác gặm quả táo của Mạnh Giai ngừng lại, dùng sức nhai mấy miếng táo ở trong miệng, giọng nói mang theo vài phần khó chịu: “Hắn thật đúng là bất khuất.”

Anh gỡ mái tóc, trong lòng cũng có chút khó chịu.

“Đừng để ý đến hắn, hắn có tiền thích tặng thì tặng đi.”

Giang Dĩ Thành trầm mặc, sau đó đứng dậy cầm báo hôm nay đưa cho cô, giọng điệu rất là ảm đạm. “Em xem tờ báo một chút đi.”

Cô vốn không muốn nhận, nhưng nhìn sắc mặt anh thì nhận lấy.

CEO tập đoàn tài chính Minh Viễn vì yêu dừng lại Đài Loan

Một tựa đề lớn màu hồng phấn trong nháy mắt chói chang làm mù mắt Mạnh Giai, đâm vào làm da đầu cô tê dại.

Khó trách mấy ngày nay ngoài cửa hình như có chút xôn xao, cô còn tưởng rằng là do học trưởng làm ra động tác gì mới chọc cho truyền thông chú ý, kết quả lại là chính do hoa đào của cô.

Nhưng, tựa đề lớn tiếp theo càng làm cho cô nín chặt ngực ——Tổng giám đốc Xương Đạt đính hôn, người may mắn chuẩn bị kết hôn?

Cô tóm lấy cà vạt của Giang Dĩ Thành, túm anh đến trước chân, mũi kề mũi, trán chống trán, hơi nóng tỏa ra hoà vào nhau.

Mạnh Giai cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Tin tức là do anh thả ra ngoài?”

Giang Dĩ Thành thuận tay kéo lỏng cà vạt, thuận thế hôn lên môi cô hai cái, mới cười nói: “Dù sao cũng phải có chút đáp lại mới đúng, nào có đạo lý bị vậy còn thụ động để bị đánh.”

Sắc mặt của cô vẫn là khó coi. “Lôi em lên làm cái gì?”

“Em là nhân vật chính mà.” Giọng điệu của anh không nghiêm chỉnh, tay từ vạt áo T shirt rộng rãi của cô tham tiến vào, cầm lấy dây dầm trước ngực cô, hí mắt hài lòng.

Thân thể của Mạnh Giai run rẩy một chút, muốn đẩy anh ra, lại bị anh áp đảo lên trên ghế sa lon.

“Buông tay.” Tay của anh đã theo bụng trơn nhẵn của cô trượt vào quần lót, ngón tay thuần thục vuốt ve hoa hạnh, sau đó cúi đầu chận lại miệng của cô.

“Ồ.” Cô tức giận mà giãy giụa, lại khiến cho anh càng động tình hơn.

Rất nhanh chóng, Giang Dĩ Thành đã lột cô sạch sẽ, còn mình cũng cởi quần dài cản trở xuống, nút áo của áo sơ mi chỉ còn lại một cái chưa mở, một mảng cơ ngực phơi bày ra ngoài, tản ra một loại hấp dẫn nguy hiểm, chán chường và tao nhã.

Hơi thở của Mạnh Giai hơi dồn dập, muốn đá văng anh, lại bị anh bắt được mắt cá chân, dùng sức nâng ột chân, sau đó thẳng tiến vào thân thể của cô.

Cô bởi vì anh mạnh mẽ mà có lực va chạm vào nên có chút hít thở không thông, trái tim đập quá nhanh, cuối cùng cũng không khống chế được mà kêu lên.

Động tác của Giang Dĩ Thành có chút điên cuồng, gần như muốn cả người vùi vào thân thể của cô.

Mạnh Giai thở hào hển, đầu ngón tay cào ở sau lưng anh khẽ run lên, mới vừa rồi cô gần như cho rằng mình sẽ chết với cái loại vui thích cực hạn đó.

“Khốn kiếp.” Cuối cùng cô cũng có cơ hội mắng ra tiếng.

Anh vuốt ve da thịt của cô, không lên tiếng.

“Anh biết rõ bên ngoài còn có ký giả, mà còn ở trong phòng khách làm loạn?” Nghĩ đến ký giả ở mọi nơi, thì cô hơi run rẩy.

“Vị trí này bọn họ không thấy được.” Giang Dĩ Thành mang theo nụ cười thấp giọng nói.

“Anh đừng tới đây nữa.” Khóe mắt liếc về tờ báo trên bàn, chân mày cô hơi vặn.

“Để cho người đàn ông kia thừa cơ mà vào sao?” Giọng điệu của anh lộ ra nguy hiểm.

Mạnh Giai nhú chặt chân mày, “Thật phiền phức.” Nếu như hai người bọn họ kích tình bốn phía, cô cảm thấy rất thú vị, nhưng nếu như mình cũng là một trong những nhân vật chính, thì tưởng kịch này cũng rất phiền lòng.

Nhưng mà. Cô nhăn nhăn mũi, nhẹ nhàng cắn môi dưới, đột nhiên có chút không thích hình ảnh học trưởng và người đàn ông khác ở chung một chỗ ở trong đầu mình.

Ánh mắt rơi vào trên người đàn ông đang đề ở trên mình. Bộ dạng anh rất tốt, vóc người đẹp, lại có năng lực, thể lực. . . . rất mạnh. Mặt của Mạnh Giai không khỏi phiếm hồng, chỗ thân thể hai người kết hợp có chút nóng như lửa, trông mắt cô quét qua, đưa tay ôm cổ của anh.

Giang Dĩ Thành nhẹ nhàng hoạt động hạ thân, anh dán lên môi của cô, giọng nói trở nên khàn khàn trầm thấp: “Em nói cái gì?”

Cánh môi mềm mại đã giam miệng của anh lại, thân thể mềm mại dán sát vào anh.

Gỗ ngày xưa làm ra ghế sa lon bởi vì động tác của người trên đó quá lớn mà phát ra tiếng vang hơi nhỏ, mà dấu vết ở trên đó đã biểu hiện ra nó đã muốn rời khỏi vị trí vốn có rồi.

15. Chương 15

Đạn tấn lương tuyệt (hết gạo sạch đạn) là khái niệm gì? Bây giờ thì Mạnh Giai cũng cảm nhận được sâu sắc.

Trong nhà một hột cơm cũng không có, nhưng mà muốn đi ra cửa thì có thể sẽ lọt vào khủng bố bao vây, cô cũng rất muốn như con rùa trốn vào trong vỏ của chính mình.

Ánh mắt rơi vào điện thoại di động lẳng lặng nằm trên ghế sa lon, cô phiền não tóm lấy tóc. Học trưởng đáng ghét trong lúc này lại không có ở Đài Loan, bây giờ ngay cả người đưa nguyên liệu cứu viện cho cô cũng không tìm được.

Sau khi xoay tròn ở phòng khách mấy vòng, cuối cùng là không thể duy trì niềm tin vì sự mạnh mẽ của mình mà chết đuối được, nên Mạnh Giai thay quần áo quyết định ra cửa. Trước đó, cô đã chuyển cái ghế đến sát tường liếc nhìn rồi.

Trên đường phố yên tĩnh, nhìn hai bên không có ai, cũng không có động tĩnh gì khác —— ngoại trừ ngoài cửa có một bó hoa hồng làm cho người ta phiền lòng.

Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, nhưng bây giờ vào trong mắt cô thì chỉ cảm thấy đó là phiền toái, mà còn là một đại phiền toái không bỏ rơi được.

Nhanh chóng lách ra cửa, sau khi cẩn thận đi một đoạn đường, thì tim của Mạnh Giai mới buông xuống. Xem ra chiến lược co đầu rút cổ không lộ diện của cô đã có hiệu nghiệm, những người đó hẳn là đã đi rồi.

Cô đưa tay vỗ ngực một cái, rồi thở ra thật dài.

Cô đáp xe đến Nhạc Gia Phúc mua đồ dùng hàng ngày, rồi quyết định phải mua thật đầy đủ, bây giờ cô không thích ra cửa, hơn nữa tình hình bây giờ vẫn còn phiền toái như vậy.

Đang chuyên tâm so sánh hai túi bóng cá thì trước mắt đột nhiên lại thêm một túi, cô sửng sốt, rồi từ từ ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy Hoắc Thanh Lam mỉm cười với cô.

Khóe mắt cô co rút dữ dội, rồi rũ mắt xuống lãnh đạm nói: “Tôi đã chọn xong.” Cô tiện tay đem một túi bóng cá ném vào xe đẩy, rồi muốn rời khỏi tủ đông.

Hoắc Thanh Lam đưa tay đặt lên trên xe đẩy ngăn cô rời đi, thấp giọng cười nói: “Gặp mặt chính là có duyên, cần gì rời đi gấp như vậy?”

Mạnh Giai dùng sức đẩy xe mấy cái nhưng cũng không động đậy, không thể làm gì khác hơn là buông tha, thẳng thắn không kiêng kỵ mà nói với anh ta: “Hoắc tiên sinh, tôi thật sự không biết nên nói gì với ngài,” ngừng một lúc, “Chúng ta không phải là người một đường.”

“Em là em gái của Tế Hoa, cần gì tự coi nhẹ mình?”

Cô nghe vậy thì bật cười, trong mắt lóe lên một tia mỉa mai. “Hoắc tiên sinh hình như cũng không rõ lắm nhà chuyện của chúng tôi.” Cô cũng không có ý định nói rõ ràng với anh ta.

Anh ta không đồng ý mà cười cười, sóng vai đi cùng với cô chậm rãi đẩy xe. “Dựa vào địa vị bây giờ của anh không cần phải kết hôn để đạt bất kỳ mục đích nào.”

“Tôi cũng không cần phải leo lên cành cây cao, cuộc sống bây giờ của tôi tốt vô cùng.” Thuận tay bỏ một hộp cá chim trắng ưa thích vào bên trong xe đẩy.

“Gần đây sao không ra khỏi cửa?”

“Để cho ký giả bao vây cũng không phải là chuyện tốt.”

Hoắc Thanh Lam cười cười có vẻ hiểu, “Không thích hoa hồng sao?”

Mạnh Giai không trả lời chỉ nói: “Tôi đã có vị hôn phu.”

Anh ta không có nhận lời này của cô, từ trên giá bên cạnh tiện tay cầm hộp đậu hủ bỏ vào trong xe đẩy.

Hai người sóng vai đi chậm chậm, nam anh tuấn nữ thanh tú, thính thoảng thấp giọng nói một đôi lời với nhau, người con trai phong độ nhẹ nhàng mặc bộ tây trang hàng hiệu, giúp đỡ chọn lựa đồ bỏ vào xe đẩy, cũng không vì có lúc người nữ chọn lựa quá lâu mà khuôn mặt lộ vẻ bất mãn.

Chăm sóc, anh tuấn, tiền nhiều, người con trai giống như Bạch Mã Vương Tử vậy đã tự nhiên hấp dẫn người khác chú ý đến, rất nhiều ánh mắt hâm mộ rơi vào trên người con gái ở bên cạnh anh ta.

Mạnh Giai chuyên tâm mua đồ, đối với những chuyện khác không thèm để ý đến.

Hoắc Thanh Lam cũng không thèm để ý cái nhìn của người ngoài, trong khoảnh khắc tia sáng đèn huỳnh quang ở chỗ bí mật quen thuộc lóe sáng thì trong mắt lóe lên nụ cười.

Đến quầy thu tiền, Mạnh Giai vẫn còn đang lấy đồ ở trong xe đẩy ra, thì anh ta đã đưa thẻ vàng cho cô thu ngân.

Cô cau mày nhìn hai mắt anh ta, cuối cùng cũng không nói gì, nhìn cô thu ngân đem toàn bộ đồ bỏ vài túi, sau đó đưa tay xách.

Anh ta vượt lên trước một bước, nhấc mấy túi lớn vào trong tay, cười nói với cô: “Đi thôi, nào có đạo lý mà để cho em mang đồ.”

Mạnh Giai khước miệng hơi run, cuối cùng là hơi nhếch môi, rồi gật đầu một cái. “Làm phiền.”

Ra khỏi Nhạc Gia Phúc, thì cô muốn đến ven đường gọi xe.

“Đi thôi, anh đưa em về.”

Nhìn anh ta xách đồ tự mình đi đến chiếc xe cách đó không xa, cô do dự một lúc rồi từ từ đi qua theo.

Chỉ thuận tiện ngồi một chuyến xe, cũng không nên quan trọng quá.

Rất nhanh chóng, Mạnh Giai đã hối hận quyết định của mình.

Hoắc Thanh Lam không đưa cô về, mà chở cô đến ở một nhà hàng cơm Tây.

Thấy anh ta mở cửa xe, tao nhã lễ độ làm ra tư thế ‘ xin mời ’, giọng điệu của cô không vui. “Hoắc tiên sinh, tôi không đói bụng, anh hãy đưa tôi về nhà đi.”

“Ai, thật vất vả mới cùng đi ra ngoài ăn bữa cơm, chắc không quá đáng chứ?”

Mạnh Giai sa sầm mặt, không nói lời nào.

Thấy cô không chịu xuống xe, Hoắc Thanh Lam khom lưng cười cầm lấy tay của cô, định kéo cô xuống xe.

Cô vội vàng rút tay về, rồi bất đắc dĩ xuống xe.

Anh ta cười.

Xuống xe, cô nhìn bảng hiệu nhà hàng Tây, lại cúi đầu nhìn quần áo của mình, thở dài. “Anh làm khó tôi.”

Hoắc Thanh Lam đóng cửa xe lại, chỉ chỉ một tiệm trang phục cách đó không xa, cười nói: “Đi thôi.”

Mạnh Giai đã không còn gì để nói rồi, cô cũng biết bọn họ đều là người dễ tâm như vậy.

Đó là một tiệm trang phục hàng hiệu, tất cả y phục đều là sản phẩm của quý mới, thiết kế mới mẻ độc đáo đặc biệt, đương nhiên giá tiền cũng không rẻ.

“Tiểu thư vóc người đẹp, mặc bộ y phục này rất đẹp.”

Cô không thể chịu được, chỉ vì ăn bữa cơm mà mua một bộ quần áo, cô thật sự cảm thấy quá tốn kém.

Nhìn cô không có ý thử lại một bộ, Hoắc Thanh Lam cũng không cưỡng ép, đưa thẻ qua, lại giúp cô mang túi đựng quần áo.

“Tiểu thư, bạn trai ngài thật sự quan tâm.”

“Anh ta không phải là bạn trai tôi.” Cô cũng không muốn gánh cái hiểu lầm này.

Nhân viên cửa hàng cười cười, không nói nữa.

Hai người ra khỏi cửa tiệm, thì Hoắc Thanh Lam trước tiên mang quần áo cô đã thay thả vào trong xe, rồi mới cùng nhau vào nhà hàng Tây.

Dùng cơm thì Mạnh Giai im lặng.

Hoắc Thanh Lam cũng không nói gì, hai người im lặng mà ăn xong một bữa cơm.

Cho đến lúc ra khỏi nhà hàng Tây, thì cô mới thở dài một hơi.

“Em không thích ăn cơm tây?”

Giọng nói ở gần trong gang tấc truyền vào trong tai, Mạnh Giai sợ hãi thiếu chút nữa đã hét toáng lên.

Cô đưa tay vỗ vỗ lồng ngực của mình, khó nén buồn bực mà nghiêng đầu tránh người bên cạnh. “Hoắc tiên sinh có chuyện gì?”

“Không thích ăn cơm tây?”

“Quá hình thức.” Cô thần nhiên đáp lại, không lộ quá nhiều cảm xúc.

Hoắc Thanh Lam rửa thầm trong lòng, Lý Tế Hoa cậu được lắm, lại còn nói em gái cậu thích nhất ăn cơm tây.

“Không bằng ngày mai anh mời em đi ăn món Trung Quốc?” Anh ta tranh thủ khắc phục.

“Không cần, thời gian đã không còn sớm, vẫn là đưa tôi trở về đi.” Cô chỉ muốn mau chóng hất anh ta ra, đã quá lười biếng để ứng phó với anh ta.

Đi hai bước không thấy anh ta động đậy, Mạnh Giai thở dài rồi xoay người nhìn anh ta.

“Hoắc tiên sinh, nếu bây giờ không được, thì tự tôi bắt tắc xi về vậy.”

“Nói gì chứ, dĩ nhiên là anh đưa em về.”

Tay nắm tờ báo phát run, bức ảnh trên thật là rõ ràng, sắc mặt của Giang Dĩ Thành lạnh như băng, mắt bốc lửa.

Hoắc Thanh Lam!

Một quyền nện lên trên bàn, ném tờ báo ra xa.

Lấy điện thoại di động ra nhấn rồi lại cúp, lập lại nhiều lần, cuối cùng rồi cũng chán nản mà vỗ lên bàn làm việc.

“Tổng giám đốc, ăn chút đồ ăn khuya đi.” Trần thư ký nói rồi từ bên ngoài đưa vào một phần, bỏ lên trên bàn. Ánh mắt liếc vào tờ báo trên mặt đất, không nói gì.

Một đơn vị chuyển phát nhanh quốc tế đưa tờ báo tới đây, nghĩ cũng biết không phải là chuyện tốt.

“Không muốn ăn.”

“Vậy không bằng nghỉ ngơi sớm một chút đi, mấy ngày nay anh đã không nghỉ ngơi rồi.”

Giang Dĩ Thành lắc đầu một cái, đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, nhắm lại mắt hơi khô, giọng nói cũng lộ ra một chút mệt mỏi không thể che giấu. “Nhiều chuyện rắc rối như vậy, làm sao ngủ được.”

“Tổng giám đốc, chuyện này rõ ràng là có người ở sau lưng giở trò quỷ, nếu không thì không thể nào có nhiều hợp đồng cùng xảy ra vấn đề như vậy.”

“Dĩ nhiên tôi đây biết.” Chẳng những có người đang ở sau lưng giở trò quỷ, mà tài lực của người này còn là vô cùng hùng hậu. Nhưng, nếu như cho rằng như vậy thì có thể ép anh bó tay, thì người đó cũng quá xem thường anh rồi.

Trần thư ký liếc mắt nhìn tờ báo trên đất, đột nhiên cũng rất muốn than thở. Đều nói hồng nhan họa thủy, quả nhiên mà.

Có vẻ làm cho người ta khó hiểu chính là, Tổng giám đốc phu nhân tương lai cũng không phải là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, vị Hoắc tiên sinh kia làm sao lại cần chết không buông đây?

“À, Tổng giám đốc, phía trên nói Mạnh tiểu thư là vị hôn thê của CEO Hoắc!” Khó trách Tổng giám đốc lại nổi giận, đây quả thực là đổi trắng thay đen, chiếc nhẫn trên tay Tổng giám đốc và trên tay Mạnh tiểu thư rõ ràng là cùng một đôi.

Giang Dĩ Thành hung hăng trừng mắt liếc anh chàng một cái, “Câm miệng.”

Trần thư ký tự thấy không có gì vui mà sờ sờ lỗ mũi.

“Được rồi, cậu đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi thăm Lữ chủ tịch.”

“Vậy tôi đi ngủ, Tổng giám đốc cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Giang Dĩ Thành, anh cầm điện thoại di động qua, do dự một lúc, rồi cuối cùng cũng phải nhanh chóng nhấn phím để gọi đi.

Không lâu sau, trong điện thoại di động truyền đến một giọng nói buồn ngủ, có một chút mơ hồ, có vẻ không tỉnh táo lắm.

“A lô, ai vậy?”

“Tiểu Giai, anh.”

“Học trưởng, ” người ở bên kia kinh ngạc giương cao giọng, “Trẻ như thế mà anh vẫn chưa ngủ sao?”

“Hôm nay em ngủ sớm vậy.”

“Đừng nói nữa, phiền muốn chết.”

“Sao thế?” Giọng của anh rất bình tĩnh, nhưng tay đã siết điện thoại di động rất chặt.

Được một lúc không có tiếng đáp lại, Giang Dĩ Thành đang cho rằng sẽ không thu tin gì thì cô nói chuyện.

“Học trưởng, anh thành thật nói cho em biết, rốt cuộc trên người em có ưu điểm gì, tại sao anh yêu thích em?”

“Không biết, bất tri bất giác thích thôi, lúc phát hiện muốn hỏi hận cũng đã chậm.”

“ ” Bây giờ cô không nên trông cậy vào lời nói xuôi tai gì của anh.

“Bộ dáng không phải là đặc biệt xinh đẹp, tính tình cũng không dịu dàng, coi như hơi đáng yêu đi. ”

“Thật là tủi thân anh.” Mạnh Giai không nhịn được mà cãi.

“Khá tốt, ăn thì cũng đã ăn, cũng không phun ra được, luôn luôn tìm một chút an ủi mình .”

Cô sắp học máu. “Giang Dĩ Thành, anh có thể đi chết đi.”

Anh bị cấu kính của cô chọc cười. “Tức giận rồi?”

“Chờng nào thì anh về Đài Loan?” Cũng đã đi công tác hơn một tuần rồi, đột nhiên cảm thấy rất nhớ anh.

“Một mình khó ngủ à?” Anh không đứng đắn mà nói.

Trong nháy mắt trán của Mạnh Giai nổi gân xanh, hô hấp nặng nề, không ngần ngại mà cắt đứt cuộc trò chuyện. Không thương tiếc ném điện thoại di động xuống đất, cắn răng nhìn chằm chằm các góc ngách ở trong phòng một cái rồi phún khí.

Giang Dĩ Thành gọi qua nữa, thì điện thoại đã tắt, sắc mặt của anh sa sầm. Đúng là không nên chọc giận tiểu bạch thỏ này, tên Hoắc Thanh Lam đó còn đang ở bên cạnh như hổ rình mồi.

Sau khi dạo bước hai vòng, anh dùng tốc độ nhanh nhất lên mạng.

Đối phương không có online, anh bỗng cứng người ngồi ở trong ghế, quên hôm nay cô đi ngủ sớm.

Mạnh tiểu thỏ đang giận nên ném hư điện thoại di động của mình, rồi ở trên giường lớn lăn qua lăn lại thật lâu, sau đó mặc cho đầu tóc rối bời, mà vọt vào thư phòng, mở Computer, login, tìm người.

Giang Dĩ Thành, anh ngon lắm, dám nói em một mình khó ngủ, bây giờ em đi tìm người đàn ông ngủ cùng em, ngủ ngon, tạm biệt.

Lạch tạch đánh chữ xong, rồi gửi đi, sau đó hỏa tốc logout, hoàn toàn không chờ đối phương trả lời.

Tắt máy vi tính, lại từ thư phòng vọt tới phòng khách, sau đó quẹo vào phòng bếp, cô bị tức đến mức đói bụng.

Lúc Mạnh tiểu thỏ đang mài dao cắt băm sên soẹt hầm cách thủy nấu, thì Giang học trưởng ở nước Thái xa xôi nóng nảy.

Cô ấy lại dám nói tìm đàn ông ngủ. Thật sự là con thỏ nóng nảy muốn người rồi!

Mạnh Giai thu dọn lại tờ báo thì phát hiện ra một tờ báo cũ, sau đó thì cô nổi giận.

Ảnh chụp đăng trên báo, rõ ràng là cô và Hoắc Thanh Lam ở tiệm trang phục chọn y phục, ở siêu thị mua đồ cũng bị người chụp lén, thậm chí còn có hình ảnh dùng cơm ở nhà hàng Tây.

Đối với tinh thần chuyên nghiệp của đám chó săn, cô vẫn rất khâm phục, nhưng mà đối với trí tưởng tượng vô cùng phong phú của bọn họ, thì bây giờ cô vô cùng cảm hận.

Trời mới biết cô và cái tên họ Hoắc đó hoàn toàn không có quan hệ, lúc nào thì trở thành vị hôn thê của anh ta rồi?

Nhìn chiếc nhẫn trên tay mình một chút, khoe mắt của Mạnh Giai nhảy lên. Chiếc nhẫn này rõ ràng là do học trưởng mua, lúc nào thì đổi thành của tên họ Hoắc rồi?

Mạnh Giai giận thật rồi, cô cầm điện thoại di động mới mua, gọi cho anh hai.

Vừa được nói, thì tiếng gầm gừ quen thuộc xuyên thấu màng nhĩ, về mặt Lý Tế Hoa vốn đang nghiêm túc mở hội nghị quản lý thì bỗng dịu dàng liền, mang theo bao dung cùng cương chịu nói: “Giai Giai, thế nào rồi?”

“Nhân phẩm của cái tên họ Hoắc đó quá kém, sao anh lại làm bạn với thứ người như thế? Anh hai, em lấy làm hổ thẹn dùm anh.”

Về mặt của Lý Tế Hoa nhăn nhó. Anh bị em gái khinh bỉ rồi, mà liên lụy anh chính là tên bạn tốt của mình.

“Hắn chọc tới em như thế nào?”

“Hắn tuyên bố với bên ngoài em là vị hôn thê của hắn.”

Anh cũng muốn gầm thét. “Hắn muốn chết phải không?”

“Em cũng cảm thấy thế.”

“Anh đang họp, một lúc nữa sẽ nói chuyện với em.”

“Không cần, em chuẩn bị đi ngủ, không có thời gian tán gẫu với anh, có thời gian thì anh mang hắn trở về Mỹ đi, thật là làm cho người ta không vui.”

Nghe thấy trong điện thoại di động truyền tới âm bạn, Lý Tế Hoa bật cười một lát. Giai Giai vốn là người như vậy, phát tiết xong rồi thì trốn, một chút cũng không lo lắng người bị phát tiết có nói lại hay không.

16. Chương 16

Mạnh Giai kết thúc trò chuyện rồi đem tất cả tờ báo trong nhà buộc chặt sau đó xách ra ngoài, cả người mang theo lửa giận, cô mặc quần áo ở nhà đi về phía thùng rác cách nhà không xa.

Đem tờ báo trên tay ném vào, lúc trở về đi chưa được hai bước, thì thấy một chiếc xe màu đen không quá xa lạ lái đến trước cửa nhà mình.

“Mạnh tiểu thư.”

Quả thật là âm hồn bất tán, Mạnh Giai từ trước đến giờ đều tôn trọng hòa bình, thì đột nhiên lúc này muốn đề xướng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Nhìn mặt cô không thay đổi đi qua bên cạnh mình, tự mình mở cửa vào nhà, Hoắc Thanh Lam ở phía sau cô vội vàng chống một tay lên cửa sắp đóng.

“Hoắc tiên sinh có chuyện gì?”

“Anh thật sự đáng ghét như vậy sao?”

Cô lạnh lùng nhìn anh ta, “Tôi không biết mình có gì để người thích như vậy.” Rốt cuộc anh ta thích cái gì ở cô đây?

“Anh yêu em.”

“Xin miễn thứ cho kẻ bất tài.”

“ Tại sao em không chịu cho anh một cơ hội?”

“Giữa tôi và học trưởng không có vị trí của anh.”

“Danh tiếng của anh trước kia không được tốt.” Anh không thể không thừa nhận cái nguyên nhân lớn nhất này chính là làm ình bị người ta ghét.

“Chuyện đó không liên quan đến tôi.” Cho dù là anh hai nhà mình, cô cũng chỉ thỉnh thoảng mới nhắc nhở một câu đừng liều mạng quá, cẩn thận thận hư thôi.

“Anh thích em.”

“Nghiêm chỉnh mà nói, chuyện này cũng không liên quan đến tôi,” Mạnh Giai cau mày nhìn anh ta, “Chẳng lẽ người yêu thích tôi, thì tôi nhất định phải có đáp lại sao, trên đời này không có đạo lý đó. Quan trọng nhất chính là, tôi cho rằng anh thích tôi hoàn toàn là do cảm thấy kỳ lạ, trước đó tôi không biết anh, sau đó anh đột nhiên nhảy ra nói yêu thích tôi, chuyện này quá buồn cười.”

Về mặt của Hoắc Thanh Lam lộ ra đau đớn, giọng nói cũng khàn đi. “Thời điểm tình yêu tới luôn làm cho người ta không kịp ứng phó.”

“Thật văn nghệ.” Cô không hề xúc động.

“Giang Di Thành có gì tốt chứ? Năm đó cũng là em lấy tiền giúp hắn, nếu không thì nhà họ Giang hoàn toàn không có hi vọng trở mình.”

Mạnh Giai lạnh mặt và cứng rắn nói: “Anh điều tra tôi?”

“Anh chỉ là quan tâm em.”

“Dùng danh nghĩa quan tâm mà có thể muốn làm gì thì làm sao?” Học trưởng biết cô lâu như vậy, có nhiều nghi vấn như vậy, nhưng chưa từng điều tra cô, cô không nói, anh ấy cũng không hỏi

“Em xem”

Đột nhiên nhìn thấy một túi giấy đưa tới trước mắt mình, Mạnh Giai có chút hồ nghi, cuối cùng vẫn là đưa tay nhận lấy.

Mở túi giấy ra, là một xấp hình, cô cau mày lấy ra nhìn.

Ảnh chụp chủ yếu là một đôi nam nữ, nam là Giang Dĩ Thành, nữ là một cô gái xinh đẹp có khí chất tao nhã, trên người lộ ra hơi thở rất sắc sảo.

Cô nhanh chóng lấy tấm tiếp theo ra nhìn, đôi môi mím thật chặt, áp khí trên người càng lúc càng thấp.

Khi cô nhìn xong tất cả hình, thì cô thần thờ ngẩng đầu nhìn anh ta. “Anh muốn nghe tôi nói cái gì?”

“Hắn cũng không chung tình với em.”

Hai tay của Mạnh Giai vòng ngực, tư thế không thực nữ, ánh mắt híp lại, giọng nói trong veo lạnh lùng mở miệng, “Trung Quốc có câu tục ngữ nói thật hay.”

“Cái gì?” Hoắc Thanh Lam có chút không rõ là cô muốn nói cái gì.

“Mèo không thể không ăn trộm thịt, cho tới bây giờ tôi cũng không cho rằng học trưởng sẽ là Liễu Hạ Huệ thứ hai.”

Anh ta trong một lúc nói không ra lời.

“Hoắc tiên sinh còn có chuyện khác sao?”

Hoắc Thanh Lam ổn định lại tâm trạng, mỉm cười nói với cô: “Anh biết bây giờ tâm tình của em không tốt.”

Cô lạnh lùng nhìn anh ta.

“Em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Hừ”

“Có muốn anh đi vào ngồi với em một lúc hay không?”

Cô vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Vây ngày mai có phải sẽ thêm một tin tức hay không hả?”

Sắc mặt của anh ta hơi thay đổi.

“Hoắc tiên sinh, ” Mạnh Giai nghiêm túc nhìn anh ta, “Tôi không thích anh, một chút cũng không thích, tôi vẫn cho rằng anh chỉ cảm thấy mới mẻ và đùa chơi với tôi thôi, nể mặt anh hai tôi, tôi cũng không muốn làm khó anh, luôn nghĩ mấy ngày nữa anh không còn hứng thú thì cũng không sao, nhưng anh vẫn có ý như vậy?”

Hoắc Thanh Lam nhú mày.

“Có lẽ trước kia ở trong đám phụ nữ mọi việc anh luôn đều thuận lợi, cho nên ở chỗ tôi đụng phải đĩnh nên cảm thấy mới mẻ, nhưng mà, chờ cảm giác mới mẻ lui đi thì cái gì cũng không còn, mấy cô gái trước kia của anh không phải đều là như vậy phải không?”

Anh không có phản bác.

“Tôi chỉ là một cô gái bình thường, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình thường, cái vòng luẩn quẩn đó của các người tôi không thích, thật sự không thích.” Cuối cùng, cô tăng thêm giọng điệu nhấn mạnh.

“Nhưng chính bản thân em ở trong cái vòng này.”

“Tôi họ Mạnh, không phải họ Lý.” Cô nhắc nhở anh ta lần nữa.

“Đều như nhau.”

Mạnh Giai không nhịn được gượng cười. “Tôi cũng không muốn nhiều lời với anh, tóm lại, chúng ta không thích hợp, cho dù tôi và học trưởng không thể ở chung một chỗ, thì hai chúng ta cũng tuyệt đối không có khả năng, loại đàn ông như anh tôi cực kỳ ghét.”

Về mặt anh ta buồn bã.

“Xin lỗi, tạm biệt.” Nói xong, cô dùng sức đóng cửa lại.

Hoắc Thanh Lam đứng yên thật lâu.

Mà Mạnh Giai nắm chắc túi giấy kia chạy về phòng, dùng sức đóng cửa lại, sau đó cả người chống ở trên cửa từ từ trượt xuống ngồi.

Hai tay ôm lấy đầu gối, chui trong đó ngồi thật lâu.

Không biết lúc nào thì rơi lệ ra ngoài, ngấm ướt cả quần áo của cô.

Hình ở trong túi giấy vãi đầy mặt đất, cô gái trong hình hoặc tao nhã hoặc mềm mại hoặc nụ cười quyến rũ lấp lờ ở trước mắt cô, cuối cùng, cô dùng sức đá một cước, hình bay tứ tung.

Nhận được chuyển phát nhanh thì Giang Dĩ Thành đang phát sốt.

Chờ thấy nội dung trong chuyển phát nhanh, thì anh gấp đến độ tháo kim tiêm truyền nước biển ở trên cánh tay ra, máu từ trên mu bàn tay chảy ra.

“Tổng giám đốc, anh đừng gấp gấp mà, chữa bệnh trước quan trọng hơn.” Trần thư ký luống cuống.

“Khụ. Cô ấy sẽ nghĩ loạn.”

“Sẽ không đâu, Mạnh tiểu thư là người rất thông minh.” Trần thư ký nói mà không dám tin. Chuyện như vậy vốn đã khó nói rồi, ở trong mắt tình nhân một viên cát cũng không tha, chỉ cần mằm móng hoài nghi mọc rễ nảy mầm, thì đó chính là cơn sóng thần.

“Cậu không hiểu đâu.” Nếu như cô gọi điện thoại tới rống anh mắng anh chửi vắn anh, anh cũng không lo lắng, nhưng cô không nói tiếng nào chỉ là đem hình chuyển phát nhanh tới đây, làm cho anh không khỏi sợ hãi.

“Nhưng bây giờ anh bệnh thành như vậy, hoàn toàn không thể bay về.” Trần thư ký nói thực tế.

Giang Dĩ Thành nhục chí mà ngã ngồi ở trên giường.

Trần thư ký vội vàng gọi y tá tới giúp anh ghim kim lại lần nữa.

“Nếu không, anh điện thoại cho Mạnh tiểu thư giải thích một chút đi.” Nhìn thấy bộ dạng của sếp hoảng loạn, thì Trần thư ký có lòng tốt đề nghị.

Giang Dĩ Thành lấy điện thoại di động gọi đi, nhưng đã chuyển sang giọng nói hệ thống.

Sắc mặt của anh lập tức khó coi.

Lúc này Trần thư ký cũng không dám nói gì, chỉ sợ kích thích đến cấp trên.

Nhưng, lúc quay mặt sang, thì anh chàng vào toilet gọi điện thoại.

Nhận được điện thoại của Trần thư ký thì Mạnh Giai rất kinh ngạc: “Trần thư ký có chuyện gì sao?”

Cô đem số điện thoại của học trường thiết lập từ chối không tiếp điện tới, không nghĩ tới đổi thành thư ký của anh gọi tới.

“Tổng giám đốc bị bệnh, bệnh rất nặng.”

Tay Mạnh Giai cầm điện thoại di động lập tức nắm chặt. “Bệnh gì? Sao lại ngã bệnh?”

Vừa nghe giọng điệu này, thì Trần thư ký bỗng có động lực. “Nóng rần lên, người cũng bị cháy khét luôn.”

“Anh hãy chăm sóc anh ấy thật tốt.”

“Mạnh tiểu thư, cô xem ——” Trần thư ký cố ý dừng lại một chút, “Bên này còn rất nhiều chuyện phải làm, cô có thể tới đây giúp chăm sóc Tổng giám đốc mấy ngày không?”

Cô muốn hoàn toàn cự tuyệt, nhưng lời nói đến khóe miệng làm thế nào cũng không phun ra được, vì vậy cô im lặng.

“Mạnh tiểu thư, Tổng giám đốc gần đây bề bộn nhiều việc mệt chết đi được, anh ấy không có thời gian để suy nghĩ chuyện khác đâu, cô đừng hiểu lầm anh ấy.”

“Mướn người chăm sóc anh ấy đi.” Trần thư ký cứng họng.

“Cứ như vậy đi, tôi cúp.”

Trần thư ký thấy điện thoại bị cắt đứt, thì thở dài. Xem ra Tổng giám đốc phu nhân thật sự rất tức giận.

Mà Mạnh Giai cúp điện thoại thì tinh thần không tập trung dạo bước trong nhà.

Cô đang định hai ngày nữa sẽ lên đường đến Thái thì nhận được một phần chuyển phát nhanh.

Là đĩa CD, cô có chút buồn bực, mang theo vài phần bất an mà đem CD bỏ vào DVD.

Khi thấy hình ảnh một đôi nam nữ ở trên giường, thì cô tức giận đến phát run cả người, một cước đá bay bàn trà ở phòng khách, sau đó ôm chân phải bị mình đạp lật móng lên mà nhảy kêu đau.

Cái thế giới này đàn ông xấu quá nhiều, cô không nghĩ ra là, lúc cô đụng phải một cực phẩm, thì lại thấy chứng cứ bản chất xấu xa của đàn ông, rốt cuộc ông trời ghét cô đến mức nào, mà liên tiếp đả kích cô như vậy?

Hai ngày nay, ngoài cửa cuối cùng cũng không có hoa hồng tiến công, cô đang vui mừng vì tên Hoắc Thanh Lam cực phẩm đó rốt cục cũng chịu bỏ qua, thì kết quả lập tức đấu tranh rồi thắng cấp thay đổi triều đại.

Mạnh Giai thật sự ầm ức .

17. Chương 17

Chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời, là dùng một kẻ bất lương vào nhà, khi chuông cửa của mình vang lên.

Mạnh Giai khắp khênh đi ra, thấy người ở ngoài cửa thì xoay người muốn trở vào nhà.

“Mạnh tiểu thư, tôi sắp rời khỏi Đài Loan .”

Cô dừng bước lại, suy nghĩ rồi mở miệng nói: “Hoắc tiên sinh đi đường cẩn thận.”

“Có thể mở cửa để cho tôi gặp mặt một lần cuối hay không?”

Mạnh Giai nhìn chằm chằm vào cửa một lúc, rồi cuối cùng quyết định nể mặt anh hai nhà mình mở cửa.

Khi cửa đang đóng chặt được mở ra, thì trong mắt Hoắc Thanh Lam lóe lên một tia sáng.

Tay cô đỡ cửa, cũng tùy thời chuẩn bị đóng cửa lại, nhìn người đàn ông đứng ở bên ngoài rồi nói: “Hoắc tiên sinh đi thông thả.”

Sau một khắc, anh ta tiến lên một bước, dùng sức đẩy cửa ra rồi cựa khì thế không thể ngăn trở mà ôm chặt lấy cô.

Một khắc đó, Mạnh Giai vô cùng hối hận.

Lời nói của anh hai rất đúng, đàn ông, đều là sói.

Lúc khoảnh khắc bốn cánh môi kề nhau, thì cô trợn to mắt ngạc nhiên.

Thừa dịp cô đang kinh hãi thì Hoắc Thanh Lam không chút do dự mà cạy hàm răng cô ra, hấp thu ngọt ngào ở trong miệng cô.

Ném thấy trong miệng có mùi vị mằn mặn, thì anh ta giật mình ngậy người, từ từ buông môi cô ra, nhìn nước mắt cô chảy dài, đôi môi đau đến mức phát run.

“Mạnh Giai ——”

“Cút ——” chân của cô.

Rốt cục phát hiện thấy cô có gì đó không đúng, tiếp theo một cái chớp mắt thì anh ta đã chèn lên eo ôm lấy cô.

Cô bị dọa đến mức kinh hãi, “Hoắc Thanh Lam anh muốn làm gì?”

“Đưa em đi bệnh viện.”

Mạnh Giai ngây người, đến lúc ngồi vào xe của anh ta rồi, thì cô cũng phản ứng kịp, giơ mu bàn tay lên dùng sức lau miệng, mặt lạnh tựa đầu qua một bên.

Trên đường Hoắc Thanh Lam không nói gì.

Cô bị anh ta ôm chặt đến bệnh viện .

Đá lật móng ngón chân, nhưng lại đi tìm một bác sĩ ngoại khoa xem vết thương của cô, Mạnh Giai cảm thấy tên Hoắc Thanh Lam này thật sự là rất điên cuồng, điều này làm cho cô nghĩ đến tiểu thuyết tình yêu và trong tiểu thuyết có vai nam chính tà mị kiêu căng, không có gì mà làm không được.

Không muốn nghĩ đến, nhưng vừa nghĩ đến, thì càng cảm thấy anh ta thật sự hoàn toàn phù hợp với giả thiết trong đó, ngay cả đặc tính ngựa đực kia cũng phù hợp hoàn mỹ.

Sau đó nghĩ đến mình bị anh ta cưỡng hôn, thì cô lại ôm thùng rác ới đến hôn mê.

“Bác sĩ, cuối cùng thì cô ấy bị sao? Có nặng lắm không?” Hoắc Thanh Lam rất lo lắng, ánh mắt phức tạp, tình hình của Mạnh Giai làm cho anh ta nghĩ đến một khả năng vô cùng không tốt.

Bác sĩ nghe chẩn đoán bệnh cẩn thận, rồi sau đó phán đoán. “Không có gì nghiêm trọng, vì trong tư tưởng có ý muốn nôn mửa, nên trở về nghỉ ngơi một chút là được.”

Mạnh Giai ới đến mức ngay cả mặt cũng cạn sạch, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt bối rối.

Do Hoắc Thanh Lam kiên trì , nên cô phải nằm ở bệnh viện truyền một chai nước biển.

Cuối cùng bị anh ta cứng rắn mang lên xe đưa về nhà.

Sau khi về nhà, cô dùng hết một cây kem đánh răng để làm khoang miệng được sạch sẽ, đến nỗi chà ra máu cũng không chịu dừng lại.

Cơn ác mộng quái rầy cô cả đêm, cho tới ngày hôm sau, Mạnh Giai thức dậy thì đã khuya rồi.

Cầm tờ báo lên nhìn, thì sắc trời đã tối mờ rồi, cô rót ỉnh ly trà sữa, vùi lên trên ghế sa lon định nhìn xem có tin tức gì mới không.

Vị hôn thê của Hoắc Thanh Lam đang có mang, phụng tử thành thân chuyện vui gần!

Một dòng tựa đề màu sáng, làm cho cô thiếu chút nữa bị sặc.

Lúc nhìn đến hình ở trên đó, thì cô tức giận đến mức huyết áp cũng tăng cao.

Cô đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, nôn mửa, kết quả cô thành nữ nhân vật chính của xì căng đan lần nữa.

Mạnh Giai rốt cuộc cũng hiểu rõ một chuyện, Hoắc Thanh Lam chính là thần xui xẻo trong đời cô, cô biết Giang Dĩ Thành tám năm đều bình yên vô sự, nhưng kể từ lúc cái tên đại xui xẻo này xuất hiện, thì cuộc sống của cô tràn đầy tai nạn.

Điện thoại di động vang lên làm cô sợ hết hồn.

“A lô”

“Mạnh tiểu thư, cô mau đến Bangkok một chuyến đi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Nghe thấy giọng nói lo lắng của Trần thư ký, thì tim của Mạnh Giai chột nín chặt, sắc mặt cũng không tự giác mà biến trắng.

“Tổng giám đốc, bệnh của Tổng giám đốc không tốt rồi.”

Cô quỳnh lên, chân bị thương lại đụng phải bàn trà, đau đến mức nước mắt lại rớt xuống, “Cuối cùng thì anh ấy bị làm sao?”

“Cô hãy tới đây một chuyến đi, ” Giọng nói của Trần thư ký mang theo cầu khẩn, “Mạnh tiểu thư, mặc kệ giữa cô và Tổng giám đốc có vấn đề gì, hãy chờ anh ấy hết bệnh rồi nói có được hay không, bây giờ ——”

“Tôi sẽ đi qua đó.” Mạnh Giai nhanh chóng quyết định.

Cúp điện thoại rồi, cô mới phát hiện tay của mình không khống chế được mà run rẩy , mấy lần đứng dậy, thì chân lại mềm nhũn mà ngồi liệt trở về.

Anh ấy không có việc gì đâu.

Cô không nhịn được mà tự nhủ, nhưng nước mắt vẫn không khống chế được mà rớt xuống đất, lau cũng lau không được.

“Học trưởng, anh không được có chuyện nha.” Cô lão đạo từ trên ghế salon đứng dậy, trở về phòng lại vội vàng vàng cầm hộ chiếu bóp da, cái gì cũng không thèm thu dọn, đã chạy ra cửa bắt xe chạy thẳng tới sân bay.

Cô không biết mình đã làm thế nào để chịu đựng mấy giờ trên máy bay, cảm giác cả người đều có chút hoảng hốt, tâm trí không ổn định.

Máy bay hạ cánh, thấy Trần thư ký tới đón thì cô vội bước đi, bởi vì động tác quá lớn nên ảnh hưởng đến vết thương, cô đau đến mức mở miệng ra lạnh khí.

Vừa nhìn tư thế cô đi bộ, thì Trần thư ký cũng sợ hết hồn, vội vàng đưa tay vịn cô, nhìn lại cô ngay cả rương hành lý cũng không cầm, thì không nén nổi kinh ngạc. “Mạnh tiểu thư, cô cứ như vậy mà bay tới sao?”

Mạnh Giai nhìn túi nhỏ trên người mình, cũng biết là quá mức đơn giản rồi. “Đi gấp, thiếu cái gì thì ở chỗ này mua vậy.”

Trần thư ký nghĩ cũng phải, rồi vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

Vừa vào phòng bệnh, thấy thân ảnh không nhúc nhích nằm ở trên giường bệnh, thì chân của Mạnh Giai giống như mọc rễ, nửa bước cũng không bước được, cổ họng căng lên, nói không ra một chữ.

Trong ấn tượng thì học trưởng chưa từng có suy yếu như vậy.

Nước mắt lướt qua gò má rồi không tiếng động mà lăn xuống, còn cô thì hoàn toàn không có cảm giác.

Trần thư ký ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Vốn chỉ là nóng rần lên, sau lại chuyển thành viêm phổi.” Tình hình không lạc quan lắm.

Mạnh Giai rút cục cũng mở được bước chân, thần thờ ngồi xuống ghế ở bên giường.

“Cô ở lại với Tổng giám đốc, tôi còn có chút việc phải làm.”

Cô lặng lẽ gật đầu một cái.

Mạnh Giai ngồi một mình ở bên giường bệnh thật lâu, nhìn khuôn mặt gầy đi, thì nước mắt đổ xuống rào rào, từ từ đưa tay cầm một bàn tay của anh.

“Học trưởng, sao anh lại bệnh thành như vậy?” Cô đem mặt dính vào trên mu bàn tay hơi lạnh của Giang Dĩ Thành, nhắm mắt lại để giảm bớt cơn đau sưng đau khó chịu. “Anh nói đi anh đã bệnh thành như vậy rồi, vậy làm sao mà lâu lỏng cùng với phụ nữ chứ?”

Khóe miệng cô nâng lên một độ cong giễu cợt. Hoắc Thanh Lam làm như vậy thật sự có ý nghĩa sao?

Tay Giang Dĩ Thành khẽ run lên.

“Đối với anh vẫn là rất khó chịu.” Người đàn ông của cô tại sao có thể nằm cùng với người phụ nữ khác chứ, cho dù là bị thiết kế cũng không được.

Lo lắng cả đường, mệt mỏi cả đường, rồi lại khóc nửa ngày, cuối cùng Mạnh Giai cũng nằm ở bên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Lúc Trần thư ký đẩy cửa đi vào, thì thấy cấp trên đang tựa vào đầu giường tay lật văn kiện, Tổng giám đốc phu nhân tương lai ngồi bên cạnh chuyên tâm gọt quả táo.

“Tổng giám đốc, hôm nay anh đã khá hơn rồi nhỉ.”

“Ừ, chuyện xử lý thế nào rồi?”

“Trên căn bản thì không có vấn đề gì, tài chính cũng đã đến nơi.” Nói chuyện đồng thời, anh chàng không nhìn được mà liếc mắt về phía Mạnh Giai.

“Cậu có chuyện hỏi Tiểu Giai?”

“Thì có chút tò mò.” Trần thư ký thản nhiên thừa nhận.

“Vậy cậu hỏi đi.” Giang Dĩ Thành cười lắc đầu, tiếp tục xem văn kiện.

Mạnh Giai nghiêng đầu, cau mày nhìn mặt Bát Quái của Trần thư ký. “Hỏi cái gì?”

“Mạnh tiểu thư, cô chính là đại cổ đông thần bí thứ hai của công ty đó sao?” Anh vẫn không thể nào tin tưởng, nhưng mà ba ngày trước lúc Tổng giám đốc hôn mê, thì cô chính là lấy thân phận đại cổ đông thứ hai của công ty đi gặp người ta ký hợp đồng.

Cô xiên một miếng táo đưa tới phía Học trưởng.

Giang Dĩ Thành nghiêng người qua, trực tiếp cắn chặt miếng táo vào trong miệng.

Cô lấy dao gọt trái cây trong tay xiên vào miếng táo còn lại, đưa tới bên miệng anh, ở bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Tự mình cầm gặm đi.”

“Mạnh tiểu thư ——” Trần thư ký cảm thấy mình chẳng những không được để ý tới, mà còn bị kích thích.

Bởi vì Tổng giám đốc nhà anh ở ngay trước mặt của anh, thản nhiên nắm lấy tay của Tổng giám đốc phu nhân tương lai, đem miệng tiến tới gặm quả táo, rồi còn phóng ra tia chớp nữa.

Mạnh Giai cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, cô nghiêng đầu nhìn Trần thư ký một cái, nói: “Lúc ấy có tiền thì làm đầu tư, mà Tổng giám đốc của các anh là Học trưởng của tôi, tôi vẫn tương đối tin tưởng anh ấy.”

Trên mặt của Trần thư ký không khỏi toát ra kinh ngạc. Wow, có thể cứu vãn nguy cơ tài vụ của một công ty, đó không phải là một số tiền nhỏ, cậu nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra Mạnh tiểu thư là người có tài sản đến mức này.

“Có phải cảm thấy tôi không giống người có tiền hay không?”

Anh chàng thành thật gật đầu.

Mạnh Giai hí mắt cười. “Như vậy có vẻ dễ dàng lừa được trộm nha, rất an toàn.”

Giang Dĩ Thành cười ra tiếng.

Trần thư ký hơi chần chờ để xin chỉ thị, “Tổng giám đốc, thật sự muốn trở về Đài Loan ngay bây giờ?”

“Ừ.”

“Có cần chờ thêm mấy ngày, dưỡng bệnh cho khoẻ hay không?”

“Vẫn là nên về nhà nghỉ dưỡng đi, ở bên ngoài không tiện lắm.”

Anh chàng không nói gì nữa, mà xoay người đi ra ngoài làm thủ tục xuất viện.

Trần thư ký vừa rời đi, thì Mạnh Giai lập tức thu hồi tay lại, sồn sột sồn sột, lấy dao gọt trái cây xiên lên miếng táo rồi ăn vào trong bụng của mình.

Trong mắt Giang Dĩ Thành lóe lên bất đắc dĩ. “Tiểu Giai, vẫn còn giận anh sao?”

Phản ứng của cô chính là liếc mắt về phía anh, đem hột ném đi, rồi lại một lần nữa cầm quả táo lên bắt đầu gọt da, mà không thèm để ý đến anh.

Anh dùng thái độ khách quan ngay thẳng chỉ ra sự thật. “Tiểu Giai, em xem, người khác phục vụ bệnh nhân đều là ốm đi hoặc là tiêu tụy chẳng hạn, nhưng em phục vụ anh mấy ngày, thì anh nhìn thể nào cũng thấy em giống như sống rất vui vẻ?”

Cô trừng mắt, “Em tiêu tụy ốm yếu đối với anh có ích lợi gì chứ?”

Giang Dĩ Thành nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu. “Quả thật là không có, nhưng cũng có thể trên tâm lý thì sẽ tương đối thoải mái một chút.”

“Điển hình tâm tính không thẳng bằng.”

“Làm người phải có lương tâm.”

“Em rất có lương tâm.” Cô hùng hồn nói.

“Mặc dù để cho em nhìn thấy vài hình ảnh không tốt lắm, nhưng mà em ở Đài Loan hình như cũng không có cô đơn lắm.”

“Em một mình khó ngủ chứ sao?” Lửa giận của cô liền xuất hiện.

“Còn nhớ thù sao?” Giang Dĩ Thành đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương.

Mạnh Giai trong lòng buồn bực lại gặm hết một quả táo, sau đó kéo cái ghế về phía sau cách một đoạn thật xa, do dự một hồi lâu rồi mới ngẩng đầu nhìn anh.

Nhìn động tác liên tiếp này của cô, tim của Giang Dĩ Thành liền treo lên, có loại dự cảm không tốt lắm.

“Chuyện đó. . . .” Cô đứng là có chút khó mà mở miệng, quả nhiên, da mặt cô vẫn là không dày hơn Hoắc Thanh Lam. “Chính là em không có chú ý nên mới bị Hoắc Thanh Lam cường hôn.” Với tư tưởng xấu xa của Hoắc Thanh Lam, thì cô cảm thấy vẫn là mình nên mua bảo hiểm trước.

Không khí trong phòng bệnh trong nháy mắt đã xuống thấp, Giang Dĩ Thành thiếu chút nữa bẻ gãy bút trong tay.

“Mạnh — Giai —”

Cô híp mắt theo dõi sắc mặt xanh mét của anh, không sợ chết nói: “Học trưởng, trước kia anh từng có phụ nữ nào khác không?” Thật ra thì cô vẫn luôn tò mò.

Giang Dĩ Thành không tự nhiên mà dời tầm mắt đi.

“Có rất nhiều sao?”

Sắc mặt của anh càng đen hơn, nhin rồi lại nhin, cuối cùng cũng thấp giọng gầm thét, “Không có, gặp phải em chính số kiếp của cuộc đời anh.”

“Mặc dù em không tin tưởng lắm, ” cô không nhìn sắc mặt đen như mực của đối phương. “Nhưng mà em cũng không muốn về sau nghĩ đến chuyện này thì ghê tởm muốn ới.”

Anh nhượng mảy chờ đợi câu sau.

Mạnh Giai nhú lông mày, vẻ mặt căm giận nói: “Chỉ cần vừa nghĩ tới bị tên kia hôn qua, thì em ghê tởm muốn nôn mửa, cái miệng kia đã bị bao nhiêu phụ nữ gặm qua rồi, thật là ghê tởm.”

Giang Dĩ Thành nhìn cô nói không ra lời. Được rồi, anh biết logic suy nghĩ của Mạnh tiểu thỏ luôn luôn khác, nhưng mà như vậy —— anh đột nhiên thấy mình may mắn vì đã giữ mình trong sạch.

“Em ới?” Anh hỏi cẩn thận.

“Ới đến mặt cũng đi ra.” Đau muốn chết.

“Anh ta ở đó?”

“Ừ”

“Không thay đổi sắc mặt?”

“Em nào có thời gian mà để ý đến hần, ới đến độ đứng lên không nổi nữa mà.”

Tiểu bạch thổ nhà anh quả nhiên không phải người bình thường chịu đựng được, đoán chừng Hoắc Thanh Lam đã bị đả kích không nhẹ rồi, nhưng thật sự thì tâm tình của anh rất tốt, đối với hần ta không đồng tình gì cả.

“Tên Hoắc Thanh Lam này rất phiền toái.” Nói đến tên này thì anh cũng không nhịn được mà cau chặt chân mày.

18. Chương 18

Mạnh Giai nghiêng đầu suy tư một lúc, rồi mới không xác định mà hỏi: “Không phải là hần ta cũng ra tay với công ty chứ?”

Giang Dĩ Thành gạt đầu một cái. Cô không hỏi, anh sẽ không chủ động nói. Cô hỏi, anh cũng không có ý định lừa gạt cô.

Cô lại lấy một quả táo tới gọt, trầm mặc một hồi lâu rồi mới ngẩng đầu lên lần nữa. “Muốn em làm cái gì không?”

Nhìn quả táo bị cô gọt đã hoàn toàn thay đổi, khoe miệng anh hơi cong lên rồi trả lời, “Không cần, đây là chiến tranh giữa đàn ông.”

Mạnh Giai nắm chắc dao gọt trái cây, “Nếu như nhà họ Lý ra mặt ——”

“Không cần.” Giang Dĩ Thành lập tức chặn lại lời của nàng. “Em không thích, đừng miễn cưỡng mình.”

“Nhưng.” Công ty là tâm huyết của anh. Cô không nói câu sau.

Nếu như có vạn nhất, thì cô không muốn anh khó chịu, càng không muốn sau này có một ngày anh hận cô.

“Không có gì, nhưng mà làm ăn vốn là có nguy hiểm.” Mà kế hoạch của anh và Tử Hàn cũng muốn thu lưới rồi, lúc đối phương nhận định anh tứ cố vô thân, vô lực phản kích, thì lúc đó dành lực để phản kích lại, đây mới là tác phong của anh.

Mạnh Giai cúi đầu tiếp tục gọt trái táo.

“Tới đây, ngồi vào bên cạnh anh.”

Cô ném hột táo ở trong tay vào thùng rác, rút tờ giấy ra lau tay, rồi đứng dậy ngồi xuống bên giường bệnh.

Giang Dĩ Thành đưa tay ôm cô, cười nói: “Em vẫn không thích chuyện trên thương trường, làm chính em là được rồi. Hơn nữa, em sẽ ghét bỏ anh khi hai bàn tay trắng sao?”

Cô tựa đầu vào trong ngực anh, buồn buồn nói: “Anh lại không thích em nuôi anh.” Có lúc lòng tự ái của đàn ông lại là thứ luôn làm cho người ta phát điên.

“Tại sao không? Như vậy không phải sẽ làm cho vài người nổi trận lôi đình sao?” Anh cười khẽ ở bên tai cô.

“Giang Dĩ Thành ——” cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh hôn xuống trán cô, rồi mỉm cười nhìn cô. “Đồ ngốc, anh sẽ không vì những thứ kia mà buông tha em, tiền không có thì có thể kiếm lại, nhưng mà vợ không có, thì anh kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng có ý nghĩa gì đâu?”

Mạnh Giai đưa tay ôm hông của anh, lầm bầm nói lên nghi vấn, “Anh nói xem rốt cuộc hần ta yêu thích em, hay là vì thích anh mới phá rồi?”

Gân xanh trên trán của Giang Dĩ Thành nổi lên, híp đôi mắt có chút nguy hiểm mà để sát vào bên tai cô. “Mạnh — Giai —” anh vậy mà lại quên cô thích nhất là những thứ đó.

“Em nghĩ không ra hẳn ta yêu thích cái gì ở em chứ, cũng có nghĩ tới các hướng khác, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thì cũng chỉ còn lại nguyên nhân này.” Cô không cho là mình nghĩ sai.

Anh gần như muốn học máu, anh nghĩ, nếu mà Hoắc Thanh Lam nghe được cái kết luận này của cô thì nhất định hẳn ới còn nhiều hơn nữa.

“Anh cũng đã nói em không có ưu điểm gì để cho người ta thích mà.” Đúng lúc cô lòi chuyện cũ.

Anh rất bất đắc dĩ mà trấn an, “Thật ra thì em vẫn có ưu điểm .”

“Là cái gì?”

“Rất chân thành.”

Mạnh Giai trực tiếp dùng đầu đụng đầu của người nào đó, tiến hành một cái tiếp xúc thân mật.

“Anh không cần thành thật như vậy.” Sao cô lại đem mình giao cho loại đàn ông này chứ, quả thật là mất để cho con sò dấn rồi.

Giang Dĩ Thành cười lên ha ha. Trêu chọc Mạnh tiểu thỏ thật sự là chuyện cực kỳ thú vị.

Vừa xuống máy bay, nghênh đón bọn họ chính là đèn flash lóe lên.

Mạnh Giai bị chói mắt nên cũng không mở ra được, vì thế đưa tay chắn ở trước mặt.

Vẻ mặt của Giang Dĩ Thành không thay đổi, chỉ là đưa tay ra che cô, rồi che chở cô đi ra ngoài.

“Tổng giám đốc Giang, tập đoàn Xương Đạt có phải xuất hiện nguy cơ tài vụ hay không?”

“Mạnh tiểu thư không phải là vị hôn thê của Hoắc tiên sinh sao, tại sao bây giờ các người lại ở cùng nhau?”

“”

Các loại câu hỏi đều đồng loạt xông tới.

Giang Dĩ Thành vẫn trầm mặc, cuối cùng thì Trần thư ký ở lại giải đáp câu hỏi của ký giả, còn anh và Mạnh Giai lên xe rời đi.

Sắc mặt Mạnh tiểu thỏ thật sự không tốt, không nói tiếng nào mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh tựa vào chỗ ngồi phía sau mà nhắm mắt dưỡng thần, thân thể của anh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, ngồi máy bay mấy giờ, nên lúc này cũng cảm thấy mệt mỏi .

Thấy không khí chỗ hai người ngồi phía sau âm u, thì tài xế cũng không dám nói nhiều.

Chờ xe dừng ở dưới lầu chỗ ở của Học trưởng thì Mạnh Giai mới mở miệng nói: “Em về nhà.”

Giang Dĩ Thành cau mày nhìn cô, sau đó không nói lời nào rồi lòi cô xuống xe.

Tài xế vội vàng đạp chân ga lái xe đi.

“Giang Dĩ Thành, anh đừng quá đáng nha.” Bây giờ cô đang rất tức giận, nên mới không muốn ở dưới một mái hiên với anh.

“Anh còn chưa hết bệnh.” Anh nói từ tốn.

“Liên quan gì tới em”

“Coi như liên quan tới em đánh rắm đi.”

Mạnh Giai ghen hòng. Quả nhiên người nào đó đã vô lại đến cảnh giới nhất định rồi, đúng là có thể ganh đua với kẻ điên Hoắc Thanh Lam được rồi, giờ khắc này cô chợt hiểu .

Giang Dĩ Thành thừa dịp cô im lặng suy nghĩ mơ hồ thì kéo người vào thang máy, rồi lại kéo về nhà mình.

Hai người im lặng ngồi ở trên ghế sa lon cả nửa ngày, cuối cùng, vẫn là Mạnh Giai đánh vỡ sự ngưng trệ lâu dài giữa hai người.

“Em không thích như vậy.” Cuộc sống ở dưới đèn flash, cuộc sống trở thành tiêu điểm của người khác đều không phải là ai ai cũng thích.

Anh than nhẹ một tiếng, mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái Dương. “Đây cũng không phải là anh muốn.”

“Nhưng anh làm như vậy rồi.”

Giang Dĩ Thành nhìn thẳng vào cô một lúc, rồi sau đó đưa tay kéo cô từ phía đối diện tới, kéo vào trong lòng ngực mình, không quan tâm đến cô đang giãy giụa mà siết chặt cô, thấp giọng nói: “Chuyện biến thành như vậy, cũng không phải là anh hi vọng.”

Mặt của Mạnh Giai hơi nhăn nhó, nghiêng răng mãi, “Em biết, đều là do tên khốn kiếp Hoắc Thanh Lam này.” Nếu không phải là anh ta, thì chuyện không đến mức như thế này.

Cô không cần đoán cũng biết kế tiếp bên ngoài sẽ bình luận gì về cô, một phụ nữ vòng quanh hai tình anh kinh doanh trong xã hội thượng lưu, thật là diễn cương quá mức đến nỗi rối tinh rối mù, so với phim bộ chiếu lúc tám giờ còn biến đổi bất ngờ hơn.

“Anh hơi đói.” Cầm anh tựa lên đỉnh đầu của cô làm nũng.

“Đi ngủ đi, ngủ thiếp đi thì sẽ không đói bụng.” Tâm tình cô không tốt nên cự tuyệt làm nữ đầu bếp.

“Chọc em tức giận là người khác, giận chó đánh mèo sẽ không tốt.”

“Trong đám người chọc em còn có một phần của anh, đừng phủ nhận.” Cô không để cho anh giả vờ ngớ ngẩn.

“Anh là bị động.”

“Chẳng lẽ là em đáng đời?” Cô đẩy anh ra, nhúu mày trừng mắt nhìn anh hỏi, ý là trả lời không đúng thì sẽ nhào tới cắn xé.

Giang Dĩ Thành sờ sờ lỗ mũi, ngẫm nghĩ sắp xếp từ ngữ, cuối cùng vẫn là nói trắng ra: “Sớm kết hôn thì sẽ không có chuyện.”

Mạnh Giai giận dữ, đẩy anh ngã ở trên ghế sa lon, vẫn còn không cam lòng mà đạp hai chân anh, sau đó giống như gió xoáy mà đi vào phòng khách, hung hăng đóng cửa lại.

Anh nằm ngửa ở trên ghế sa lon, hơi híp mắt, đương môi hơi cong, rất là tùy ý mà cất cao âm lượng nói: “Đừng khóa cửa, anh có chìa khóa đó.”

Đáp lại anh là tiếng vang nện đồ vào cửa phòng.

Mạnh Giai ở trong phòng một mình buồn bực cả nửa ngày, suy nghĩ một chút lại không cam lòng, đi tới cửa bên nhặt gối đầu trên đất lên rồi tiện tay ném trở về trên giường, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Giang Dĩ Thành nằm trên ghế sa lon, hình như vẫn là cái tư thế trước khi cô đi.

Cô hồ nghi nhìn hai mắt anh, sau đó đi tới, cúi đầu, nhìn thấy mắt anh nhắm lại hít thở đều đều, hẳn là đã ngủ thiếp đi rồi.

Lông mày thanh tú từ từ nhúu lên, cô xoay người đi đến phòng ngủ cầm lấy tấm chăn mỏng ra, rồi đắp lên cho anh.

Kéo cửa tủ lạnh ra, cho rằng bên trong ngoại trừ bia, thức uống, thì sẽ không thấy vật gì khác.

Kết quả, sau khi mở ra, thì cô thất kinh, lại có không ít rau dưa tươi.

“Gọi điện thoại bảo người giúp việc theo giờ mua.” Sau lưng truyền đến giọng nói buồn ngủ của Giang Dĩ Thành.

Mạnh Giai cau mày vừa lấy đồ ra, vừa nói: “Bệnh còn chưa hết, mà lại cứ như vậy đi ngủ, anh thật không muốn sống nữa hả?”

“Đau lòng sao?” Giọng điệu của anh không nghiêm chỉnh.

“Gan của em đau .” Bị tức .

Giang Dĩ Thành cười nhẹ, dịch tấm chăn mỏng, rồi nghiêng người nằm ở trên ghế sa lon, lấy tay chống đỡ đầu, nhìn cô đang bận rộn ở phòng bếp. “Tiểu Giai, em yêu anh tại sao lại không chịu gả cho anh chứ?”

“Anh ngủ đến hồ đồ rồi.” Tay đang xắt thức ăn của Mạnh Giai hơi dừng lại, rồi sau đó tiếp tục.

“Trốn tránh không giải quyết được vấn đề.”

Động tác trong tay ngừng lại, cô trầm ngâm một lúc lâu, sau lại than nhẹ một tiếng, và mang theo cô đơn nói: “Có thể chính là sợ hãi.”

“Chúng lo âu trước hôn nhân sao?”

“” Cô đột nhiên không muốn nói chuyện với anh.

“Chúng ta bây giờ chỉ còn thiếu đăng ký.”

“Cứ như vậy không tốt sao.” Cô nói ba phải. (sao cũng được)

“Cuối cùng thì em sợ cái gì chứ?”

Lại trầm mặc một lúc. “Năm đó mẹ em bệnh nặng nằm ở bệnh viện thì ba em ngoại tình, đêm mẹ chết thì ông ấy đang ở chỗ tình nhân, ” dừng lại một chút, rồi cô mới tiếp tục nói: “Ông ấy nói ông ấy yêu mẹ, nhưng ông ấy lại phản bội bà, lúc bà cần ông nhất thì. Lời thề là thứ không chịu được khảo nghiệm nhất.”

Chẳng biết Giang Dĩ Thành đi tới lúc nào nhưng đang ở phía sau ôm eo của cô.

Mạnh Giai cúi đầu, nước mắt rơi ở xuống thớt gỗ, “Lấy được sẽ phải mất đi, vậy không bằng chưa bao giờ lấy được, không có hi vọng thì cũng sẽ không thất vọng.”

“Tương lai cũng không ai biết trước được, không sợ hối hận sao?”

“Đã lựa chọn thì yêu lựa chọn của mình, cần gì phải hối hận chứ.”

“Nếu như có một ngày, anh thay đổi.”

“Dừng hỏi em, nên lo lắng là người kết hôn với anh.” Mạnh Giai dừng lại một chút, “Em có thể sống một mình rất tốt, cho dù cái gì em cũng không làm, nhưng đời này cũng không lo ăn mặc.”

“Em rất dễ thỏa mãn.” Như vậy ngược lại làm cho người ta không biết làm sao, không biết làm như thế nào mới có thể nắm bắt được cô.

“Bà nội em nói qua, người thoả mãn là người luôn vui vẻ.”

Giang Dĩ Thành ôm cô một lúc không lên tiếng. Từ nhỏ đã bị cho làm con thừa tự, cha mẹ nuôi mất sớm, cùng với bà nội sống nương tựa lẫn nhau, mặc dù áo cơm không thiếu, nhưng cuộc đời của cô kỳ thật lại rất lận đận, nhưng cá tính của cô lại được nuôi dạy cực tốt, bà nội nhà họ Mạnh là một bà lão thông minh.

19. Chương 19

Âm nhạc trong quán cà phê chậm rãi trôi đi, những người khách thấp giọng nói chuyện với nhau. Mạnh Giai đem từng cục từng cục đường bỏ vào trong cà phê, sau đó cầm muống nhỏ khuấy từ từ, phảng phất như đây mới là chuyện đáng chú ý duy nhất ở trên đời.

Hà Thục Ái ngồi ở đối diện nhìn sắc mặt có vẻ không tốt, cau mày nhìn cô ấy không coi ai ra gì mà chế biến tách cà phê có khả năng gần giống độc dược kia.

Tính nhẩn nại của Mạnh Giai từ trước đến giờ rất tốt, đó là thói quen ở một mình, đương nhiên cũng có thói quen giữ yên lặng và trầm mặc, người đối diện không mở miệng, thì cô có thể làm mình thành người câm.

“Mạnh tiểu thư cũng không tò mò vì sao tôi tìm cô ra ngoài à?” Cuối cùng vẫn là Hà Thục Ái không thể bình tĩnh nữa.

Mí mắt cũng không thèm nâng lên, cô thản nhiên mở miệng, “Tôi đang đợi Hà tiểu thư nói mà.”

“Cô có biết gần đây tình hình của Xương Đạt không tốt lắm không?”

Mạnh Giai lắc đầu.

Ánh mắt của Hà Thục Ái không còn nhìn được nữa mà mang theo chút trách cứ. “Nếu cô và Giang tổng ở cùng nhau, tại sao lại không quan tâm chuyện của anh ấy?”

“Anh ấy không cần.”

“Quả nhiên là người không quen với việc xã hội, người như cô vậy căn bản là không xứng ở lại bên cạnh anh ấy.”

“Chẳng lẽ Hà tiểu thư thì xứng sao?” Mạnh Giai rất tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên, ” Hà Thục Ái kiêu ngạo mà nâng cằm lên, mang theo vài phần đắc ý mà nói: “Chỉ cần Giang tổng cưới tôi, thì Hà thị của chúng tôi chính là hỗ trợ phía sau lớn nhất của anh ấy.”

Mạnh Giai bỗng nhiên tỉnh ngộ, “A, thì ra là bảo anh ấy bán mình.”

“Cô nói bậy bạ gì đó?”

Về mặt cô khó hiểu, “Tôi có nói bậy sao? Rõ ràng là Hà tiểu thư có ý này mà, muốn học trưởng cưới cô, thì nhà cô mới có thể giúp anh ấy, đây không phải là anh ấy lấy chính mình làm giao dịch sao? Cũng chính là bán mình biến tướng đó.”

Hà Thục Ái dùng sức thả tách cà phê trong tay lên lại trên bàn.

Mạnh Giai lại tiếp tục chậm rãi quấy cà phê của mình, về mặt dương dương tự đắc kích thích người đối diện mãnh liệt.

Thật vất vả mới đè xuống lửa giận của mình, Hà Thục Ái nói: “Cô đã không có năng lực giúp anh ấy, thì cũng đừng dựa vào bên cạnh anh ấy, nếu không là đồng nghĩa với việc cô hủy hoại anh ấy.”

Mặt cô lộ vẻ trầm ngâm, không đáp lời.

Hà Thục Ái không ngừng cố gắng, “Nếu như cô chỉ muốn tiền, thì tôi có thể cho cô.”

Mạnh Giai liếc cô ta một cái, rồi rũ mắt xuống. Tiền à —— từ lúc cô lên một tuổi, thì mỗi tháng đều có một số tiền xài vặt không nhỏ chuyển vào sổ tiết kiệm cho cô, sau đó anh hai cũng gia nhập vào đội ngũ gửi tiền, từ lúc nhỏ cô đã phú bà rồi mà. Có lẽ cô lo lắng chuyện khác, đúng là từ nhỏ đến lớn chưa từng phải lo lắng chuyện trả tiền.

Thấy cô không lên tiếng, Hà Thục Ái không khỏi cười lạnh một tiếng, “Cô quán lấy anh ấy không buông, không phải là vì tiền của anh ấy sao? Còn có CEO Hoắc, không phải là cũng bị cô dụ dỗ sao?”

Nghe thấy cô ta nhắc tới Hoắc Thanh Lam, thì Mạnh Giai không nhìn được mà chau chặc chân mày. Bây giờ cô mong muốn nhất chính là không nghe thấy tên người này, tất cả mọi chuyện đều là do anh ta đưa tới.

“Tôi và Hoắc Thanh Lam không có quan hệ gì.” Ánh mắt của cô lạnh xuống.

Hà Thục Ái sợ run lên, rồi lập tức nói tiếp: “Đó là chuyện của cô, tôi chỉ hỏi bây giờ cô có buông tay không?”

“Cái gì?” Cô biết rõ mà còn hỏi.

“Rời khỏi Giang tổng, tôi sẽ cho cô một khoản tiền.”

Mạnh Giai cau mày suy nghĩ, “Nếu là tiền chia tay, thì học trưởng đưa cho tôi có vẻ danh chính ngôn thuận hơn.”

“Cô ——”

“Tôi lấy tiền của Hà tiểu thư thì không thích hợp lắm, dù sao tôi cũng không phải là đồng tính luyến ái, nếu thật sự cảm tiền của cô, thì đối với thanh danh của tôi cũng không được tốt lắm.” Về mặt cô chân thành nói.

Nghe vậy, Hà Thực Ái tức giận tới mức phát run.

“A.” Ngược lại người bên cạnh nghe thấy lại không nhịn được đã cười ra tiếng.

Về mặt Hà Thực Ái kinh hoàng, từ từ quay đầu lại, thì trong một căn phòng chờ tao nhã ở phía sau bồn hoa, thấy có một thân ảnh cao ngất đang đi ra, khuôn mặt mỉm cười nhìn sang, nhưng cũng không phải nhìn cô ta.

Mạnh Giai len lén liếc mắt.

“Hà tiểu thư.”

“Giang tổng ——” cô ta có chút thất kinh.

Sắc mặt Giang Dĩ Thành nghiêm lại, lạnh lùng và khách sáo nói: “Chuyện riêng của tôi cũng không phiền đến Hà tiểu thư bận tâm.”

“Tôi. Tôi đi trước.” Vào giờ phút này thì Hà Thực Ái không thể ngồi tiếp nữa, nên đành phải rời đi.

Cô ta vừa đi, thì anh đường hoàng ngồi vào chỗ lúc đầu của cô ta.

Vì che giấu sự chột dạ của mình, nên Mạnh Giai bưng tách cà phê lên uống, nhất thời sắc mặt đầy ngũ vị tạp trần.

Thật sự mùi vị rất đặc biệt!

Giang Dĩ Thành không hề đồng tình mà nở nụ cười, rồi nhận lấy ly nước lọc mà nhân viên phục vụ đưa tới.

Cô uống mấy ngụm nước xuống bụng, rồi cuối cùng cảm giác mùi vị pha loãng không thể miêu tả này đã giải cứu vị giác của mình.

“Tiểu Giai.” Giang Dĩ Thành hướng một nửa thân người lên mặt bàn, về mặt mang theo chút cao thâm khó lường.

“Làm gì?” Da đầu của Mạnh Giai tê dại một trận.

Anh đã nắm một tay của cô vuốt vuốt, không thêm để ý mà hỏi cô, “Trong đầu óc em ngoại trừ một chút đồ tạp nham ra, thì còn có gì khác không?” Mê luyến BL, đọc lướt qua GL, chuyên trách vẽ bản thảo BL, yêu thích của cô thật sự làm cho anh không biết nên nói gì.

Về mặt của Mạnh Giai lập tức lộ ra vẻ bối rối.

“Oan ức?”

Cô lắc đầu, sau đó nằm úp sấp trên bàn, sấp đến gần anh và nhỏ giọng nói: “Trong đầu em đều có anh nha, quả nhiên là ngổ ngàng mà.” Cuối cùng về mặt của cô thay đổi thành vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Giang Dĩ Thành nhìn cô không biết nên khóc hay cười.

“Đi thôi, thấy em uống cà phê giống như là đang bị tra tấn vậy, về sau hãy hẹn người ta đến trà nghệ quán đi.” Anh đưa tay bóp mũi của cô, rồi đứng dậy trước đi đến quầy tính tiền.

Mạnh Giai bất mãn xoa cái mũi của mình, rồi ôm túi đuổi theo.

Hai người ra khỏi quán cà phê, cũng không vội vã đi lấy xe, mà là chậm rãi đi trên ven đường.

“Tình trạng công ty thật sự rất khó khăn sao?” Cô không nhịn được mà có chút lo lắng.

Giang Dĩ Thành nghiêng đầu nhìn cô một cái, rồi cầm tay của cô, sau đó ôm vai của cô đem nửa người ôm vào trong ngực, không thêm để ý đến ánh mắt của người đi đường.

“Đó là chuyện phiền não của anh, em không cần để ý.” Mọi chuyện đều đã an bài thỏa đáng, bây giờ hoàn cảnh khó khăn chỉ là dấu hiệu giả tạo, nhưng, sự lo lắng của cô thật sự làm cho anh vui mừng.

“Nhưng. . . .” Cảm thấy chuyện phiền toái là do cô mang đến, nên có chút cảm giác tội lỗi.

“Nếu bạn khoản như vậy, thì gả cho anh đi.”

“Vậy không phải là anh sẽ táng gia bại sản sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, thì cô lập tức che miệng lại.

Anh đỡ khóc đỡ cười mà liếc cô một cái, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu rồi thở dài nói: “Có chút lòng tin với anh không được sao?”

“Chỉ là em cảm thấy lúc này Hà tiểu thư tìm tới cửa, thì có lẽ đã biết chút tin tức bên trong.” Dầu gì Hà Thục Ái cũng là thiên kim của công ty Hà thị, gió thổi cỏ lay ở trên thương trường nên rất có khả năng nhận được tin tức trực tiếp. “Anh đừng sợ em lo lắng mà không chịu nói thật.”

Anh nắm chặt bàn tay rồi tiến tới hôn lên miệng cô, và cười nhẹ nói: “Yên tâm, sẽ không để em đói bụng.”

“Vậy em an tâm.”

“Thật không có lương tâm.”

“Em rất nghe lời nha, anh nói đi hướng đông thì em không đi hướng tây.” Cô cười vô tội.

“Vậy bảo em kết hôn với anh, sao em lại không nghe?”

“Vấn đề này quá mức nghiêm túc, vẫn còn cần suy tính thận trọng.”

“”

Hai người cười rồi càng đi càng xa, ở trong mắt người khác thì chính là một đôi tình nhân hạnh phúc.

Trần thư ký ở bên cạnh nhìn mà choáng váng, làm thế nào cũng không nghĩ ra ‘khách quý’ trong miệng của cấp trên, vừa mới lên tới thì đã trình diễn vai võ phu, một quyền vung mạnh lên trên gương mặt tuần tú của cấp trên, anh thấy cũng đau giùm anh ấy.

“Một quyền này là tôi đánh thay cho Giai Giai.” Mặt Lý Tế Hoa u ám mà vẫy vẫy tay phải của mình, rồi mới nói ra.

Lấy mu bàn tay lau đi máu bên khóe miệng, Giang Dĩ Thành bình tĩnh cười. “Cô ấy biết anh tới Đài Loan không?”

“Đánh cậu trước rồi thông báo với con bé sau.” Anh cũng không muốn em gái mềm lòng mà tha cho tên đàn ông xấu này.

Mặc dù không biết vì sao mình lại chọc tới vị anh vợ tương lai này, nhưng anh cũng sẽ không ngốc đến nỗi đi giẫm dẫm của anh ta, “Buổi trưa gọi cô ấy tới rồi cùng đi ra ngoài ăn bữa cơm.”

“Tôi thích ăn cơm Giai Giai làm.”

“Vậy tôi gọi điện thoại nói với cô ấy.”

“Không cần, để tôi tự gọi.” Sắc mặt của Lý Tế Hoa nhìn thật không tốt, cảm thấy người đàn ông trước mắt này cần ăn đòn hơn.

Giang Dĩ Thành cũng không ép, “Hôm nay Lý tiên sinh tới Xương Đạt là có ý hợp tác sao?”

Anh ấy trả lời vô cùng dứt khoát, “Nghe nói tình trạng công ty của cậu gần đây không quá lạc quan, tôi đặc biệt tới đây thưởng thức tinh thần sa sút của cậu.”

Sắc mặt của Trần thư ký hơi biến đổi.

Đường môi hơi cong lên, Giang Dĩ Thành nhẹ giọng nói: “Khiến Lý tiên sinh thất vọng rồi.”

“Tôi không ngại liên tiếp gặp nạn.”

“Thật?” Anh ấy hỏi rất không đứng đắn, thậm chí còn có chút nhạo báng.

Trần thư ký có chút hồ nghi mà quan sát cấp trên cùng vị Lý tiên sinh có bối cảnh hiển hách này. Nhìn đáng vẻ giống như là quen biết cũ, nhìn không khí lại thật quỷ dị.

“Trước giải thích cho tôi cái này một chút.” Lý Tế Hoa từ trong tay trợ lý lấy qua đĩa cd vứt qua cho anh. Sắc mặt của Giang Dĩ Thành hơi thay đổi, “Đến phòng làm việc của tôi nói đi.”

Lý Tế Hoa gạt đầu một cái, rồi dấn dò với trợ lý, “Cậu ngồi ở ngoài chờ một chút.”

Không ngoài dự đoán của Giang Dĩ Thành, quả nhiên nội dung cd chính là Mạnh Giai từng cho anh xem qua .

Không khí trong phòng làm việc rất thấp.

Sắc mặt người anh vợ tương lai rất thú vị.

Lặng im lan tràn trong không khí làm cho người ta nghẹt thở.

“Lúc ấy tôi ngã bệnh nằm viện, ngày đó ngủ rất sâu.” Cuối cùng, thì Giang Dĩ Thành cũng phun ra từng chữ một.

Sắc mặt của Lý Tế Hoa chưa thấy dãn ra. “Giai Giai biết không?”

“Cô ấy biết, cũng có đưa cho tôi xem qua.” Nếu không phải sau đó bệnh tình của anh chuyển biến xấu, chỉ sợ chuyện này khó giải thích, mỗi lần nghĩ đến, anh cũng không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

“Mặc dù cậu là bị người ta thiết kế, nhưng mà lại sơ suất đến mức này cũng không đáng tha thứ.” Lý Tế Hoa lạnh lùng nói.

Giang Dĩ Thành im lặng và rũ mắt xuống, lặng lẽ nắm chặt quả đấm.

“Lần này con bé tin cậu, không có nghĩa là nó đều tin tưởng cậu, sẽ tha thứ cho cậu.” anh ta ngừng lại một chút rồi nói, “Hơn nữa, tôi không hy vọng Giai Giai bị bất cứ thương tổn gì.”

“Tôi cũng không hy vọng như vậy.”

“Các người ——” Giọng nói của Lý Tế Hoa đột nhiên có chút tức giận bị đè nén, “Ở cùng một chỗ?”

“Phải” Anh hơi lúng túng mà gạt đầu.

“Giai Giai chưa bao giờ sẽ nghe chuyện quá phức tạp, nhưng tôi hi vọng cậu sẽ suy tính toàn diện một chút.”

Giang Dĩ Thành hiểu rõ và gạt đầu, “Tôi từng cầu hôn, nhưng cô ấy vẫn còn chần chờ.” Đối với chuyện này có lúc chính anh cũng phát điên, cũng không thể đập người ta bất tỉnh rồi kéo đi đăng ký.

Mặt của Lý Tế Hoa lộ vẻ trầm ngâm.

Anh nhẫn nại đợi.

“Giai Giai có khúc mắc, con bé sợ thiếu cảm giác an toàn.” Qua một lúc, thì Lý Tế Hoa phun ra hai câu này.

Giang Dĩ Thành gạt đầu, cái này anh biết.

“Từ nhỏ nó đã được đưa đến nhà cậu làm con thừa tự, lúc nó được bốn tuổi thì cậu và mợ vì tai nạn máy bay mà qua đời, sáu tuổi thì mẹ tôi cũng vì bệnh mà qua đời, thân thể bà ngoại cũng không tốt lắm. Sau khi bà ngoại qua đời, thì tôi phát hiện nó luôn vô tình hay cố ý giữ một khoảng cách với người ta, tôi biết con bé sợ mất đi, nếu như liên quan quá nhiều thì đến lúc mất đi sẽ rất khổ sở.”

Anh hơi nhếch môi. Thì ra là như vậy!

“Tôi không yêu cầu cậu luôn đối tốt với con bé, ” ánh mắt của anh vợ tương lai hung ác, “Nhưng một khi cậu làm chuyện có lỗi với nó, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Giang Dĩ Thành nói nghiêm túc: “Tôi biết lời thề cũng không thể bảo đảm cái gì, nhưng tôi sẽ dùng hành động của mình để chứng minh tình yêu của tôi với cô ấy.”

“Tốt nhất là như vậy.”

“Nhưng cô ấy không chịu kết hôn với tôi.” Anh có chút chán nản.

“Chuyện này cậu không cần lo lắng, nếu tôi đã tới đây, thì nhất định nó sẽ được gả cho cậu.”

Ánh mắt anh sáng lên.

Lý Tế Hoa nhìn ánh mắt của anh lại có vẻ không thân thiện. “Nếu không phải vì lo lắng nó chưa lập gia đình, thì tôi sẽ không giúp cho cậu như vậy đâu.”

Giang Dĩ Thành chuyển tầm mắt đi. Bị anh vợ nói ngay mặt như vậy, quả thật là làm cho người ta có chút không được tự nhiên.

“Anh hai!” Mạnh Giai vui mừng khi thấy người xuất hiện ở ngoài cửa.

“Không mời anh vào ngồi?” Thấy em gái bảo bối, thì tâm tình của Lý Tế Hoa trở nên rất tốt.

“A? Mau vào đi.” Cô tránh người ra bên cạnh, lại không nhìn được mà hướng ngoài cửa nhìn quanh một chút, hơi lo lắng một lúc nữa học trưởng trở về thì hai người sẽ đụng nhau.

“Đang tìm cái gì?”

“ Không có.” Mạnh Giai vội vàng đóng cửa lại, đi vào phòng khách.

Nhưng, vừa nhìn thấy bộ dạng anh hai ngồi nghiêm chỉnh, thì đầu của cô lại bắt đầu đau.

“Giai Giai, tới đây ngồi.”

Không qua có được không? Cô kêu rên ở trong lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua ngồi xong.

Lý Tế Hoa trầm mặc một chút, có vẻ như là tâm tình đang nổi lên hoặc là đang suy nghĩ để dùng từ.

Mạnh Giai rất có kiên nhẫn mà chờ, ánh mắt không tự chủ được lại liếc về phía cửa.

20. Chương 20

“Em có định kết hôn với Giang Dĩ Thành không?”

Đối với vấn đề anh hai hỏi thẳng như thế, thì cô sửng sốt một chút. “Anh hai?”

“Trả lời anh, không cho giả vờ ngớ ngẩn.”

Cô cũng không thích ứng lúc anh hai nghiêm trang như vậy, huống chi lúc này thật sự không thích hợp để giả vờ ngớ ngẩn, nên nói rất nghiêm túc: “Em vẫn chưa nghĩ kỹ.”

“Vậy không cần suy nghĩ, lập tức cùng anh trở về Mỹ.”

Mặt của Mạnh Giai liền biến sắc, rồi kêu lên thất thanh: “Anh hai?” Anh ấy muốn làm gì đây?

“Anh sẽ cùng với Thanh Lam ăn sạch Xương Đạt, coi như là cho hắn một bài học.” Về mặt của Lý Tế Hoa nhìn không ra một chút đùa giỡn nào.

“Anh hai, anh không thể làm như vậy.”

“Tại sao không thể?” Anh ấy nhíu mày, “Nó có lỗi với em, em cũng không muốn kết hôn với nó, vậy nó cũng không có chỗ nào đáng để anh tha thứ. Đối đãi với địch nhân, từ trước đến giờ anh chắc sẽ không nhân từ nương tay.”

“Xương Đạt cũng có cổ phần của em nữa.” Mạnh Giai cố gắng thuyết phục anh hai bỏ chủ ý.

“Ăn Xương Đạt xong sẽ trả lại cho em.”

“Anh hai!” Cô tức giận đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, “Không cho anh nhúng tay.”

“A? Tại sao?”

“Đây là chuyện của em và học trưởng, mà cái tên Hoắc đại CEO đầu óc không rõ ràng đó còn là do anh rước lấy, bây giờ đến cục diện này, anh cũng có trách nhiệm.”

“Cho nên anh quyết định ra mặt.”

“Lần này Thanh Lam không có ý định để cho Xương Đạt trở mình.” Nhưng, tên Giang Dĩ Thành kia cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, anh vốn muốn nhúng tay vào, sau khi nói chuyện với anh ta thì cũng cảm giác mình không cần làm điều thừa.

“Nếu như hần ta có bản lĩnh thì cứ tới, nhưng em nhất định phải nói, đối với việc hần ta dùng tiền đập người như vậy, hành vi đâm dao sau lưng thì em hết sức xem thường.” Mạnh Giai chớp mắt, trong ánh mắt lộ ra tức giận.

Lý Tế Hoa nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thật ra thì Thanh Lam chỉ là quá yêu thích em, cộng thêm cá tính lại không chịu thua, nên mới làm chuyện quá đáng như thế, người ta cũng không xấu.”

Cô bĩu môi, “Rất đáng tiếc em không có phúc hưởng thụ, sự yêu thích của hần ta đã gây cho em rất nhiều phiền phức rồi.”

Cửa truyền đến thanh âm mở khóa, hai anh em cùng nhau nhìn sang.

“Anh đã trở về,” Giang Dĩ Thành lộ ra vẻ kinh ngạc, “Lý tiên sinh cũng ở đây à.”

Mặt anh ấy không chút thay đổi mà gật đầu, coi như là chào hỏi.

Mạnh Giai vội vàng mở miệng, “Học trưởng rửa tay ăn cơm.”

Ánh mắt của Lý Tế Hoa như dao găm lập tức bắn tới phía Giang Dĩ Thành. Anh đi vào hơn nửa ngày, mà Giai Giai cũng không bảo anh ăn cơm, tên này vừa vào cửa, thì em gái bảo bối liền quan tâm đến dạ dày của hần, quả thật tức chết người mà!

“Ừ, được, em và Lý tiên sinh ăn trước đi.”

“Anh hai, anh cũng đi rửa tay đi, để em bày bát đĩa.”

Mạnh Giai bưng thức ăn lên bàn, mơ hồ nghe trong toilet có động tĩnh, cô nghi hoặc một lúc, rồi cũng không quan tâm nữa.

Đợi đến lúc hai người đàn ông kia tới dùng cơm, thì con mắt của cô lập tức trợn tròn.

Mới vừa rồi học trưởng vào cửa cô không nhìn kỹ, sao bây giờ vừa nhìn thì thấy mặt mũi đều sưng. Nhìn đến anh hai nhà mình, cũng không có tốt hơn bao nhiêu, khoe miệng cũng ứ đọng máu rồi, còn có chút máu chưa lau sạch sẽ.

“Giang Dĩ Thành, anh dám đánh anh hai em, không muốn sống hả?” Mạnh Giai gầm thét, tay dùng sức vỗ trên lên bàn, khí thế mạnh mẽ của cạp mẹ lập tức xuất hiện.

Lý Tế Hoa lập tức cười híp mắt. Quả nhiên ở trong lòng em gái, anh vẫn tương đối quan trọng.

Giang Dĩ Thành sờ sờ khoe miệng của mình, chịu đựng đau đớn mà mở miệng, “Tiểu Giai, em công bằng chút đi, nhìn kỹ bọn anh xem ai bị thương nặng hơn.”

“Mặc kệ như thế nào, anh cũng không được đánh anh hai em.”

“Chẳng lẽ anh bị đánh mà không được đánh trả?”

“Đúng.” Cô gật đầu như đinh chém sắt.

Tâm tình của Lý Tế Hoa thật tốt, nâng cảm lên khiêu khích với anh.

Giang Dĩ Thành nhin anh ta, “Anh ấy muốn đánh chết anh đó?”

“Anh ấy không dám đánh chết anh.” Mạnh Giai liếc qua anh hai đang dương dương đắc ý một cái, tiếp tục nói với người đàn ông của mình: “Điều kiện tiên quyết ở đây, là anh không được đánh trả.”

“Đây cũng quá bất công.” Anh không nhin được mà nói thảm một câu.

“Trên đời này anh hai của em là người đàn ông tốt với em nhất, là người thân nhất của em, em thiên vị anh ấy cũng là chuyện đương nhiên.”

Anh nhếch miệng một chút, thì lại đau đến nỗi anh phải nhổ ra ngụm khí lạnh, trong bụng thật sự rất bất mãn, nhưng lại không thể làm gì, trong lòng âm ứ đến sắp nội thương.

“Giai Giai ngoan, ngồi xuống ăn cơm đi, đừng so đo với thứ người như thế.”

Giang Dĩ Thành hung hăng trợn mắt nhìn anh vợ một cái. Nhưng nể tình anh ấy phải giúp mình mang vợ vào cửa, nên giọng điệu này anh phải nhịn.

Lý Tế Hoa mới mặc kệ trong lòng anh muốn điều gì, kéo em gái ngồi xuống bên cạnh mình, anh em tương thân tương ái mà gấp thức ăn ăn cơm.

“Giai Giai, cũng là thức ăn em làm có mùi vị gia đình.” Đáng tiếc, em gái sắp là của người khác rồi, trong lòng anh rất chua.

“Vậy thì ăn nhiều một chút đi.” Mạnh Giai gấp món ăn anh hai thích ăn bỏ vào trong chén anh ấy.

Trong mắt anh nhìn em gái tràn đầy cưng chiều. Cô nhóc này đã trưởng thành rồi, đã đến lúc phải giao cho vào trong tay người đàn ông khác rồi, biết rõ đây là thực tế không thể ngăn trở, nhưng trong lòng anh ấy vẫn cảm thấy buồn bực không thôi.

“Mạnh tiểu thư ——”

Tiểu thư quây tiếp tân còn nói chưa xong, thì Mạnh Giai đã chạy qua trước mắt các cô.

Thang máy đi thẳng lên trên, tới tầng cao nhất, thì cửa vừa mở ra cô đã vội vàng chạy ra ngoài.

Trần thư ký trợn mắt há mồm nhìn cô lao thẳng tới phòng làm việc của Tổng giám đốc.

“Giang Dĩ Thành.”

Hai quản lý ngành đang giải thích bản kế hoạch với Tổng giám đốc, kinh ngạc mà nhìn cô trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Giang Dĩ Thành nhú mày, cũng không kinh ngạc nhiều lắm. “Xảy ra chuyện gì?”

“Đi theo em.”

“Làm gì?”

“Đi theo em là được rồi.” Mạnh Giai cũng không nhiều lời với anh, trực tiếp đi lên kéo anh.

Hai quản lý ngành nhìn lẫn nhau một chút, sau đó yên lặng theo dõi.

Giang Dĩ Thành bỏ bản kế hoạch lên trên bàn, rồi giữ chặt cô. “Rốt cuộc là chuyện gì mà làm cho em hấp tấp như vậy.”

“Chúng ta đi đăng ký đi.”

Hai quản lý ngành hai mặt nhìn nhau, và vô cùng kinh ngạc.

Trần thư ký chạy đến cửa cũng giật mình.

Giang Dĩ Thành sợ run lên, sau đó là mặt tràn đầy nụ cười, thản nhiên hỏi: “Không phải là em không muốn kết hôn với anh sao?”

“Bây giờ em thay đổi chủ ý.”

“Thật?”

“Thật.”

“Nếu anh không muốn đi.” Anh tựa vào trên bàn làm việc ở phía sau, không có ý phối hợp.

Mạnh Giai trực tiếp đá một cước tới. “Không có thời gian đùa giỡn với anh, một câu thôi, rốt cuộc có đi hay không? Không đi thì em đi.”

Nhìn thấy Tổng giám đốc bị bạo hành gia đình thì ba nhân viên ở Xương Đạt che miệng nhìn, và không lên tiếng.

Giang Dĩ Thành khom lưng xoa xoa đầu gối bị đá, giọng điệu hơi mềm nhũn một chút. “Sao tính nhẫn nại của em kém như vậy?”

“Em không có nhiều thời gian để lãng phí với anh như vậy, bây giờ anh hai em đã đến công ty Long Đăng chỉ nhánh Đài Loan thì sát rồi, chúng ta phải nhanh chóng tiền trạm hậu tẩu trước khi anh ấy trở lại gây rối.”

“Buổi sáng anh ấy mới đánh anh, bây giờ anh lại đi theo em đăng ký kết hôn, còn muốn chết sao?” Giang Dĩ Thành không nghiêm túc mà nói.

“Đi.” Mạnh Giai kéo anh đi ra bên ngoài. “Một người đàn ông lè mề như anh có thấy phiền hay không hả, nếu bây giờ anh bằng lòng, thì chờ chuyện qua đi rồi chúng ta ly hôn là được.”

Tổng giám đốc phu nhân tương lai thật sự là mạnh mẽ nha!

Bình thường nhìn người thật đáng yêu dịu dàng, không nghĩ tới lại mạnh mẽ như vậy, điệu bộ này quả thật nghi ngờ là bức hôn nha.

Mặc dù Tổng giám đốc của bọn họ mừng rỡ đến mức không chứa nổi nữa rồi, nhưng mà.

Cho đến lúc hai người vào thang máy, mà Trần thư ký vẫn vuốt cằm của mình như có điều suy nghĩ, sau đó chợt ‘a’ lên một tiếng. Anh chàng cuối cùng cũng nghĩ chỗ nào không được bình thường rồi, buổi sáng người đánh Tổng giám đốc là CEO của Long Đăng, là anh hai của Tổng giám đốc phu nhân tương lai?

Hai quản lý ngành nhìn thấy Trần thư ký giống như bị lửa đốt đến móng xông ra ngoài mà không hiểu gì cả.

Bên trong toà nhà công ty Xương Đạt, tin tức Tổng giám đốc bị chính Tổng giám đốc phu nhân kéo đi đăng ký kết hôn, tốc độ lan truyền như gió, cuối cùng không ít người trốn việc đi theo xem náo nhiệt .

Khoảnh khắc đăng ký xong, thì Mạnh Giai nghe một giọng nói từ phía sau mình truyền đến.

“Giai Giai, em thật sự làm cho anh hai đau lòng mà, chuyện kết hôn lớn như vậy cũng không cho anh biết.”

Cô che trái tim đang hoảng sợ của mình rồi chậm rãi xoay người qua, nhìn anh trai hai tay vòng trước ngực, lông mày nhướng cao, tự tiểu phi tiểu đứng ở bên ngoài nhìn mình.

“Anh hai, anh đã đến rồi.” Thật may là đã đăng ký xong rồi.

“Ừ.” Lý Tế Hoa ngược lại đi nhìn em rể, đơn giản và dứt khoát hỏi: “Lúc nào thì cử hành hôn lễ?”

Giang Dĩ Thành xin phép, “Ý kiến của anh hai thế nào?”

Mạnh Giai nhăn mày lại, ánh mắt đang quan sát giữa hai người.

“Đến Mỹ cử hành hôn lễ đi.”

“Anh hai ——” Mạnh tiểu thỏ nổi giận.

Lý Tế Hoa trấn an và vỗ vỗ đầu em gái. “Ngoan, qua bên cạnh đợi đi, anh có chuyện muốn thương lượng với Dĩ Thành.”

Cô nín tay của anh lại, gằm nhẹ: “Anh hai, sao anh lại giúp người ngoài sắp đặt em?” Bây giờ cô vẫn không biết là chuyện gì đã xảy ra, đúng là ngu ngốc mà.

“Em rể nhà mình, không tính là người ngoài.” Anh nói có vẻ tự đắc.

Mạnh Giai tròn mắt, quai hàm giận đến phình ra, rồi lại không biết nên nói cái gì.

Trần thư ký xem náo nhiệt một lúc rồi vội vàng đi tới, “Tổng giám đốc phu nhân, chúng ta về công ty trước đi.”

“Về công ty làm gì?” Lửa giận của cô phun ra ngoài, sau nói như đinh chém sắt: “Đi, đưa tôi đến phi trường.”

Trần thư ký sững sờ.

Giang Dĩ Thành nhún mày.

Còn Lý Tế Hoa thì ngược lại gật đầu một cái, “Cũng được, Giai Giai về Mỹ trước, lễ phục áo cưới phải đo trước làm theo yêu cầu.”

“Tổng giám đốc phu nhân, chúng ta đi thôi.” Trần thư ký sáng khoái mà đón lấy nhiệm vụ này, thuận tiện tiếp nhận một tia sáng lạnh của cấp trên.

Mạnh Giai tức giận và buồn bực một bụng mà sãi bước rời đi.

“Chăm sóc cô ấy tốt.” Giang Dĩ Thành dặn dò.

Trần thư ký gật đầu, rồi vội vàng đi theo.

Lý Tế Hoa nhướng lông mày về phía em rể, “Đi thôi, chúng ta thương lượng chi tiết cụ thể của hôn lễ một chút đi.”

Giang Dĩ Thành cười cười, đuổi theo bước chân của anh ấy. “Hôm nay rất cảm ơn anh hai đã hỗ trợ.”

“Không cần khách khí, chỉ là hôm nay tâm tình của tôi cũng không tệ lắm.”

“ ”

Kết thúc:

Nửa tháng sau, ở San Francisco Mỹ trong một ngôi giáo đường cổ, cử hành một cuộc hôn lễ cũng không dễ thấy.

Khi thấy Lý Tiến Nghiêm tổng giám đốc của tập đoàn Long Đằng, cũng là bố vợ của anh đang chậm rãi đưa vợ mình được trang điểm tỉ mỉ từ cửa đi tới, thì Giang Dĩ Thành không nhận được mà lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Mạnh tiểu thỏ không muốn hôn lễ phô trương, anh hết thấy đều nghe cô. Nhưng cha con nhà họ Lý lại rất để ý, cuối cùng kết quả sắp xếp chính là, ở ngày hôn lễ đó Mạnh tiểu thỏ đổi cách xưng hô, và thủ tục hôn lễ là làm theo ý của cô đơn giản và long trọng.

Nhưng mà khi cô dâu chú rể trao đổi chiếc nhẫn, thì cô dâu hô ngừng.

“Học trưởng, có chuyện chúng ta phải nói trước.”

“Em nói đi.”

“Đứa nhỏ đầu tiên của chúng ta phải mang họ Mạnh.”

Học trưởng không chút do dự mà gật đầu, “Có thể.”

“Vậy thì không thành vấn đề.” Cô hiền lành và đưa tay của mình ra.

Giang Dĩ Thành cười rồi đeo nhẫn cho cô, đang đợi cô đeo ỉnh thì đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, anh vội nắm tay của cô, giọng nói mang theo chút run rẩy. “Tiểu Giai, có phải em đã có hay không?”

Cha con Lý Tiến Nghiêm cùng chấn động.

Cô khẽ mỉm cười, “Đúng vậy.”

Anh mừng rỡ ôm lấy cô, rồi hoan hô, “Anh sắp làm ba.”

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh hoa văn màu rơi vào, rơi vào trên người cô dâu chú rể, chói mắt và hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-duong-tho-tieu-thu>